

101

คำถามและคำตอบ

เกี่ยวกับ

สี่สิ่งสุดท้าย

จากหนังสือ

101

Questions and Answers on
THE FOUR LAST THINGS

By Joseph T. Kelly

บทนำ

“ในเวลานี้ เราเห็นพระเจ้าเพียงรางๆ เหมือนเห็นในกระจกเงา...”

(1 คร 13:12)

มีหลายเหตุผลที่คุณหยิบหนังสือเล่มนี้ บางทีคุณเพิ่งสูญเสียคนรักไป จึงอยากพบคำตอบ หรือบางทีคุณหวังจะได้คำตอบจากการที่ได้พบกับความเจ็บปวดมากมายในแต่ละวัน มีชีวิตและความสุขหลังจากความตายจริงหรือไม่ว่าเรามีประสบการณ์ส่วนตัวเกี่ยวกับความตายอย่างไร เราก็น่าจะแบ่งปันความคิดเรื่องความตายอาจทำให้เราอุ่นใจ กลางคืนอาจนอนไม่หลับ บางคนกลัว เพราะสงสัย หรือ หมดหวัง ตายแล้วไม่เหลืออะไรเลยหรือ

หนังสือเล่มนี้ นำเสนอธรรมประเพณีที่ยาวนานของชาวคริสต์เกี่ยวกับเรื่องสำคัญ คือ ความตาย การพิพากษา ชีวิตหลังความตาย ชาวคริสต์เชื่อในพระเจ้าผู้ทรงเผยแสดง และเทศน์สอนในศตวรรษแรกๆ คือพระเยซูชวามาซาเรธ “ในเวลานี้เราเห็นพระเจ้าเพียงรางๆ เหมือนเห็นในกระจกเงา เมื่อถึงเวลานั้น เราจะเห็นพระองค์เหมือนพระองค์ทรงอยู่ต่อหน้าเรา เวลานี้ข้าพเจ้ารู้อย่างไม่สมบูรณ์ แต่เมื่อถึงเวลานั้น ข้าพเจ้าจะรู้แจ้ง เหมือนที่พระองค์ทรงรู้จักข้าพเจ้า” (1 คร 13:12)

สิ่งที่พระศาสนจักรคาทอลิกสอนเกี่ยวกับความตาย การพิพากษา สวรรค์ และนรก ถูกแสดงออกโดยใช้ภาษาสัญลักษณ์ รูปภาพที่ไม่สมบูรณ์ แม้มีความเชื่อ เราก็สามารถเห็นเพียงรางๆ แต่เราเชื่อในความรัก ที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เรา คำถาม - คำตอบ ในหนังสือเล่มนี้เป็นการจารึกแสง

บุญแห่งความรัก รักผู้ล่วงหน้าที่ก่อนเราในชีวิตและความตาย รักเพื่อนร่วม
เดินทางปัจจุบันของเรา รักผู้ที่จะติดตามเราในหนทางสายนี้ ที่มีคำถาม และ
การต่อสู้เพื่อแสวงหาคำตอบ

1. ทำไมจึงต้องเป็นสิ่งที่สูญหาย?

สิ่งที่สูญหายคือ ความตาย การพิพากษา สวรรค์ และนรก สิ่งนี้ปรากฏครั้งแรกในหนังสือเทวศาสตร์ของศตวรรษที่ 12-13 เมื่อนักเทวศาสตร์คริสตชนในสมัยกลาง เช่น ปีเตอร์ อเบลาร์ด(Peter Abelard) และนักบุญโทมัส อควีโนัส ได้เขียนเกี่ยวกับความตายและวันสิ้นโลก พวกเขาทำนายว่าความเชื่อถึงสิ่งนี้เป็นความจริงเดียวที่ยังเหลืออยู่ ในขณะที่บุคคลตาย ผู้มีความเชื่อทั้ง พระศาสนจักร ศิลคักดีลิสท์รี่ ข้อคำสอนของพระศาสนจักร พระคัมภีร์ รวมทั้งความเชื่อและศีลธรรมไว้ข้างหลัง คงเหลือไว้เพียงสิ่งที่สูญหาย นอกจากนั้น ในวันสิ้นโลกประเภทและความแตกต่างทางเทวศาสตร์ทั้งหลายซึ่งทำหน้าที่ตามจุดประสงค์นั้น ก็จะถูกยกเลิกไป ยกเว้นสิ่งที่สูญหายนี้

ในศตวรรษที่ 16 และ 17 ทั้งคาทอลิกและโปรเตสแตนต์มีการเทศน์และสอนถึงสิ่งที่สูญหายในชีวิต เพื่อเตรียมพวกเขาให้พร้อมในวาระสุดท้าย ในเทศกาลมหาพรตและโอกาสเป็นทุกขสิ่งบาปต่างๆเป็นช่วงเวลาที่นิยมใช้เพื่อเตือนให้คิดถึงสิ่งเหล่านี้ แม้กระทั่งในศตวรรษที่ 20 คณะนักบวชและบรรดาผู้มีจิตศรัทธาต่างก็ได้รับการศึกษาในเรื่องสิ่งที่สูญหายเป็นประจำ

สภาสังคายนาวาติกันที่ 2 (1962-1965) ได้ส่งเสริมคริสตชนให้หันกลับไปหาข้อความในพระคัมภีร์และข้อเขียนต่างๆของพระศาสนจักรสมัยแรกเริ่ม ดังนั้นนักเทวศาสตร์จึงได้ศึกษาพระคัมภีร์พระธรรมเดิม และพระคัมภีร์พระธรรมใหม่ของคริสตชนที่มีกล่าวถึงสิ่งที่สูญหาย และยังได้กลับมามองข้อเขียนของของคริสตชนแรกเริ่มที่เขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ สิ่งที่เกิดขึ้นคือความชื่นชมใหม่ของพระอาณาจักรพระเจ้า ข้อคำสอนเรื่องการกลับคืนชีพ การเสด็จกลับมาอีกครั้งของพระเจ้า และความสมบูรณ์ของสิ่งสร้างทั้งปวงในตอนสุดท้ายของกาลเวลา สังคายนาวาติกันที่ 2 ได้สนับสนุนให้คาทอลิกและคริสตชนอื่นๆได้ฟื้นฟูคุณค่าของสิ่งสำคัญเหล่านี้ในการสอนของ

พระเยซูเจ้าและในความเชื่อของพระศาสนจักรในสมัยแรกๆ ในปัจจุบัน เมื่อผู้เทศน์และผู้สอนหันความสนใจของเราไปสู่สิ่งสุดท้าย พวกท่านมักจะขอให้เราไตร่ตรองถึงการปฏิบัติตามความเชื่อ ความหวัง และความรัก มากกว่าการลงโทษที่จะมาถึงและการทำให้พินาศ

ປະກາດສອນ

ຄວາມຕ້າຍ

ความตายในพระคัมภีร์และเทวศาสตร์

2. ความตายตามความเข้าใจของพระคัมภีร์พระธรรมเดิมเป็นอย่างไร?

ไม่มีความเข้าใจเรื่องความตายอย่างเป็นระบบในพระคัมภีร์พระธรรมเดิม อย่างไรก็ตาม โดยทั่วไปแล้วชาวฮีบรูมองเรื่องความตายในแง่ร้ายและเป็นชะตาลิขิต พวกเขาเชื่อว่าความตายหมายถึงการสิ้นสุดความสัมพันธ์ของคนคนหนึ่งกับพระเจ้า

สิ่งนี้ฟังดูแปลกๆสำหรับเราในปัจจุบัน เราเข้าใจว่าความตายเป็นประตูที่พาเราไปพบกับพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ชาวฮีบรูเข้าใจว่าความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระเจ้าในฐานะประชากรบนโลกนี้มีพันธสัญญาของพระเจ้าเป็นสื่อกลาง พวกเขาแต่ละคนชื่นชมยินดีกับความรักและความโปรดปรานของพระเจ้า เพราะพวกเขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรร ความสัมพันธ์กับพระเจ้าผ่านทางวงศ์ตระกูลและเผ่าพันธุ์ ความตายจึงหมายถึงการแยกสุดห่างจากครอบครัวแห่งความเชื่อและการนมัสการ ดังนั้น จึงมีความหมายว่าเป็นการแยกจากพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม ความตายไม่ใช่การสูญเสียชีวิตหรือการทำลายบุคคลเป็นการฮึ่มมาจากตำนานของชาวคานาอันและชาวเมโสโปเตเมียที่เป็นเพื่อนบ้าน ชาวฮีบรูจินตนาการถึงความมืดมิดในยมโลกที่รับผู้ตายทุกคนโดยไม่คำนึงถึงตำแหน่งหรือสถานะในชีวิต ไม่คำนึงถึงชีวิตของเขาว่าจะดีหรือเลวอย่างไร พวกเขาเรียกที่แห่งนี้ว่าแดนมรณา เมื่อเข้าไปในแดนมรณานบุคคลข้ามพันธสัญญาของพระเจ้ากับชาวอิสราเอล ผู้เขียนเพลงสดุดีที่ 88 ภาวนา

ว่า ปัญหาปัจจุบันมิได้นำไปสู่ความตายและการแยกจากพระเจ้า “ในหลุมศพ จะมีผู้ใดกล่าวถึงความรักมั่นคงของพระองค์... ในความมืดมืดผู้ใดจะประกาศ ปาฏิหาริย์ของพระองค์ หรือประกาศความเที่ยงธรรมของพระองค์ในแผ่นดิน แห่งความลึกลับ” (สดด 88:11-12) คำตอบที่ตั้งไว้สำหรับคำถามเหล่านี้ไม่มี ข้อความในพระคัมภีร์บอกถึงการแสดงออกอย่างลึกซึ้งถึงความกลัวและความ วิตกกังวลของมนุษย์ในการเผชิญหน้ากับความตาย (ตัวอย่าง สดด 30 และ อสย 38) ส่วนที่น่าหนักใจที่สุดของความตายสำหรับผู้เขียนเพลงสดุดีคือการ ถูกทิ้งให้อยู่ห่างจากความเอาใจใส่ของพระเจ้า

ในหนังสือพระคัมภีร์พระธรรมเดิม ท่ามกลางวิกฤติทางศีลธรรมเรื่อง ความดีของประชาชนผู้ทนทุกข์ทรมาน (ตั้งเรื่องราวของโยบ) และการเขียน เรื่องการเปิดเผยความจริงที่เพิ่มมากขึ้น (เช่นหนังสือดาเนียล) คำแนะนำที่ กระจัดกระจาย และความหวังที่ริบหรี่ในเรื่องบางอย่างของชีวิตหลังความ ตายที่เริ่มปรากฏขึ้น

3. ความตายตามความเข้าใจของคริสตชนในพระคัมภีร์ พระธรรมใหม่เป็นอย่างไร?

ความแตกต่างเรื่องความตายของพระคัมภีร์พระธรรมเดิมกับพระ คัมภีร์พระธรรมใหม่มีอย่างชัดเจน “ความตายถูกชั้ยชนะกลืน ความตายเอ้ย ชั้ยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน ความตายเอ้ย พิษของเจ้าอยู่ที่ไหน” (1 คร 15:54-55) สำหรับคริสตชนในสมัยแรกเริ่ม การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้าเปลี่ยนแปลง ทุกสิ่ง เพราะบนไม้กางเขนพระเจ้าทรงทนทุกข์ทรมานในชะตากรรมสุดท้าย ของมนุษย์ และทรงเอาชนะความตายได้ ความตายจึงมิใช่หนทางเดียวที่จะ เดินทางสู่แดนมรณา และการพลัดพรากจากพระเจ้า ในพระบุคคลของพระ เยซูเจ้า มีพระเทวภาพของพระเจ้าร่วมกับสภาพมนุษย์ และเข้าสู่ธรรมล้ำลึก แห่งความตายและกำลังจะตาย (Dying)

4. พระคัมภีร์พระธรรมใหม่อธิบายถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้าไว้อย่างไร?

ในพระคัมภีร์พระธรรมใหม่ อธิบายการสิ้นพระชนม์ของพระคริสตเจ้าเป็น “การถวายบูชา” เป็น “การไถ่กู้” และเป็น “การกลับไป” หาพระบิดา

การถวายบูชา คือบางสิ่งที่กันไว้สำหรับพระเจ้า ที่แยกไว้ให้ออกจากการใช้งานตามปกติทั่วไปหรือสถานที่ปกติทั่วไป เพื่อที่จะถวายเกียรติแด่พระผู้สร้าง เนื่องจากพระเยซูเจ้าทรงสิ้นพระชนม์ในระหว่างการฉลองปีสกาของชาวฮิว บรรดาศิษย์จึงเชื่อมโยงการถูกตรึงกางเขนของพระองค์กับการถวายบูชาปีสกาของชาวฮิว การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นเสมือนการถวายบูชาของลูกแกะปีสกาซึ่งชาวฮิวระลึกถึงการหนีออกจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้าทรงทำให้เราเป็นอิสระจากการเป็นทาสของบาป และเปิดทางให้เราเข้าสู่ชีวิตใหม่ในพระเจ้าโดยทางความตาย

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้าเป็น*การไถ่กู้*ด้วย ตามประเพณีของชาวฮีบรูผู้ไถ่กู้คือบุคคลที่ได้รับการแต่งตั้ง เพื่อรักษาความปลอดภัยให้ญาติที่ถูกลักพาตัวให้ได้รับการปล่อยออกมาและพากลับมาอย่างปลอดภัย ด้วยการมอบทองหรือสินค่าอื่นๆหรือแม้แต่ตนเอง พันธกิจของผู้ไถ่กู้คือการนำผู้ถูกจับกุมกลับถิ่นกำเนิด พระคัมภีร์พระธรรมใหม่กล่าวบ่อยครั้งถึงความมั่นใจที่พระเยซูเจ้าทรงไถ่กู้เรา(รม 2:24 อฟ1:7,14 ฮบ 9:12) พระองค์ทรงถวายบูชาพระองค์เองเพื่อปลดปล่อยเราให้พ้นจากการถูกกักขังในแดน มรณา ผู้ทรงนำชีวิตที่ดีมาให้และนำพวกเขากลับไปหาพระเจ้า

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้ายังเป็น*การกลับไป* พระวรสารนักบุญยอห์นเน้นย้ำว่าพระเยซูเจ้าทรงทรงเป็นพระวจนาตถ์ของพระเจ้า การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นกลับไปหาพระบิดาผู้ทรงส่งพระองค์มา (ยน 8:23,58; 17:5,18,24; 18:37) ดังนั้น เมื่อเราตายพระองค์จึงทรงเป็นหนทางของเราเพื่อเข้าไปในธรรมล้ำลึกของพระเจ้าและชีวิตนิรันดร์ การสิ้นพระชนม์

ของพระเยซูเจ้าหมายถึงความตายเองที่เปลี่ยนจากความตายที่จบสิ้นไปสู่การเริ่มต้นใหม่

ตั้งแต่ศตวรรษที่ 2 จนถึงศตวรรษที่ 7 งานเขียนของคริสตชนที่รู้จักกันในนามของ “บิดาจารย์” ของพระศาสนจักรได้ใช้สามวิธีการนี้อย่างต่อเนื่องในการแปลความหมายของการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้า เป็นการวางรากฐานทางเทวศาสตร์คริสตชนในศตวรรษต่อมา

5. พระเยซูเจ้าทรงสิ้นพระชนม์จริงหรือ?

คำถามนี้เราต้องย้อนกลับไปในสมัยคริสตชนแรกเริ่ม พระวรสารยืนยันอย่างชัดเจนว่าพระเยซูเจ้าทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน “เมื่อทหารมาถึงพระเยซูเจ้าก็เห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว จึงมิได้ทูปขาของพระองค์” (ยน 19:33) อย่างไรก็ตาม บรรดาคริสตชนในช่วงศตวรรษที่ 1-2 ผู้มีความเชื่อบางคนเริ่มปฏิเสธการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้า พวกเขาให้เหตุผลว่า ถ้าพระเยซูเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแท้ และถ้าพระเจ้าไม่สามารถทุกข์ทรมานและสิ้นพระชนม์ได้ พระเยซูเจ้าก็ไม่สามารถทนทุกข์ทรมานหรือตายได้

ความคิดเหล่านี้เป็นที่นิยมในนิกายของผู้มีความเชื่อที่เรียกว่า “นอสติก” ซึ่งอ้างว่าตนเองมีความลับ ความรู้ฝ่ายจิตจะช่วยพวกเขาให้รอด พวกเขาเชื่ออีกว่าโลกวัตถุ รวมทั้งร่างกายมนุษย์ เป็นงานของปีศาจ ลัทธิ นอสติกพวกหนึ่ง คือพวก “ซาเบลเลียน” หลังศตวรรษที่ 2 มีพระสงฆ์ชื่อซาเบลเลียนสอนว่า การตรึงกางเขนจริงๆแล้วเป็นการหลอกลวง พระเยซูเจ้าไม่เคยทนทุกข์ทรมานหรือสิ้นพระชนม์

อย่างไรก็ตาม พระศาสนจักรปฏิเสธความคิดนี้ บทสรุปพื้นฐานคำสอนของคริสตชนในสมัยแรกที่เรียกว่า “ข้อความเชื่อ” หรือ “การยืนยันความเชื่อ” กล่าวไว้อย่างชัดเจนถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้าซึ่งเป็นหนึ่งในข้อความเชื่อ

6. พระศาสนจักรสอนเรื่องความตายตลอดศตวรรษที่ผ่านมาอย่างไร?

การสอนของพระศาสนจักรเรื่องความตายแบ่งออกเป็นสามลักษณะคือ ด้านศีลศักดิ์สิทธิ์ การอภิบาล และ เจริญจริยธรรม ผู้เขียนพระคัมภีร์พระธรรมใหม่ โดยเฉพาะ นักบุญเปาโล ยืนยันว่าโดยทางน้ำแห่งศีลล้างบาปผู้มีความเชื่อเข้าสู่ธรรมล้ำลึกของการสิ้นพระชนม์ของพระคริสตเจ้า ในการปฏิบัติของสมาชิกใหม่ที่จะรับศีลล้างบาป พระศาสนจักรยังคงประกาศชาวดีต่อไปนั่นคือพระเยซูเจ้าในธรรมล้ำลึกอันหยั่งถึงมิได้ของพระเจ้า ความรักอันไม่สิ้นสุดประทับอยู่ในชีวิตมนุษย์ และทรงแทรกแซงความมิดของมนุษย์ที่กำลังจะตาย โดยทางศีลล้างบาปเราเข้าสู่การสิ้นพระชนม์ที่เป็นการถวายบูชาของพระ คริสตเจ้า ซึ่งเป็นการเปิดเผยความจริงและความจริงของความรักของพระเจ้าที่เอ่อล้นออกมา ศีลล้างบาปคริสตชนเป็นการระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้าซึ่งเป็นความเป็นจริงตลอดกาล และการมีส่วนร่วมในรหัสกายพระคริสตเจ้าทุกครั้งที่เราเข้าร่วมพิธีบูชาขอบพระคุณ ดังนั้นศีลล้างบาปและศีลมหาสนิทเป็นวิธีที่สำคัญของพระศาสนจักรในการเป็นหนึ่งเดียวกับการสิ้นพระชนม์แห่งการไถ่กู้ของพระเยซูเจ้า

การอภิบาล พระศาสนจักรพยายามที่จะช่วยสมาชิกของตนให้เข้าใจถึงความตายด้วยความตระหนักและเชื่อมั่นในความเชื่อ ด้วยความบรรเทาใจและพลังกำลังจากศีลมหาสนิท เมื่อบุคคลหนึ่งใกล้ตายสามารถนำศีลมหาสนิทไปให้เขาได้ เรียกว่า “ศีลเสบียง”(viaticum) มาจากภาษาละตินมีความหมายว่า “นำติดตัวไปกับท่าน” เป็นส่วนหนึ่งในพิธีกรรม ที่คริสตชนใกล้ตายจะรับพระกายพระคริสตเจ้าในขณะที่นั้นและความล้ำลึกในการตายของตน ศีลศักดิ์สิทธิ์อีกสองประการคือศีลเจิมผู้ป่วยและศีลแห่งการคืนดีก็เป็นส่วนหนึ่งของพิธีกรรมสุดท้ายด้วย

เชิงจริยธรรม พระศาสนจักรสอนว่าความตายเหมือนชีวิต คือมีความศักดิ์สิทธิ์ จึงไม่มีผู้ใดสามารถเอาชีวิตของผู้อื่นไปได้ ยกเว้นในยามจำเป็นอย่างยิ่งในการป้องกันตนเอง เราถูกเรียกให้เคารพต่อชีวิตและความตายของเรา จึงห้ามการฆ่าตัวตาย แต่ไม่จำเป็นต้องใช้วิธีพิเศษเพื่อยืดอายุ ความตายเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติของชีวิต และผู้มีความเชื่อสามารถยอมรับด้วยความหวังที่เกิดในความเชื่อ

จุดสุดท้าย บ่อยครั้งที่พระศาสนจักรตั้งบรรดามรณสักขีเพื่อเป็นการถวายเกียรติแก่ทุกท่าน บรรดามรณสักขีเลือกความตายในน้ำมือของผู้เบียดเบียนแทนที่จะปฏิเสธความเชื่อในพระคริสตเจ้า ในความตายของท่านนั้นพวกท่านได้เข้าร่วมอย่างพิเศษในธรรมชาติของการสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นการถวายบูชาของพระคริสตเจ้าบนไม้กางเขน

7. ประสบการณ์ใกล้ตายคืออะไร?

ให้เราทบทวนความแตกต่างบางอย่างทางการแพทย์ โดยเฉพาะในเรื่องภาวะหยุดหายใจและหัวใจหยุดเต้น ภาวะสมองตาย เนื้อเยื่อสมองขาดออกซิเจน ภาวะหยุดหายใจและหัวใจหยุดเต้นเกิดขึ้นเมื่อสัญญาณชีวิตภายนอกทุกอย่างหมดลง เมื่อผู้หนึ่งไม่หายใจ ไม่มีชีพจร และไม่ได้สติ การประเมินจากภาวะหยุดหายใจและหัวใจหยุดเต้นก็ไม่ใช่ความจริงเสมอไป สัญญาณชีวิตและแม้แต่ความรู้สึกตัวในบางครั้งสามารถเรียกคืนกลับมาได้ โดยปฏิบัติการช่วยฟื้นคืนชีพ(CPR) หลังจากการจมน้ำตาย หรือหัวใจวาย หรือโดยการผ่าตัดเพื่อลดความดันในกะโหลกศีรษะที่บอบช้ำ หรือโดยการให้ยาฆ่าเชื้อและให้ยามากเกินขนาด

อย่างไรก็ตาม ภาวะหยุดหายใจและหัวใจหยุดเต้นในการแก้ปัญหามรณตายของสมอง *ภาวะสมองตาย* คือสมองทั้งหมดหยุดการทำงาน รวมทั้งก้านสมองถูกทำลาย เนื่องจากขาดการไหลเวียนของโลหิตอย่างต่อเนื่อง ใน

ทางการแพทย์ไม่มีผู้ใดเคยฟื้นขึ้นมาหลังจากภาวะสมองตาย หากปราศจากวิธีพิเศษเพื่อรักษาหัวใจและปอดให้ทำงาน ภาวะสมองตายมีผลอย่างรวดเร็วต่อเนื้อเยื่อสมองขาดออกซิเจน ซึ่งไม่สามารถกลับคืนสู่สภาพปกติได้เป็นการสลายของชีวิตในระดับเซลล์ และเป็นความล้มเหลวของระบบของร่างกายที่พึ่งพากันและกัน

ผู้ที่มีรายงานประสบการณ์ใกล้ตาย คือผู้ที่ฟื้นขึ้นมาหลังจากภาวะหยุดหายใจและหัวใจหยุดเต้น สิ่งที่เราทราบรายงานนี้อาจจะมีบางอย่างสอนเราเกี่ยวกับความตายที่เป็นประสบการณ์มนุษย์ หรืออย่างน้อยที่สุดเกี่ยวกับการเริ่มต้นของประสบการณ์ความตาย แต่เราไม่สามารถแน่ใจได้ เนื่องจากพวกเขาไม่ได้รับความทุกข์ทรมานจากภาวะสมองตาย หรือเนื้อเยื่อสมองขาดออกซิเจน พระศาสนจักรยังมีได้ออกคำแนะนำอย่างชัดเจนในเรื่องนี้

8. ณ จุดใดที่วิญญาณออกจากร่างกาย?

ยังไม่มีคำตอบที่แน่ชัดเกี่ยวกับคำถามนี้ ที่ให้กับความรู้ทางการแพทย์ในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม เราสามารถให้ความเห็นว่าเป็นสิ่งที่มาก่อนในช่วงเวลานี้หรือเกิดขึ้นในเวลาเดียวกันอย่างไรก็ตาม คือภาวะสมองตาย แต่เรายังไม่สามารถแน่ใจได้ แต่จำเป็นต้องจำไว้ว่า ความเข้าใจของคริสตชนเกี่ยวกับความตายเป็นการไตร่ตรองทางเทวศาสตร์ ไม่ใช่ความหมายทางการแพทย์หรือทางกฎหมาย

9. ผิดอะไร?

มีข้อความในพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงผีอย่างแน่นอน ผีที่กล่าวถึงในหนังสือซามูเอลขึ้นมาจากแดนมรณา(Shoel) ที่มาตักเตือนกษัตริย์ซาอูล (1ซมอ 28:11...) พระเยซูเจ้าทรงเล่าเรื่องลาซารัสคนยากจน เศรษฐีที่ถึงแก่กรรมวอนขอพระเจ้าถ้าให้คนหนึ่งจากบรรดาผู้ตายไปเตือนพี่น้องของเขาให้

กลับใจ (ลก 16:20-31) ในขณะที่เห็นพระเยซูเจ้าทรงดำเนินบนทะเลสาบกาลิลี บรรดาศิษย์ตกใจกลัวคิดว่าเป็นผี(มธ 14:26) หลังจากพระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้ว ทรงทำให้บรรดาศิษย์มั่นใจว่าพระองค์มิใช่ผี แต่เป็นพระอาจารย์ของพวกเขาที่ทรงกลับคืนพระชนมชีพ(ลก 24:36-44: ยน 20:20,27; 21:5,12)

ชาวฮีบรูโบราณ คริสตชนสมัยแรกเริ่ม และวัฒนธรรมส่วนใหญ่ เรือยมาจนถึงศตวรรษที่ 17-18 ระบุว่าจิตของผู้ตายมีอยู่จริง ซึ่งแน่นอนว่าในบางครั้งจะมาเชื่อมแผ่นดินของผู้เป็น แม้ในปัจจุบัน วัฒนธรรมพื้นเมืองหลายแห่งได้แบ่งปันข้อสันนิษฐานนี้ ธรรมประเพณีคริสตชนช่วยให้มองเห็นเกี่ยวกับวิญญาณของบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่ถึงแก่กรรมไปแล้วหรือผู้ที่เป็นที่รัก อย่างไรก็ตาม มักจะใช้อย่างระมัดระวังในความต้องการและการไตร่ตรองเกี่ยวกับธรรมชาติของชีวิตหลังความตายในแง่ของความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวของผู้ศักดิ์สิทธิ์ แดนชำระ สวรรค์ และนรก

วิสัยทัศน์เกี่ยวกับพระนางมารีย์พรหมจารี หรือของพระคริสตเจ้าไม่เข้าอยู่ในลักษณะของ “ผี” เนื่องจากทั้งพระเยซูเจ้าและพระนางมารีย์ ได้รับการยกขึ้นสู่สวรรค์ทั้งร่างกายและวิญญาณตามคำสอนของคาทอลิก พระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพ พระนางมารีย์ได้รับการยกขึ้นสู่สวรรค์

การกลับคืนชีพจากความตาย

10. มีการกล่าวถึงการกลับคืนชีพในพระคัมภีร์พระธรรมเดิมหรือ?

พระคัมภีร์พระธรรมเดิมส่วนใหญ่มีความกังวลเกี่ยวกับความเชื่อมั่นว่า พระเจ้าทรงเลือกชนชาติอิสราเอลจากชนชาติอื่นๆบนแผ่นดิน พวกเขามุ่งเน้นไปที่ชีวิตนี้และวิธีการใช้ชีวิตที่ดีในโลกนี้ในฐานะประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร ชีวิตหลังความตายไว้คิดทีหลัง

เราพบในเพลงสดุดีสองบทที่ให้ความหวังเพิ่มมากขึ้น พันธสัญญาที่ชาวอิสราเอลมีความสุขอยู่กับพระเจ้าจะไม่มีวันจบสิ้น เพลงสดุดีที่ 49 และ 73 ประกาศว่าพระเจ้าจะทรงสถิตอยู่กับผู้เขียนเพลงสดุดีแม้ในความตายและการกบฏอย่างตรงไปตรงมาเท่านั้นที่จะสามารถขัดขวางมิตรภาพของผู้นั้นกับพระเจ้า ความหวังนี้ยังคงยังคงไม่สามารถแก้ไขในการเรียกร้องใดๆในชีวิตหลังความตาย

เป็นสิ่งใหม่สิ่งเดียวที่เกิดขึ้นในพระคัมภีร์พระธรรมเดิม ที่เรียกว่า “การเปิดเผยความจริง” ที่ยืนยันถึงชีวิตหลังความตายที่โผล่เข้ามาในพระคัมภีร์

11. การเปิดเผยความจริงเขียนไว้ว่าอย่างไร?

การเขียนเรื่องการเปิดเผยความจริงเกิดขึ้นในระหว่างที่ชาวซีเรียกรีกเบียดเบียนชาวฮิวในช่วง 300 ปีก่อนคริสตกาล ท่ามกลางเรื่องราวที่มีสีสันและการประท้วงที่ทำลายของการเขียนเรื่องการเปิดเผยความจริง เราพบว่าการประกาศถึงชัยชนะเหนืออำนาจทางการเมืองที่กำลังถูกยึดครองและ

การสถาปนาพระอาณาจักรของพระเจ้าในอิสราเอลและทั่วโลก ในหนังสือประกาศกอิสยาห์ 16 :41 และ 26:19 และหนังสือดาเนียล 12:2-3 สัญญาว่าผู้มีความเชื่อสัตย์เมื่อตายจะกลับมาและมีส่วนในชัยชนะของพระอาณาจักรพระเจ้า ความเชื่อมั่นในชัยชนะนิรันดรเช่นนี้ สำหรับผู้ชอบธรรมภาวะที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกของโยบเกี่ยวกับคนที่พบแต่ความทุกข์ทรมานในชีวิตนี้เท่านั้นก็แก้ไขได้เช่นกัน

หนังสือพระคัมภีร์พระธรรมเดิมได้รับอิทธิพลอย่างมากจากการเปิดเผยความจริง อย่างเช่น หนังสือเอเสเคียล ดาเนียล และข้อความต่างๆในหนังสืออิสยาห์ มีข้อเขียนถึงการเปิดเผยความจริง ของชาวฮิวอื่นๆอีกมากที่ไม่ได้รวมอยู่ในสารบบหนังสือพระคัมภีร์ของชาวฮีบรู อย่างไรก็ตาม ข้อเขียนเหล่านี้ยังมีอิทธิพลอยู่มากในการพัฒนาเกี่ยวกับความคิด วัฒนธรรม และในรูปแบบประเภทและความคิดของพระคัมภีร์พระธรรมใหม่

12. นอกจากวรรณกรรมการเปิดเผยความจริง มีพระคัมภีร์พระธรรมเดิมเล่มอื่นที่กล่าวถึงชีวิตหลังความตายอีกหรือไม่?

หนังสือปรีชาญาณเขียนที่เมืองอเล็กซานเดรีย ประเทศอียิปต์ ในราว 100 ปีก่อนคริสตกาล ได้ยืนยันถึงชีวิตหลังความตาย(ปชญ3:4-6) หนังสือปรีชาญาณให้ความแตกต่างระหว่างร่างกายและวิญญาณ ความแตกต่างทางด้านภาษา ความเชื่อ และวัฒนธรรมของชาวต่างชาติกับของชาวฮีบรูในสมัยโบราณ และการยืนยันถึงการดำรงอยู่ของวิญญาณหลังจากตายไปแล้ว อย่างไรก็ตาม หนังสือปรีชาญาณไม่ได้รับการยอมรับจากผู้นำศาสนาฮิวในกรุงเยรูซาเล็มเพราะเขียนเป็นภาษากรีก ไม่ใช่ภาษาฮีบรู และฟังดูเป็นปรัชญากรีกมากเกินไป ถึงกระนั้นก็มีอิทธิพลต่ออันทกาลวิทยาของชาวฮิว นอกจากนี้ยังเพิ่มความเชื่อมั่นในการดำรงอยู่และความสุขนิรันดรให้กับแต่ละบุคคลที่มีความเชื่อ

ในช่วงสุดท้ายของพระคัมภีร์พระธรรมเดิม มีบางกลุ่มในอิราเอล ยอมรับคำสัญญาของการเปิดเผยความจริงถึงเรื่องการกลับคืนชีพของชีวิตนิรันดร อย่างไรก็ตาม พวกเขาเข้าใจว่าการกลับมาจากความตายนั้นเกี่ยวข้องกับบุคคลทั้งครบ มิใช่แต่เพียงวิญญาณที่ไม่มีตัวตน ชาวพาริสีกล่าวถึงในพระธรรมใหม่ว่าชาวฮิวมีความหวังในการเปิดเผยความจริง และมีความเชื่อถึงเรื่องการกลับคืนชีพของร่างกาย แต่ชาวสะดูสีปฏิเสธทั้งสองอย่าง(กจ 23:6-9) แม้ในปัจจุบัน มีความไม่เห็นด้วยในท่ามกลางชาวฮิวผู้มีความเชื่อในเรื่องของความเป็นไปได้และลักษณะของชีวิตหลังความตาย

13. การกลับคืนพระชนมชีพจากความตายของพระเยซูเจ้า พระคัมภีร์พระธรรมใหม่หมายถึงอะไร?

พระคัมภีร์พระธรรมใหม่ประกาศและตีความการกลับคืนพระชนมชีพจากความตายของพระเยซูเจ้าในแง่ของสามรูปแบบจากพระคัมภีร์พระธรรมเดิม คือ พระอาณาจักรพระเจ้า พันธสัญญาของพระเจ้ากับชาวอิสราเอล และการสร้างอย่างต่อเนื่องของพระเจ้า

พระเยซูเจ้าทรงเริ่มการเทศน์สอนของพระองค์ด้วย “เวลาที่กำหนดไว้มาถึงแล้ว พระอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้แล้ว”(มก 1:15) ถ้อยคำนี้แกว่งหัวใจของชาวฮิวที่ได้ฟังในส่วนของการเปิดเผยความจริง ที่เป็นความหวังและคำสัญญา พระอาณาจักรหรือการครองราชย์ของพระเจ้า นั้นหมายความว่า การประทับอยู่ของพระเจ้าและพระอาณาจักรจะแผ่ชานไปทั่วสิ่งสร้างและสังคม จะขับไล่ความชั่วร้ายและรักษาผู้ได้รับความทุกข์ทรมานจากความชั่วร้าย จะสร้างสันติภาพและความยุติธรรมไปทั่วทุกแห่ง การทำอัศจรรย์ของพระเยซูเจ้าเป็นเครื่องพิสูจน์ประการแรกว่าพระอาณาจักรของพระเจ้าได้เริ่มแล้ว ความเจ็บป่วย ความชั่วร้าย และความอยุติธรรมทั้งปวงจะล้มคว่ำไป เฉพาะพระพักตร์พระองค์ การกลับคืนพระชนมชีพเป็นจุดสุดยอดของอัศจรรย์

ทุกประการ เป็นการรुकู้ที่สมบูรณ์ของการประทับอยู่และพระอานุภาพของพระเจ้าในโลก การสถาปนาพระอาณาจักรและการสิ้นสุดของกาลเวลา

การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าเป็นการบรรลุผลของพระสัญญาของพระเจ้ากับชาวอิสราเอลด้วย ในพระชนมชีพและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้า พระเจ้าทรงประทับตรานิรันดร์กับพันธสัญญาเดิมที่ทรงกระทำครั้งแรกกับอับราฮัมและลูกหลานของเขา และต่อมาทรงกระทำกับชาวฮีบรูโดยทางโมเสส โดยทางการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้า พระบิดาทรงยืนยันว่าไม่มีสิ่งใด แม้ความตายก็ไม่สามารถลบล้างพันธสัญญาอันมั่นคงแห่งความรักของพระเจ้าได้ การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าเป็นการเผยแสดงให้เห็นถึงพระสัญญาแห่งความโปรดปรานแห่งความรักของพระเจ้า และประกาศว่าพระสัญญานี้ขยายไปสู่มนุษยชาติทั้งมวล

ในที่สุด การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าเป็นการทำให้การสร้างเป็นความต่อเนื่องและบรรลุเป้าหมาย สิ่งสร้างทั้งปวงเป็นมาโดยทางพระวาจาของพระเจ้า “เมื่อแรกเริ่มนั้น พระวจนาตถ์ทรงดำรงอยู่แล้ว...พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งอาศัยพระวจนาตถ์ ไม่มีสักสิ่งเดียวที่พระเจ้าไม่ทรงสร้างโดยทางพระวจนาตถ์”(ยน 1:1,3)การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าเป็นการเริ่มต้นของกิจการสร้างสุดท้ายของพระเจ้า ในการกลับคืนชีพสิ่งสร้างทั้งปวงกลับคืนดีกับพระเจ้า พระวจนาตถ์ผู้ทรงดำรงอยู่ ทุกสิ่งถูกรวมไว้ด้วยกัน และเป็นการสร้างที่สมบูรณ์ในธรรมชาติของพระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ(คส 1:15-20)

พระคริสตเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพจากความตายเป็นการเผยแสดงอย่างครบถ้วนในพระอานุภาพของพระเจ้า(พระอาณาจักร) ความรัก(พระสัญญา) และจุดประสงค์(การสร้าง)

14. บรรดาอัครสาวกทราบได้อย่างไรว่าพระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพจากความตาย?

พระคัมภีร์พระธรรมใหม่มีความชัดเจนในเรื่องนี้ บรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าบางคนที่อยู่กับพระองค์ในระหว่างที่ทรงปฏิบัติพันธกิจในโลกนี้ มีจำนวนกี่คนนั้นเราไม่ทราบ พระคัมภีร์พระธรรมใหม่เรียกพวกเขาว่าเป็น “ประจักษ์พยาน” ในการกลับคืนพระชนมชีพของพระคริสตเจ้า (1 คร 15:5-8) พวกเขาไม่ได้สังเกตสิ่งที่เกิดขึ้นทางกายภาพของพระเยซูเจ้าจากพระคูหาของพระองค์ พวกเขามีประสบการณ์ที่ลึกซึ้งอย่างหลากหลายของชีวิตของพระเยซูเจ้า การจำแลงพระกาย และการได้รับพระสิริรุ่งโรจน์หลังจากที่ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว

นี่มิใช่เป็นเพียงความลึกซึ้งซึ่งภายใน ทศนวิสัย ประสบการณ์ทางศาสนาเท่านั้น แต่ยังเป็นประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ เพราะการพบปะกับพระคริสตเจ้าเปลี่ยนแปลงพวกเขา เปลี่ยนแปลงชีวิต ความสนิหสัมพันธ์และความเข้าใจของพวกเขาต่อแผนการของพระเจ้า ทุกสิ่งเหล่านี้ในพระวรสารเรียกว่า “การเล่าหลังจากการกลับคืนพระชนมชีพ” เป็นความพยายามของผู้เขียนพระคัมภีร์พระธรรมใหม่ในการไตร่ตรอง การตีความหมาย และการประกาศให้ชุมชนคริสตชนทุกคนทราบถึงพลังและความหมายของการพบปะกับองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกลับเป็นขึ้นมาจากความตาย ซึ่งเปลี่ยนแปลงบรรดาประจักษ์พยานกลุ่มแรกนี้อย่างถอนรากถอนโคน

15. พระคูหาที่ว่างเปล่าเป็นการพิสูจน์ได้หรือไม่ว่าพระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพ?

พระคัมภีร์พระธรรมใหม่ประกาศถึงการกลับคืนพระชนมชีพเนื่องจากพยานหลักฐานการเป็นประจักษ์พยานของบรรดาอัครสาวก ที่ได้กล่าวถึงในคำตอบของคำถามข้อ 14 เรื่องราวของบรรดาสตรีที่พบพระคูหาว่างเปล่าและ

ทูตสวรรค์ (มธ 28; มก 16; ลก 24) เรื่องของมารีย์ ชาวมัคดาลาที่พบพระเยซูเจ้า และที่แรกเข้าใจผิดคิดว่าพระองค์เป็นคนสวน (ยน 20:11-18) เรื่องพระเยซูเจ้า ทรงสำแดงพระองค์กับบรรดาอัครสาวกครั้งแรกที่กรุงเยรูซาเล็มและต่อมาที่ กาลิลี (มธ 28:7,10,16; ลก 24:50; ยน 20:21) เรื่องราวหลังจากการกลับคืน พระชนมชีพทั้งหมดนี้เป็นการรำพึงทางเทววิทยาเกี่ยวกับความหมายที่ลึกซึ้ง ของชัยชนะที่พระเยซูเจ้าทรงมีเหนือความตาย ซึ่งเป็นประสบการณ์ของบรรดา ประจักษ์พยานกลุ่มแรก

นักวิชาการบางคนยืนยันว่าพระคูหาว่างเปล่าหรือไม่ นั่นไม่ใช่สิ่งสำคัญ ที่มีอานาภาพคือประสบการณ์ของบรรดาอัครสาวกเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ คนอื่นอาจจะยืนยันว่าเป็นความเข้าใจของชาวฮิว เรื่องเอกภาพของบุคคลจึงจำเป็นที่พระคูหาต้องว่างเปล่า พวกเขาอ้างถึงความ เชื่อเรื่องพระเยซูเจ้ากลับคืนพระชนมชีพอาจจะได้รับความขัดแย้งและ สิ้นหวัง ถ้าพระกายของพระเยซูเจ้าถูกพบว่าเนาเยื่ออยู่ในหลุมศพ

จึงมีความชัดเจนในพระคัมภีร์พระธรรมใหม่ว่า ความเชื่อคริสตชน ในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพนั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความเกี่ยว เนื่องเรื่องพระคูหาว่างเปล่า แต่ขึ้นอยู่กับการเป็นประจักษ์พยานของบรรดา อัครสาวกรุ่นแรกๆว่าพระองค์ทรงมีพระชนม์อยู่และได้รับพระสิริรุ่งโรจน์ เมื่อมารีย์ ชาวมัคดาลากลับไปหาบรรดาอัครสาวก เธอเล่าว่า “ดิฉันได้ เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแล้ว” (ยน 20:18) มิใช่เล่าว่าพระคูหาว่างเปล่า เมื่อ ศิษย์สองคนได้พบและรับประทานอาหารค่ำกับพระเยซูเจ้าขณะเดินทางไป เอมมาอูสในเย็นวันอาทิตย์ปีสก้า ได้เล่าถึงประสบการณ์ของพวกเขาให้บรรดา อัครสาวกที่รวมกันอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มฟังว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงกลับคืน พระชนมชีพแล้วจริงๆ และทรงสำแดงพระองค์แก่ซีโมน” (ลก 24:34) แก่นของ ความเชื่อเรื่องการกลับคืนพระชนมชีพคือประสบการณ์นี้ คือการได้เห็นองค์ พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ

16. การกลับเป็นขึ้นมาจากความตายมีความหมายอย่างไร สำหรับเรา?

การกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าเป็นการช่วยให้รอดพ้นสำหรับเรา ไม่ใช่เป็นเหตุการณ์โดดเดี่ยวที่เกิดขึ้นกับพระเยซูเจ้าที่เกิดขึ้นมานานแล้ว มิใช่มีผลกระทบต่อพระองค์เพียงผู้เดียว เป็นเหตุการณ์คู่ขนานที่จะเกิดขึ้นกับเราในวันหนึ่ง การสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนมชีพเป็นเหตุการณ์ปัจจุบันนิรันดร์ที่เรามีส่วนร่วมในโลกนี้และในปัจจุบัน โดยทางศีลล้างบาปเราจุ่มอยู่ในธรรมล้ำลึกแห่งชัยชนะเหนือความตายของพระเยซูเจ้าแล้ว และเรามีส่วนร่วมในความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระบิดาแล้ว

ดังนั้น เราจึงไม่จำเป็นต้องตายทางกายภาพเพื่อที่จะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตใหม่ของพระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับเป็นขึ้นมา โดยทางความเชื่อและศีลล้างบาปของเรามนุษย์หรือการเป็นบุคคลของเรา เราได้รับการเปลี่ยนแปลงแล้ว ด้วยพระอำนาจของการกลับคืนพระชนมชีพของพระคริสตเจ้า นี่คือนักบุญเปาโลได้กล่าวถึงเมื่อท่านเขียนว่า “เพราะท่านทั้งหลายตายไปแล้ว และชีวิตของท่านก็ซ่อนอยู่กับพระคริสตเจ้าในพระเจ้า” (คส 3:3)

เมื่อเวลาของเรามาถึงและสิ้นสุดลง ความตายของเรากลายเป็นโอกาสให้เราเข้าสู่ธรรมล้ำลึกของการกลับคืนชีพได้ลึกซึ้งมากขึ้น เราจะผ่านเข้าสู่ความสนิทสัมพันธ์นิรันดร์กับพระบิดาและพระจิต “ที่พระเยซูเจ้าเสด็จล่องหน้าเข้าไปก่อนแล้วเพื่อเรา” (ฮบ 6:20) ในการกลับคืนชีพสุดท้ายของผู้ตาย มนุษยชาติทุกคนและสิ่งสร้างทั้งปวงจะรับการเปลี่ยนแปลงและสนิทสัมพันธ์กับพระเจ้าโดยทางพระคริสตเจ้า

17. เหตุใดปัจจุบันจึงเรียกมิสซาปลงศพว่าเป็นมิสซาแห่งการกลับคืนชีพ?

เมื่อคาทอลิกตาย ชุมชนพระศาสนจักรมารวมกันเพื่อฉลองธรรมล้ำลึกของการสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนมชีพของพระคริสตเจ้าในพิธีบูชามิสซา ความตายเป็นการรับศีลล้างบาปอีกครั้งในพระคริสตเจ้า และโดยทางความตายครั้งนี้ทำให้เราได้เข้าสู่ธรรมล้ำลึกของการกลับคืนพระชนมชีพของพระคริสตเจ้าได้ลึกซึ้งมากขึ้น ดังนั้นพิธีกรรมฝังศพจึงเป็นทั้งการรื้อฟื้นความเชื่อสำหรับผู้เข้าร่วมพิธี และเป็นประโยชน์สำหรับผู้ตาย ในพิธีบูชามิสซา ผู้เป็นร่วมเป็นหนึ่งในเดียวกับผู้ตายโดยทางพระคริสตเจ้า

18. มีการสวดภาวนาหรือพิธีกรรมอย่างอื่นเพื่อผู้ตายหรือไม่?

มีการสวดภาวนาและการอ่านพระคัมภีร์ที่ได้แนะนำไว้สำหรับผู้ที่อยู่ล้อมรอบผู้ตาย และยังมีวจนพิธีกรรมที่มีบทอ่านจากพระคัมภีร์และบทภาวนาต่างๆสำหรับผู้ตาย ในบางครั้งมีการสวดสายประคำ หรือการภาวนาแบบอื่นๆ ซึ่งขึ้นอยู่กับประเพณีของท้องถิ่น หลังจากพิธีบูชามิสซาฝังศพแล้ว ยังมีพิธีฝังร่างผู้ตายในหลุมฝังศพ

ในบางสถานการณ์ ขึ้นอยู่กับประเพณีของท้องถิ่น หรือความต้องการด้านการอภิบาล การฝังศพอาจจะกระทำแบบเรียบง่ายโดยมีวจนพิธีกรรมอ่านพระวาจาที่บ้านหรือที่สุสานโดยไม่มีการถวายบูชามิสซา รูปแบบต่างๆเหล่านี้ เป็นการระลึกถึงและการเฉลิมฉลองการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าและความหวังที่เป็นแรงบันดาลใจ

19. เกี่ยวกับการเผาศพเป็นอย่างไร?

เป็นเวลาหลายปีที่พระศาสนจักรไม่เห็นด้วยอย่างมากในการปฏิบัติเรื่องการเผาศพ แต่ก็มิได้ห้ามอย่างเด็ดขาด ท่านสามารถเข้าใจถึงความลังเลใจในเรื่องการเผาศพ เมื่อท่านนึกถึงความสำคัญของการกลับคืนชีพของร่างกายตามความเชื่อคริสตชน ธรรมเนียมประเพณีคริสตชนและพิธีกรรมมีการให้เกียรติกับศพของผู้ตาย เพราะความเชื่อในการกลับคืนชีพของร่างกายและความคาดหวังของธรรมล้ำลึกนี้

อย่างไรก็ตาม ในหลายๆประเทศ พื้นที่สำหรับฝังศพมีจำกัด ดังนั้นเพื่อเหตุผลในด้านการอภิบาล ตั้งแต่ปี 1983 กฎหมายพระศาสนจักรมีการยอมรับเรื่องการเผาศพให้เป็นตัวเลือกอย่างหนึ่ง ตราบใดที่เหตุผลของการกระทำไม่เป็นการปฏิเสธคำสอนของคริสตชน คำแนะนำของพิธีกรรมสำหรับการเผาศพที่มีในปี 1997 พิธีกรรมส่งเสริมให้การเผาศพกระทำหลังจากพิธีบูชามิสซาเพื่อผู้ตายแล้ว แต่ถ้าร่างกายถูกเผาก่อนที่จะมีการฝัง ส่วนที่เหลือของผู้ตายนั้น ควรได้รับการปฏิบัติอย่างมีศักดิ์ศรีและด้วยความเคารพ และสามารถนำไปที่วัดเพื่อทำพิธีบูชามิสซาสำหรับผู้ตาย ไม่ควรมีศาสนกิจในสถานที่สำหรับเผาศพ นำส่วนที่เหลือของผู้ตายไปฝังยังสุสานพร้อมกับทำพิธีกรรมการฝังศพ ไม่ควรนำไปโปรยในอากาศหรือในน้ำ

20. การกลับคืนชีพครั้งสุดท้ายของผู้ตายคืออะไร?

การเปิดเผยความจริงที่เขียนในพระคัมภีร์พระธรรมใหม่ปรากฏขึ้นในระหว่างที่คริสตชนถูกอาณาจักรโรมันเบียดเบียน เหมือนกับวรรณกรรม การเปิดเผยความจริงของชาวฮิว ซึ่งเป็นบริบทที่กว้าง การเปิดเผยความจริงคริสตชนเป็นจุดผ่านที่มุ่งไปยังจุดสิ้นสุดที่เรารู้จัก เราพบคำทำนายเกี่ยวกับการสิ้นสุดของเวลาในหลายแห่ง เช่นในพระวรสารนักบุญมัทธิวกว่าที่ 24 และ 25 มาระโกบทที่ 13 และจดหมายนักบุญเปาโลถึงชาวเธสะโลนิกาทั้งสองฉบับ

และหนังสือวิวรรณ์ทั้งเล่ม ข้อความเหล่านี้บอกเราว่าพระคริสตเจ้าจะเสด็จกลับมาและจะทรงสถาปนาพระอาณาจักรของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ พระองค์จะทรงพิพากษามนุษย์ทุกคน ผู้ชอบธรรมที่ตายไปแล้วจะเข้าไปมีส่วนร่วมในพระสิริรุ่งโรจน์นิรันดรและชัยชนะของพระคริสตเจ้า ชัยชนะของผู้ชอบธรรมจะเป็นการกลับเป็นขึ้นมาครั้งสุดท้ายของผู้ตาย

เราสามารถไตร่ตรองให้เห็นถึงการกลับคืนชีพครั้งสุดท้ายของผู้ตาย เมื่อพิจารณาถึงการสอนเรื่องการสร้าง เรามักจะคิดถึงการสร้างว่าเป็นบางอย่างที่เกิดขึ้นเมื่อสิบกว่าล้านปีที่ผ่านมา แต่ความเข้าใจทางพระคัมภีร์มองการสร้างเป็นการต่อเนื่อง พระเจ้าทรงรักษาสีงสร้างและเคลื่อนไปตามกาลเวลาและเนื้อที่ไปสู่การบรรลุเป้าหมายและความสมบูรณ์ซึ่งเรายังไม่เข้าใจ และยากที่จะจินตนาการได้ การกลับคืนชีพครั้งสุดท้ายจากความตายมีความหมาย ว่าเรามนุษย์ถูกกำหนดให้เป็นส่วนหนึ่งของการบรรลุเป้าหมายและความสมบูรณ์ของสิ่งสร้าง พระเจ้าผู้ทรงสร้างเราโดยทางบิดามารดาของเราและทรงเอาใจใส่ดูแลเราในทุกขณะของการดำรงอยู่ของเรา นอกจากนี้ยังเป็นการมีส่วนร่วมของเราในเวลาสุดท้ายนั้น การกลับคืนชีพของพระคริสตเจ้าเป็นการค้ำประกันของพระเจ้า ซึ่งพระวจนาตถ์นิรันดรผู้ทรงนำทุกสิ่งไปสู่ชีวิต จะทรงทำให้เราฟื้นคืนชีพ พร้อมกับสิ่งสร้างอื่นๆ ไปสู่ความสมบูรณ์ของเราในพระเจ้า

21. วิญญาณของเราจะไปไหนหลังจากความตาย และก่อนการกลับคืนชีพครั้งสุดท้ายจากความตาย?

นี่เป็นคำถามที่ยาก ด้วยเหตุผลสองประการ ประการแรก ความคิดเรื่องวิญญาณที่ไม่ตายจากการตายของร่างกายเป็นความคิดของชาวกรีก นักปรัชญาชาวกรีกที่มีความเชื่อในเรื่องมนุษย์เป็นอมตะ เป็นความเข้าใจว่าเป็นการดำรงอยู่ฝ่ายจิตซึ่งเป็นวิญญาณของบุคคลผู้นั้น ชาวกรีกมิได้สนใจ

แนวคิดเรื่องการรวมตัวกับร่างกายเพราะเห็นว่าเป็นสิ่งที่ต้องดีกว่าเรื่องจิตวิญญาณ และเห็นว่าความตายเป็นการปลดปล่อยครั้งสุดท้ายจากโลกทางกายภาพ การกลับคืนชีพของร่างกายเป็นการเปิดเผยความจริงเรื่องความเชื่อของชาวฮีบรู ซึ่งคริสตชนในสมัยแรกเริ่มยืนยันและเผยแพร่ เป็นความเข้าใจว่าจุดจบสุดท้ายของเราในที่สุดก็รวมเข้าด้วยกันกับความเป็นเราทั้งครบ รวมทั้งทางกายภาพ จิตวิญญาณ ศิลธรรม สติปัญญา และสิ่งที่สัมพันธ์กับตัวตนของเรา

นี่เป็นคำถามที่ยากด้วยเช่นกัน เพราะเป็นความเข้าใจว่าลักษณะของเวลา หน่วยต่างๆของนาฬิกาและปฏิทินสามารถใช้กับชีวิตหลังความตายได้ เวลาเป็นลักษณะหรือการสร้างจิตสำนึกของมนุษย์ เราสามารถใช้สิ่งนี้จินตนาการว่าชีวิตหลังความตายควรจะเป็นอย่างไร แต่เราควรกระทำอย่างไรระมัดระวัง ด้วยความตระหนักว่าอาจจะใช้ได้ในวิธีที่จำกัดเท่านั้น ซึ่งก็น้อยมาก

จริงๆแล้ว เราสามารถตอบคำถามทุกอย่างนี้ คือการมีส่วนร่วมในพันธสัญญาแห่งความรักอันไม่สิ้นสุดของพระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ ซึ่งจะเพิ่มมากขึ้นเมื่อเราตายและเข้าสู่ธรรมล้ำลึกของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม จะยังไม่สมบูรณ์และเป็นจริงจนกว่าสิ่งสร้างทั้งหมดจะได้รับการฟื้นฟูและรวมกันใหม่กับพระคริสตเจ้า การเปิดเผยความจริงของการจบสิ้นของเวลานี้จะเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของสิ่งสร้าง ในฐานะที่เป็นมนุษย์ ประสบการณ์ส่วนตัวของเรา การร่วมกันของเรา การสร้างทางกายภาพโดยทางร่างกายของเรา การกลับคืนชีพครั้งสุดท้ายจะทำให้เราสมบูรณ์เพราะจะเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงครั้งสุดท้ายและการรวมตัวกันใหม่ของสิ่งสร้างทั้งหมดอย่างแท้จริง รวมทั้งสิ่งที่ความเป็นมนุษย์ของทุกคนมีประสบการณ์โดยทางร่างกายและพร้อมกับร่างกาย

การดำรงอยู่ของบุคคล

22. ฉันจะยังคงเป็นฉันหลังจากตายไปแล้วหรือ?

ใช่ ตามคำสอนของคริสตชนความสมบูรณ์ของการมีชีวิตอยู่ของแต่ละบุคคล สำหรับทุกคนมีความเป็นหนึ่งเดียวและมีคุณค่าในความรักของพระเจ้า เรามีประสบการณ์หลังจากความตายอย่างไรนั้น อย่างไรก็ตาม อาจจะแตกต่างกันมากจากประสบการณ์ของการเป็นอยู่ที่แยกจากการเป็นตัวตนเองในชีวิตนี้

คิดถึงการพัฒนาความรู้สึกของการเป็นตัวเองในช่วงหลายปีของการเติบโตของมนุษย์ ทารกเกิดใหม่มีความรู้สึกเป็นตัวเองมาก ผูกพันกับความเป็นตัวเองของมารดาหรือของผู้ดูแลในปฐมวัย ในขณะที่เด็กเติบโตขึ้น เขาจะค่อยๆสร้างความรู้สึกเป็นตัวเองในการเป็นเอกเทศ ความรู้สึกเป็นตัวเองของเราจะค่อยๆเติบโตขึ้นในขณะที่เราเป็นผู้ใหญ่ทางด้านจิตใจ

ประสบการณ์มนุษย์ของการเป็นบุคคลนั้นแตกต่างกันเล็กน้อยจากวัฒนธรรมหนึ่งสู่อีกวัฒนธรรมหนึ่ง ในโลกอุตสาหกรรมตะวันตกให้ความสำคัญกับการเป็นเอกเทศและความเป็นอิสระอย่างมาก ในหลายวัฒนธรรมของชาวตะวันออกและทางซีกโลกใต้ ให้ความสำคัญมากกว่าในเรื่องของความรู้สึกที่สังกัดกลุ่มและเอกลักษณ์ที่มีร่วมกัน ดังนั้น ถ้าแม้ในชีวิตนี้ความรู้สึกของ “การเป็นตัวฉัน” เปลี่ยนแปลงได้จากช่วงชีวิตหนึ่งไปอีกช่วงชีวิตหนึ่ง จากวัฒนธรรมหนึ่งไปอีกวัฒนธรรมหนึ่ง เราอาจคาดหวังว่าความรู้สึกเป็นตัวเองของเรา “การเป็นตัวฉัน” นั้นอาจจะแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงในชีวิตหลังความตาย

คำถามที่แท้จริงประการนี้คือ ฉันมีความชัดเจนต่อความรู้สึกส่วนตัวของการเป็นตัวเองอย่างไรเมื่อฉันเข้าและอยู่ในธรรมล้ำลึกของความเป็นนิรันดร ความไม่รู้จบ และความรักของพระเจ้าผู้ทรงสร้างเราให้เป็นเราอยู่? อาจเป็นประสบการณ์ที่แตกต่างกันออกไป พระคัมภีร์ยืนยันทั้งการเปลี่ยนแปลงและความต่อเนื่องระหว่างชีวิตในโลกนี้และที่จะตามมา “การกลับคืนชีพของผู้ตายก็เช่นเดียวกัน สิ่งที่หว่านลงไปนั้นเน่าเปื่อย แต่สิ่งที่กลับคืนชีพนั้นไม่เน่าเปื่อยอีก สิ่งที่หว่านลงไปนั้นไม่มีเกียรติ แต่สิ่งที่กลับคืนชีพนั้นมีความรุ่งเรือง สิ่งที่หว่านลงไปนั้นอ่อนแอ แต่สิ่งที่กลับคืนชีพนั้นมีอำนาจ สิ่งที่หว่านลงไปเป็นร่างกายตามธรรมชาติ แต่สิ่งที่กลับคืนชีพเป็นร่างกายที่มีพระจิตเจ้าเป็นชีวิต” (1คร 15:42-44)

23. ฉันจะยังคงมีความทรงจำของฉันอยู่หรือ?

ความทรงจำเป็นความสมบูรณ์ขั้นพื้นฐานของประสบการณ์การเป็นมนุษย์ของเรา อันเป็นบริบทของความใส่ใจตนเองของมนุษย์และการเป็นบุคคล โศกนาฏกรรมอันยิ่งใหญ่ของความเจ็บป่วย เช่น โรคอัลไซเมอร์ คือบุคคลนั้นสูญเสียความทรงจำและความสามารถในการรักษาความจำ ความทรงจำเป็นตัวยึดเกาะจิตสำนึกของมนุษย์ ปราศจากความสามารถในการจำ ความรู้สึกถึงการเป็นตัวเองเริ่มหายไป สำหรับชาวฮีบรูโบราณสิ่งที่แย่ที่สุดในแดนมรณาคือการขาดความทรงจำ ผู้ตายลืมนว่าเขาเป็นใคร และพระเจ้าทรงลืมพวกเขา

ดังนั้น จึงดูเหมือนว่าความเชื่อคริสตชนในเรื่องการดำรงอยู่ของบุคคลหลังความตายรวมทั้งการคงอยู่ของความทรงจำ ยกเว้นความไม่ต่อเนื่องระหว่างการเป็นตัวฉันในปัจจุบันและฉันจะเป็นอย่างไรหลังจากตายไปแล้ว ความทรงจำต้องเป็นมิติใหม่ของชีวิตใหม่ อย่างไรก็ตาม วิธีการของเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นในชีวิตบนโลกนี้เป็นความทรงจำซึ่งหลังจากความตายอาจจะแตกต่างอย่างมากจากการทำงานของหน่วยความจำของชีวิตบนโลกนี้

เช่นเดียวกับความรู้สึกของการเป็นตัวเอง ดังนั้นบทบาทและพลังของเหตุการณ์ต่างๆที่จำได้และมีมิติภาพต่าง ๆ นั้นแตกต่างกับชีวิตนี้เล็กน้อย สมองต้องโตเต็มที่จนถึงจุดหนึ่งเพื่อให้เด็กสามารถประมวลผลและรักษาความทรงจำได้ บ่อยครั้งที่เราเรียก “ความทรงจำ” ในวัยเยาว์ของเราออกมา เรายังมีโอกาสมากขึ้นในการสร้างสรรค์ประมวลเหตุการณ์ต่างๆที่ผู้อื่นบอกเราขึ้นมาใหม่ที่มามายด้วยความรู้สึกของตัวเอง เสริมแต่งด้วยการเล่า และเชื่อมต่อกับความสามารถของเราเองที่ตามมา

นอกจากนี้ สิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นมาตลอดชีวิตที่ฝังไว้ในจิตใจสำนึกของเรา หายไปในสายหมอกของการลืมหรือ? การหวนกลับไปคิดถึงเหตุการณ์ต่างๆที่ถูกเสริมด้วยความรู้สึกของความยินดี หรือความหวาดกลัว หรือความเศร้า โศกที่เกิดขึ้นในขณะนั้นจะทำได้ง่ายขึ้น และในบางครั้งก็ยากที่จะลืมได้ เมื่อเรารื้อฟื้นความหลังครั้งแล้วครั้งเล่า ความทรงจำของเรามีหลายระดับของความรู้สึก และหลายระดับขึ้นของการตีความ

ดังนั้น แม้ในชีวิตนี้ ความทรงจำก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ซับซ้อนและลึกซึ้งที่สุดในความเป็นจริงของมนุษย์ ความทรงจำเป็นสิ่งที่พัวพันกันอย่างซับซ้อนกับเวลา และสถานที่ที่กำหนดประสบการณ์มนุษย์ ถ้าความตายเป็นทางเข้าสู่ความเป็นนิรันดร์ ก็ดูเหมือนว่าเวลาและสถานที่ที่จะยอมแพ้กับความเป็นจริงในวงกว้าง แต่ก็ดูเหมือนว่าจะสมเหตุสมผลพอที่จะสันนิษฐานได้ว่า ความต่อเนื่องของบุคคลทั้งก่อนและหลังความตายต้องเชื่อมโยงที่มีความคล้ายคลึงกันกับสิ่งที่เรียกว่า “ความทรงจำ”

24. เราสามารถเชื่อในเรื่องการเกิดใหม่หรือ?

ในการให้ความเคารพต่อความศักดิ์สิทธิ์ของแต่ละบุคคล เทวศาสตร์ คริสตชนและคำสอนของคาทอลิกได้ต่อต้านความคิดเรื่องการเกิดใหม่เรื่อยมา ความคิดของคริสตชนนั้นยึดตามประวัติศาสตร์ ประสบการณ์ของเราใน

เรื่องตัวเองนั้นบางอย่างมีรากฐานและขอบเขตที่กำหนดโดยเวลา สถานที่ และ วัฒนธรรมที่เราอาศัยอยู่ เราพบปะกับพระเจ้าและพระพรชทานของพระองค์ โดยทางสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างเรียบง่ายในชีวิตของเรา เราตอบรับต่อสถานการณ์ของชีวิตและตัดสินใจเพื่อช่วยในการกำหนดลักษณะชีวิตของเรา พระเจ้าทรงเคารพต่อการเลือกของเราและทรงให้เกียรติกับเอกลักษณ์ของแต่ละชีวิต

ความตายเป็นกิจการสุดท้ายที่ปิดผนึกการตัดสินใจและยืนยันการเลือกของเรา ตามการสอนของคริสตชน ความตายนำเราเข้าไปอยู่กับพระเจ้าตลอดนิรันดร หรือไม่อยู่กับพระองค์ตลอดนิรันดร ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าเราตอบสนองต่อการเสนอของพระเจ้าด้วยความรักและพระพรชทานของพระองค์อย่างไรในระหว่างที่เรามีชีวิตอยู่ เราจะไม่กลับมาใช้ชีวิตมนุษย์อีก แต่เราไปหาพระเจ้า มีชีวิตและความชื่นชมยินดีกับความมั่งงามและความรักนิรันดรของพระองค์

25. เราจะพบกับผู้ที่เรารักและเพื่อน ๆ ที่ตายก่อนเราหรือ?

ในบทข้าพเจ้าเชื่อของคริสตชนยืนยันว่าเราเชื่อใน “ความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวของผู้ศักดิ์สิทธิ์” ความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวกันนี้เป็นมิตรภาพที่ล้ำลึกระหว่างครีษทชนบนโลกนี้ ผู้อยู่ในแดนชำระ และในสวรรค์

ดังนั้น ความสัมพันธ์เป็นสิ่งสำคัญ เป็นมิติสำคัญของชีวิตหลังความตาย เราสามารถคาดหวังที่จะแบ่งปันชีวิตนิรันดรกับผู้ที่เรารัก เหมือนกับความรู้สึกเป็นตัวของเราเองและความทรงจำของเรา อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ของเราเปลี่ยนแปลงและเติบโตขึ้นตลอดชีวิต ดังนั้น ธรรมชาติของความสัมพันธ์ของเราในชีวิตที่จะมาถึงนั้นอาจจะแตกต่างจากวิธีที่เรามีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในชีวิตนี้

มีคำสอนคริสตชนที่สำคัญสองประการที่ให้เราหลีกเลี่ยงธรรมชาติของความสัมพันธ์ในชีวิตนิรันดร ประการแรกคือ คำสอนคริสตชนเรื่องความรักธรรมชาติของพระเจ้าคือความรัก และถ้าความรักของเรามนุษย์ดำรงอยู่ใน

ชีวิตของพระเจ้า(1 ยน 4:16) ดังนั้น หลังจากความตายความรักจึงต้องเป็นรากฐานของการมีชีวิตในพระเจ้า ความรักจะแปรเปลี่ยนไปอย่างไรในการปรากฏอยู่ต่อหน้านิรันดรนั้นเราไม่อาจจะรู้ได้ “ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว แต่เราจะเป็นอย่างไรในอนาคตนั้นยังไม่ปรากฏชัดเจน เราตระหนักดีว่า เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ เราจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะเราจะได้เห็นพระองค์อย่างที่พระองค์ทรงเป็น” (1 ยน 3:2)

ประการที่สอง คำสอนคริสตชนเรื่องความสัมพันธ์ในชีวิตหลังความตายว่าจะไม่เป็นการผูกขาด “เมื่อมนุษย์จะกลับคืนชีพ จะไม่มีการแต่งงานเป็นสามีภรรยาอีก แต่เขาจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์” (มธ 22:30) ความสามารถของเราในชีวิตนี้ในเรื่องความลึก ความถาวร และความมุ่งมั่นเรื่องความรักนั้นไม่มีขีดจำกัด การถูกจำกัดด้วยเรื่องเวลา กำลัง และความรับผิดชอบเป็นตัวกำหนดรูปแบบความรักที่เราให้ หรือได้รับในชีวิตนี้ ถ้าเราแต่งงาน เราก็ได้มอบความเป็นตัวของเราและจิตใจของเราส่วนมากให้กับคู่สมรส ถ้าเรามีบุตร ก็ยิ่งเรียกร้องสิ่งเหล่านี้จากเรามากยิ่งขึ้น มิตรสหาย เพื่อนร่วมงาน และญาติๆ เป็นผู้สร้างวัฏจักรภายในกำหนดความสัมพันธ์ของเราและดึงดูดในการกักเก็บไว้ของเรา มันเป็นความท้าทายที่จะรักษาสมดุลย์ของเราในการแข่งขันความต้องการความรัก

ตามพระวาจาของพระเยซูเจ้า ข้อจำกัดเรื่องเวลาและระยะทาง ความมีชีวิตชีวาและพลังกำลังโดยธรรมชาติของชีวิตนี้ ไม่สามารถใช้กับชีวิตในภavn้า ความรักนิรันดรจะไม่มีขีดจำกัด คริสตชนที่เลือกด้วยเหตุผลทางด้านฝ่ายจิตที่จะมีชีวิตพรหมจรรย์เป็นสัญลักษณ์ที่เตือนถึงชีวิตที่ไร้ขีดจำกัดของความรัก มีความชื่นชมยินดีกับความสัมพันธ์เป็นหนึ่งในเดียวกับผู้ศักดิ์สิทธิ์

26. ฉันจะสามารถเฝ้าระวังและปกป้องผู้ที่ฉันรักที่ช่วยเหลือฉันได้หรือไม่?

จากการสอนเรื่องความสัมพันธ์เป็นหนึ่งในเดียวกับผู้ศักดิ์สิทธิ์นั้นมีความชัดเจน ว่านอกจากความตายแล้วความสัมพันธ์ของเรากับผู้ที่เรามีความรักเป็นพิเศษที่เราทิ้งไว้เบื้องหลังแต่ยังคงเป็นส่วนสำคัญในชีวิตของเราในพระเจ้า เมื่อเราตาย เราก้าวข้ามข้อจำกัดเรื่องความรักที่ชีวิตนี้กำหนด การเกิดของเราในชีวิตนิรันดรจะไม่มีขอบเขตความรักทั้งด้านคุณภาพและปริมาณ เพียงแค่เมื่อเราเข้าสู่ธรรมล้ำลึกของพระเจ้าผู้ทรงเป็นความรัก ความรักของเราก็จะเปลี่ยนไป อยู่เหนือความรักเอง ความรักที่เรามีต่อครอบครัวและเพื่อนๆ และกว้างเกินกว่าที่เราสามารถจินตนาการได้ในชีวิตนี้ ดังนั้นบรรดาผู้ที่เรารักในขณะที่เรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้เป็นผู้ได้รับประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงนี้ของพระเจ้าในความสามารถของเราที่จะรัก

27. เราจะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ หลังจากตายไปแล้วหรือ?

จากพระคัมภีร์พระธรรมใหม่ ดูเหมือนว่าจะจะเป็นมิติชีวิตของเราในพระคริสตเจ้า “ในเวลานี้ เราเห็นพระเจ้าเพียงรางๆ เหมือนเห็นในกระจกเงา แต่เมื่อถึงเวลานั้นเราจะเห็นพระองค์เหมือนพระองค์ทรงอยู่ต่อหน้าเรา เวลานี้ ข้าพเจ้ารู้อย่างไม่สมบูรณ์ แต่เมื่อถึงเวลานั้น ข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนที่พระองค์ทรงรู้จักข้าพเจ้า” (1 คร 13:12) นักบุญเปาโลได้ให้ความรู้ในเรื่องชีวิตหลังความตาย เรามนุษย์รู้ในแบบที่เฉพาะเจาะจงมาก เรามีใช้แค่เก็บความรู้เหมือนกันบนอาคารเก็บข้อมูลจำนวนมาก หรือรู้เหมือนกับบรรดาสัตว์ ซึ่งรู้ในช่วงเวลานั้น ความรู้ของเรามีลักษณะที่ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของความรู้ที่เราู้ ความรู้ของเราเป็นมิติของความรู้สึกในการเป็นตัวเอง ความรู้ของเราถูกล้อมกรอบและรับรูปแบบด้วยบริบทของเวลา ประวัติศาสตร์ และความคาดหวัง

ความรู้ของมนุษย์ก่อเกิดจากความรู้สึกในการเป็นตัวของตัวเอง เป็น

สิ่งสำคัญต่อความรักของมนุษย์ เราไม่สามารถรักในสิ่งที่เรากระทำโดยที่เราไม่รู้ ความรู้เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับความรัก ถ้าเราตายเราเข้าสู่ธรรมล้ำลึกของพระเจ้าผู้ทรงเป็นความรัก จากนั้นความสามารถของเราในเรื่องความรู้ต้องดำเนินต่อไปหลังจากความตาย

เนื่องจากธรรมชาติความรู้ของมนุษย์ไม่หยุดนิ่งและเปลี่ยนแปลง ดังนั้นเราจึงสามารถกล่าวได้ว่าเรายังคงเรียนรู้ต่อไป อย่างไรก็ตาม การเรียนรู้ของเราในโลกนี้ขึ้นอยู่กับเวลา ชีวิตวิทยา ประสบการณ์ทางประสาทสัมผัส ความทรงจำ การพบปะสังสรรค์ ภาษา และปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เราจะเรียนรู้ต่ออย่างไร เราจะใช้ความสามารถที่จะรู้ของเราต่อไปได้อย่างไรในชีวิตหน้านั้นไม่แน่นอน แต่ข้อความจากจดหมายถึงชาวโครินธ์ ที่นักบุญเปาโลกล่าวนั้นได้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับธรรมชาติของความรู้ในชีวิตหลัง ความตาย ซึ่งจะผูกพันกับความรู้สึกรับรู้การเป็นตัวเองที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง แต่จะเปลี่ยนไปตามความรู้และความรักในวิธีของพระเจ้า

28. คำถามต่าง ๆ ของฉันจะได้รับคำตอบหรือ?

จากคำตอบของข้อ 27 เราสามารถตอบว่าได้ แต่เมื่อพิจารณาถึงเรื่องนี้ คำถามคือวิธีการได้รับความรู้ วิธีทางปรัชญาที่เป็นที่ยกย่องตลอดมาหลายสมัยนั้น ถ้าเราอ่านนักปรัชญาเหล่านี้อย่างละเอียด เราจะพบว่าบ่อยครั้งที่ท่านพยายามให้บรรดาศิษย์ของท่านถามคำถามที่ดีกว่า หรือถามคำถามพวกเขาในวิธีที่ดีกว่า โสกราตีสได้ใช้วิธีการแบบนี้ เมื่อเราอายุมากขึ้นและมีความก้าวหน้าในชีวิตฝ่ายจิตคำถามต่างๆที่เราใช้ และวิธีการถามในเรื่องที่คล้ายคลึงกันก็จะเป็นผู้ใหญ่และมีความลึกซึ้งด้วยพระพรพรทาน สิ่งเหล่านี้เป็นการกระทำของพระเจ้าในความคิดและในหัวใจของเรา เราเรียนรู้อย่างช้าๆว่าคำถามที่สำคัญจริงๆนั้นคืออะไร เราเรียนรู้วิธีการที่จะไม่ก่อให้เกิดอคติต่อคำตอบที่พวกเขาคุ้นเคย การตั้งคำถามของเราเป็นองค์ประกอบความรู้ของ

เราในเชิงสร้างสรรค์มากขึ้น เป็นวิธีการที่ให้ชีวิต

ดังนั้น ในชีวิตนิรันดรคำถามของเราจะได้รับคำตอบ อย่างไรก็ตาม อาจเป็นไปได้ว่าก่อนที่เราจะได้รับคำตอบเหล่านั้น ทั้งคำถามที่เราถามและเราถามอย่างไรนั้น จะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์และเปลี่ยนไปในแบบที่เราเองไม่สามารถจินตนาการได้ การเข้าสู่ความเป็นนิรันดรของเราอาจส่งผลกระทบต่อจิตใจของเราเพื่อเตรียมเราสำหรับความรู้ “ดังที่เรารู้อย่างสมบูรณ์”

ประการที่สอง

การพิพากษา

การพิพากษาในพระคัมภีร์

29. พระคัมภีร์พระธรรมเดิมมีกล่าวเรื่องการพิพากษาหรือไม่?

บ่อยครั้งที่ชาวฮีบรูโบราณมีความเชื่อว่าการดำรงอยู่ของพวกเขา นั้นพระเจ้าทรงเป็นผู้ตรวจสอบและวินิจฉัย พวกเขาได้รับกฎบัญญัติหรือ โตราห์ (ธรรมบัญญัติ) ซึ่งมีหลักเกณฑ์เฉพาะเกี่ยวกับวิธีการดำเนินชีวิตในรูปแบบที่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า และปกป้องความสัมพันธ์ในพันธสัญญาเป็นพิเศษที่พวกเขาชื่นชมยินดีในฐานะประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรรกฎบัญญัติ ในอีกแง่หนึ่งสำหรับพวกเขาคือการพิพากษา เพื่อรักษาให้คงอยู่ในพันธสัญญากับพระเจ้า การไม่ปฏิบัติตามเป็นการสูญเสียความสัมพันธ์นั้น

ดังนั้นภาพลักษณ์ของพระเจ้าในฐานะผู้พิพากษาจึงปรากฏอยู่บ่อยครั้ง (ตัวอย่างเช่น สดด 7:8 และ สดด 119) เมื่ออาณาจักรถูกตั้งขึ้นภายใต้การปกครองของกษัตริย์ดาวิด และกษัตริย์ซาโลมอน การพิพากษากลายเป็นส่วนหนึ่งของความรับผิดชอบของกษัตริย์ที่กระทำร่วมกับพระเจ้า กษัตริย์ควรที่จะรักษาประชาชนให้มีความซื่อสัตย์ต่อโตราห์ (ธรรมบัญญัติ) และควรที่จะปกป้องสมาชิกที่อ่อนแอในสังคม คือ คนยากจน แม่หม้าย เด็กๆ และชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ บ่อยครั้งที่กษัตริย์ของชาวอิสราเอลมิได้ปฏิบัติตาม ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงตั้งบรรดาประกาศกเพื่อเตือนกษัตริย์และประชาชนเรื่องการตัดสินใจเหมือนเดิม คือการปฏิบัติตามกฎบัญญัติ และการดูแลรักษาคนที่อ่อนแอที่สุดในสังคม (อสย 1-3 และ ยรม 2)

ภายหลังมีวิวัฒนาการสองประการของศาสนายิวในความเข้าใจเรื่องการพิพากษาของพระเจ้า การเปลี่ยนแปลงประการแรก คือคำถามที่เด่นอยู่

ตลอดเล่มในหนังสือโยบว่า ถ้าพระเจ้าทรงเที่ยงตรง แล้วทำไมผู้คนที่ปฏิบัติความยุติธรรมและปฏิบัติตามบัญญัติของพระเจ้าจึงต้องประสบกับเคราะห์กรรมในชีวิตนี้ ในขณะที่คนอยุติธรรมมั่งคั่งขึ้น จำไว้ว่าเพียงแค่การตอบแทนสำหรับการกระทำของคนคนหนึ่งเป็นที่เข้าใจกันว่าเกิดขึ้นที่นี้และตอนนีในโลกนี้ ความเชื่อในชีวิตหลังความตายกำลังค่อยๆพัฒนาขึ้น หนังสือโยบเป็นความท้าทายสำหรับความเชื่อดั้งเดิมของชาวยิวในเรื่องความเที่ยงธรรมของพระเจ้า

ความท้าทายประการที่สอง ในจิตสำนึกของชาวยิวคือการบวนการเปิดเผยความจริงของพระเจ้า การเขียนเรื่องการเปิดเผยความจริงของพระเจ้าหิบบกความเป็นไปได้ของชีวิตหลังความตาย ของการตอบแทนหลังความตายสำหรับการกระทำดี หรือการกระทำผิดของผู้นั้น ในวรรณกรรม การเปิดเผยความจริง การพิพากษากลายเป็นกิจการสำคัญในเรื่องนำทิ้งของ “วันสุดท้าย” หรือ “สิ้นสุดกาลเวลา” หรือ “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ตามการเรียกที่แตกต่างกันออกไป ลำดับเหตุการณ์สุดท้ายเริ่มไหลเข้ามาในข้อเขียนเหล่านี้ เช่น การกลับคืนชีพของผู้ตาย การสิ้นสุดของกาลเวลาและประวัติศาสตร์ตามที่เรารู้จัก และการแยกคนเที่ยงธรรมออกจากคนอธรรมตลอดนิรันดร (ดนล 7)

ดังนั้น ช่วงเวลาของสาระสำคัญของการพิพากษาในพระคัมภีร์พระธรรมเดิม มีการพัฒนาขึ้นจากความเชื่อสัตย์ต่อกฎบัญญัติและบรรดาประกาศกในการเปิดเผยความจริงเรื่องการพิพากษาสุดท้ายใน “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เมื่อถึงสิ้นสุดของกาลเวลา ในพระคัมภีร์ของชาวฮีบรูไม่มีหลักฐานชัดเจนในเรื่องของการพิพากษารายบุคคลที่เกิดขึ้นทันทีหลังความตาย ทุกสิ่งมุ่งเน้นไปที่การพิพากษาเมื่อสิ้นสุดกาลเวลา อย่างไรก็ตาม เราพบคำอธิบายบางส่วนเกี่ยวกับการพิพากษาของพระเจ้าที่ไม่ได้เป็นแบบภาษาของการเปิดเผยความจริงและสามารถเข้าใจได้ว่าอ้างอิงถึงการพิพากษาในทันทีที่ตาย (ปชญ 3-5)

30. พระคัมภีร์พระธรรมใหม่เข้าใจเรื่องการพิพากษาอย่างไร?

พระคัมภีร์พระธรรมใหม่เต็มไปด้วยการอ้างถึงความคิดเรื่องการเผยแสดงของการพิพากษาสุดท้าย ซึ่งแทรกอยู่ในการเทศน์สอนของพระเยซูเจ้า (มธ 11:22-24; 12:41; 16:27; 19:28-29 มก 13:14-27 ลก 9:26; 10:14; 11:32; 17:22-24,30-37; 21:25-28) บางที่ข้อความที่เด่นที่สุดที่พระเยซูเจ้าตรัสเรื่องการพิพากษาครั้งสุดท้ายในพระวรสารนักบุญมัทธิว บทที่ 25 ซึ่งได้อธิบายถึงการแยกแยะออกจากแพะเมื่อสิ้นสุดของกาลเวลา พระเยซูเจ้าทรงใช้เกณฑ์การตัดสินจากความชอบธรรม มิใช่ตามกฎบัญญัติ และบางที่เราอาจจะถูกตัดสินจากวิธีที่เราปฏิบัติต่อพี่น้องที่ต่ำต้อยของเราในช่วงเวลาที่เรายังมีชีวิตอยู่

ในพระวรสารนักบุญยอห์นมีการพิพากษาแฝงอยู่ นักบุญยอห์นย้ำว่าการพิพากษาได้เกิดขึ้นแล้ว (ยน 5:24; 3:36; 3:18) การตอบสนองต่อสารของของพระเยซูเจ้าคือการตัดสินของเรา ถ้าเรายอมรับสารของพระเยซูเจ้า และเชื่อในพระองค์ เราก็ได้รับความรอดพ้นแล้ว ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ เราก็สูญเสียไปแล้ว (ยน 3:19) สถานการณ์การตัดสินที่นี้และบัดนี้ สะท้อนถึงแนวโน้มโดยรวมในการเขียนของนักบุญยอห์น เพื่อเน้นถึงอันตรายของพระเจ้า กล่าวคือ การครอบคลุมนิโทษของพระเจ้า ความรักที่มีอยู่ในโลก นักบุญยอห์นทำให้ความคิดเรื่องการพิพากษาทันทีนี้อ่อนลงด้วยการเตือนว่า พระเยซูเจ้าทรงเสด็จมามีชีวิตเพื่อตัดสินลงโทษ แต่เพื่อช่วยให้รอดพ้น (ยน 3:17; 12:47) ดังนั้น พระเจ้าทรงประทับอยู่และทรงกระทำอยู่ในชีวิตของเรา ทรงเรียกเราอยู่ตลอดเวลาให้มีส่วนร่วมในชีวิตพระเจ้า เรายังคงตัดสินตัวเราเองอย่างต่อเนื่องด้วยการที่เราตอบรับหรือปฏิเสธการเชื่อเชิญนี้ของพระเจ้า

ประเด็นสำคัญในจดหมายของนักบุญเปาโล คือเราจะไม่ถูกพระเจ้าตัดสินว่าเราได้ปฏิบัติตามกฎบัญญัติหรือไม่อย่างไร แต่เราจะถูกตัดสินด้วยความเชื่อของเราในพระเจ้า (รม 3:21-4:25) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราจะถูกตัดสินจากการตอบรับความเชื่อของเราในพระบุคคลและสารของพระเยซูเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงประทับท่ามกลางเรา (รม 5 และ กท 3:25-29)

การพิพากษารายบุคคล

31. พระคัมภีร์พระธรรมใหม่กล่าวถึงว่าเราจะถูกพิพากษาทันทีหลังจากที่เราตายหรือ?

พระคัมภีร์พระธรรมใหม่บอกเป็นนัยถึงความเป็นไปได้ของการพิพากษารายบุคคลเกิดขึ้นทันทีหลังจากบุคคลนั้นตาย ซึ่งมีบอกเป็นนัยอยู่ในอุปมาของพระเยซูเจ้าเรื่องเศรษฐีกับลาซารัส เศรษฐีถูกตัดสินเมื่อเขาตาย และพบว่าเขามีความผิดที่ละเลยลาซารัสคนยากจนในขณะที่มีชีวิตอยู่ ไม่มีการอ้างถึงตอนสุดท้าย การเปิดเผยความจริงเรื่องการพิพากษาในอุปมานี้

นอกจากนี้ยังมีการอ้างถึงการพิพากษาในพระคัมภีร์พระธรรมใหม่เล่มอื่นๆอีก แต่ไม่เจาะจงในเรื่องการเปิดเผยความจริงในแบบของการพิพากษาสุดท้าย(รม 14:10-12; 2 คร 5:10; ฮบ 9:27-28) อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีคำสอนที่ชัดเจนในพระคัมภีร์พระธรรมใหม่เรื่องการพิพากษารายบุคคลหลังจากความตาย

32. ถ้าการพิพากษารายบุคคลไม่ได้มีสอนอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์พระธรรมใหม่ แล้วการสอนนี้มาจากไหน?

คริสตชนในสองสามศตวรรษแรกได้เริ่มตระหนักว่าพระเยซูเจ้าอาจมิได้เสด็จกลับมาในเร็วๆนี้ มีคำถามมากมายเกิดขึ้นเกี่ยวกับว่า เกิดอะไรขึ้นกับผู้ตายในเวลาหลังจากที่เขาเสียชีวิตแล้วและก่อนการพิพากษาสุดท้าย เราสามารถดูสิ่งที่ยกเป็นนัยให้กับคำถามนี้แม้ในจดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวเธสะโลนิกา(1 ธส 4:13-18 ประมาณ ค.ศ. 51) นักบุญเปาโลให้ความ

มันใจกับชาวเรสโกลนิกาวา ผู้ที่ตายแล้วจะไม่ค่อยโอกาสเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมา แต่พวกเขาจะกลับเป็นขึ้นมาจากความตายและจะมีชีวิตอยู่กับองค์พระคริสตเจ้า

ตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา มีความคิดเห็นทางด้านเทววิทยาเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเราหลังความตายก่อนจะสิ้นโลก นักเทววิทยาบางท่านได้ให้ข้อเสนอแนะว่าวิญญาณ “หลับ” ในระหว่างเวลานี้ ในปี 1336 หลังจากหลายศตวรรษจากการไต่ตรองของบรรดานักเทววิทยา สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 12 ทรงเขียนสรุปสิ่งที่พระองค์คิดว่าเป็นความคิดที่ดีที่สุดของคำภานนี้ชื่อว่า “Benedictus Deus” และสอนสิ่งที่คาทอลิกยังคงเรียนอยู่ในปัจจุบัน ว่า หลังจากความตายเราแต่ละคนจะถูกพิพากษาและเข้าสู่สวรรค์ลงนรก หรือแดนชำระทันที เราไม่ต้องรอจนกว่าจะสิ้นโลกและการพิพากษาครั้งสุดท้ายเพื่อจะอยู่กับพระเจ้า ท่านนักบุญเปาโลไต่ตรองความนึกคิดนี้เมื่อท่านเขียน “ข้าพเจ้าปรารถนาจะพ้นจากชีวิตนี้ไปเพื่ออยู่กับพระคริสตเจ้า ซึ่งจะเป็นการดีกว่ามาก”(ฟป 1:23)

พระศาสนจักรออร์ทอดอกซ์ตะวันออกไม่ถืออย่างชัดเจน และการสอนที่ไม่คลุมเครือในเรื่องการพิพากษารายบุคคลในทันที พวกเขาจะหลีกเลี่ยงคำชี้แจงใดๆที่ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้ และสถานะของวิญญาณหลังความตายก่อนการพิพากษาสุดท้ายเมื่อสิ้นสุดกาลเวลา

33. การพิพากษาหลังจากความตายเป็นเหมือนการสอบสวนหรือ?

ภาพพจน์มากมายของหลายศาสนาในเรื่องของการพิพากษาของพระเจ้า แม้แต่พระเยซูเจ้าเมื่อพระองค์ทรงอธิบายถึงการพิพากษาครั้งสุดท้ายทรงใช้ภาพบุตรแห่งมนุษย์เป็นผู้พิพากษาเป็นประธานในการตัดสิน(มธ 25) อย่างไรก็ตาม เราต้องจำไว้ว่าการใช้ภาพลักษณะเป็นตัวอย่างก็อธิบายได้ดีกว่า

การอธิบายด้วยตัวอักษร

ในความเป็นจริง ภาพลักษณ์ที่เป็นตัวอย่างเหล่านี้มิได้ยับยั้งความครบถ้วนของความหมายในเรื่องการพิพากษาของพระเจ้าในพระคัมภีร์พระธรรมเดิม และพระคัมภีร์พระธรรมใหม่ การพิจารณาที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอและการทบทวนพยานหลักฐาน ตามด้วยการพบความรู้สึกผิดหรือความบริสุทธิ์ในความหมายของพระคัมภีร์ การพิพากษาเป็นการค้นพบภายในมากกว่าการดำเนินการภายนอกในห้องพิจารณาคดี พระเยซูเจ้าตรัสถึงการพิพากษาในพระวรสารนักบุญมัทธิว บทที่ 25 ว่า ทั้งคนดีและคนชั่วประหลาดใจในการพิพากษา พวกเขามิได้ตระหนักถึงพฤติกรรมของพวกเขาในชีวิตนี้ มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับความล้มเหลวในการแยกแยะระหว่างสิ่งถูกและสิ่งผิด แต่เป็นว่าในระหว่างการพิพากษาสิ่งที่เกี่ยวข้องและความหมายของการกระทำของพวกเขาจะกลายเป็นสิ่งที่ประจักษ์แก่พวกเขาในมุมมองของพระเจ้า

การพิพากษาเป็นประสบการณ์ของการเปิดเผยความจริงและการยอมรับ มีความกระจำง้างภายในโดยที่ความสำคัญอย่างลึกซึ้งที่สุดและผลที่ตามมาจากการเลือกของเราจะถูกโยนลงในความเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิง ผู้ต้องขังที่ถูกตัดสินว่ากระทำผิดหลายคนรายงานสิ่งที่คล้ายคลึงกับความเข้าใจเรื่องการพิพากษานี้ พวกเขารายงานว่าระหว่างเดือนหรือปีที่มีชีวิตอยู่นั้นพวกเขาก็ขังความจริงที่อยู่ลึกๆ และความหมายของสิ่งที่พวกเขากระทำที่เกิดขึ้นกับพวกเขาอย่างช้าๆ และทำทลายพวกเขาให้มีความรับผิดชอบในสิ่งที่กระทำ กระบวนการในการตัดสินใช้เวลานาน

ท่านนักบุญยอห์นเน้นย้ำว่า การพิพากษาเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องที่เริ่มต้นเมื่อเราพบกับพระเยซูเจ้าและพระวรสารของพระองค์เป็นครั้งแรก ซึ่งได้รับความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องจากพระจิตเจ้าที่อยู่ในเรา (1 ยน 4:13-16) ในขณะที่เราตายเมื่อเราเข้าสู่การปรากฏตัวของพระเจ้า ความรักของพระเจ้าที่ชุ่มชื่นในชีวิตของเรา ด้วยความแท้จริงของแสงแห่งนิรันดร์ที่ส่องให้เห็นถึง

สิ่งที่เราทำได้กระทำหรือไม่ได้กระทำ เรากำลังเผชิญกับความแท้จริงของตัวเอง ประวัติส่วนตัว การตอบรับของเราต่อการประทับอยู่ของพระเจ้าและพระอานุภาพของพระองค์ในชีวิตของเรา การป้องกันและการปฏิเสธ ความสับสนและความไม่รู้ที่ต้องยืนอยู่ระหว่างตัวเราเองและความเชื่อสัตย์ทั้งครบถูกเผาไหม้ด้วยแสงของพระเจ้า เรากำลังเผชิญกับสิ่งที่เราเป็น หรือสิ่งที่เราเป็นจากการเลือกของเราเอง

34. ฉันจะได้ถูกตัดสินในเรื่องอะไร?

บนทางเลือกอย่างอิสระที่เราเลือก พระเจ้ามิใช่เหมือนกับอัยการสูงสุดที่พยายามจะใช้กลวิธีจับเรา พระเจ้าทรงเคารพหัวใจอิสระของเรา ทรงทราบว่า การเลือกของมนุษย์ส่วนมากจะเป็นเรื่องซับซ้อน มีความตั้งใจหลายสายใยที่พันกันอยู่ หลายระดับของผลกระทบ ระดับของความตระหนักมากมาย บ่อยครั้งที่ตัวเราเองที่มีความสับสนในเรื่องแรงจูงใจของเราเอง ดังที่ผู้เขียนหนังสือปริชาญาณกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนอ่อนแอ จะมีชีวิตอยู่ไม่นาน ขาดความรู้ในพระวินิจฉัยและบทบัญญัติต่างๆ” (ปชญ 9:5) พระเจ้าทรงรู้จักเรามากกว่าที่เรารู้จักตัวเอง “ข้าแต่พระยาห์เวห์ แม้ข้าพเจ้ายังไม่ทันพูดอะไร พระองค์ก็ทรงทราบแล้ว” (สดด 139:1-18)

ดังนั้น การพิพากษาของพระเจ้ามิใช่ขาว-ดำที่คำนึงถึงพฤติกรรมภายนอกเท่านั้น พระเจ้าทรงทอดพระเนตรเข้าไปในหัวใจของมนุษย์ และทรงเห็นความคลุมเครือทั้งหมด หรือเราอาจจะพูดว่าการพิพากษาของพระเจ้าเป็นการเชื่อเชิญเราให้มองเข้าไปในหัวใจของตนเอง เพื่อให้ภัยตัวเราเองในความอ่อนแอที่นำเราให้ตกอยู่ในบาป ด้วยพระอานุภาพของพระหรรษทาน เราสามารถที่จะมองเห็นอย่างชัดเจนถึงความตั้งใจของเรา เพื่อที่จะรู้จักอย่างเต็มเปี่ยมดังที่พระเจ้าทรงรู้

35. มีเรื่องตลกมากมายที่เล่าเรื่องนักบุญเปโตรจะมาพบกับเราที่ประตูสวรรค์ ท่านจะมีส่วนในการพิพากษาฉันหรือไม่?

ภาพลักษณ์ดังกล่าวนี้นั้นงดงาม แต่ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นจินตนาการที่คิดขึ้นมา อย่างไรก็ตาม มีเหตุผลเทววิทยาที่ในการคิดถึงนักบุญเปโตรในฐานะผู้เกี่ยวข้องกับ การพิพากษา ในพระวรสารนักบุญมัทธิว 16:18-19 พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ท่านคือศิลา และบนศิลานี้ เราจะตั้งพระศาสนจักรของเรา... เราจะมอบกุญแจอาณาจักรสวรรค์ให้” นักบุญเปโตร ในฐานะหัวหน้าของพระศาสนจักร สัญลักษณ์ของพระราชอำนาจที่พระศาสนจักรมีในเรื่องการพิพากษาพฤติกรรมของมนุษย์ โดยเฉพาะพฤติกรรมของสมาชิกของพระศาสนจักร

พระศาสนจักรปฏิบัติบทบาทในการพิพากษา มิใช่ในฐานะพระสันตะปาปาหรือพระสงฆ์ที่อยู่ระหว่างเรากับพระเจ้าด้วยการแย่งชิงบทบาทของพระเจ้า หรือการแทนที่การพิพากษาในความรับผิดชอบการตรวจสอบความตั้งใจและแรงจูงใจภายใน อย่างไรก็ตาม พระศาสนจักรมีบทบาทของตนในการสอนวิธีการตรวจสอบความตั้งใจของเราและวิธีการคิดของเราเกี่ยวกับศีลธรรม ที่เรียกว่า “การหล่อหลอมมโนธรรม” ชุมชนของผู้มีความเชื่อ ประโยชน์จากการไตร่ตรองของนักเทววิทยา และชาวบ้านทั่วไป ได้มอบปรัชญาอันยอดเยี่ยมให้กับเราในการเผชิญหน้าทั้งโดยส่วนตัวและส่วนรวมเพื่อที่จะเข้าใจตัวเองและแรงจูงใจของเรา และเลือกกระทำการที่ถูกต้องในสถานการณ์เฉพาะนั้นๆ พระศาสนจักร “ตัดสิน” พฤติกรรมในความหมายนี้ เป็นผู้ช่วยในการแยกแยะสิ่งถูกหรือสิ่งผิดในสิ่งที่เรากระทำหรือมิได้กระทำ

การเปรียบเทียบนักบุญเปโตรยืนอยู่ที่ประตูสวรรค์ นั้นเป็นการเตือนเราว่าศีลธรรมตามประเพณี คริสตชนไม่ใช่เรื่องส่วนตัวระหว่างเรากับพระเจ้าเท่านั้น แต่เป็นการพยายามและค้นหาของชุมชนเพื่อจะแยกแยะวิธีที่ดีที่สุดในการตอบรับพันธสัญญาแห่งความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราและต่อโลก

36. การเป็นทุกข์ถึงบาปในนาที่สุดท้ายก่อนตายจริง ๆ แล้วมีประโยชน์ต่อการพิพากษาฉันหรือ?

บทแสดงความทุกข์เป็นการยอมรับถึงการเป็นคนบาปของผู้สวดบทนี้ และเป็นการภาวนาเพื่อขอการให้อภัย แน่แน่นอนว่า พระเจ้าทรงเคารพและตอบรับการริเริ่มนี้ แม้จะภาวนาด้วยความกลัว เว้นแต่ว่าเป็นการกระทำแห่งการหลอกลวงทั้งหมด และพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงทราบ ในนาที่สุดท้ายบทแสดงความทุกข์อาจจะเปี่ยมด้วยความหวังและคำสัญญา

อย่างไรก็ตาม พึงจำไว้ว่า ในสิ่งที่กล่าวไปแล้วถึงเรื่องการพิพากษาในคำถาม ข้อ 33 บทแสดงความทุกข์ ไม่ทำให้การเผชิญหน้ากับตนเองและการทบทวนความคิดของตนเองในการพิพากษาที่เกี่ยวข้องกันโดยธรรมชาติหายไป กล่าวคือ บทแสดงความทุกข์มิได้ยกเลิกการทบทวนบาปที่กระทำไปแล้ว และการกระทำผิดที่เกี่ยวกับการพิพากษารายบุคคล และการเห็นคุณค่าของความสำคัญ และขอบเขตของผลที่ตามมา

แดนชำระ:

37. แดนชำระคืออะไร?

แดนชำระเป็นการสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก ว่าผู้ที่เป็นคนดีโดยทั่วไปที่ตายแล้วอาจจะไม่ไปสวรรค์ในทันทีและเข้าอยู่ในความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า มีสองเหตุผลในการเลื่อนเวลาออกไป คือ บาปเบา ที่ยังไม่ได้รับการอภัย หรือที่แม้บุคคลยอมรับได้ หรือ บาปหนัก แม้ยอมรับได้และได้รับการอภัยแล้ว แต่ผลที่ตามมายังไม่ได้รับการชดเชยด้วยการเป็นทุกข์ถึงบาปบางประการ ประสบการณ์การให้อภัยได้รับมาโดยผ่านทางศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งการคืนดี หรือ สิ่งคล้ายศีลอื่นๆ หรือจากการวอนขอส่วนบุคคลต่อพระเจ้า

แดนชำระ เป็นสภาพของการชำระล้างบาปและผลของบาปก่อนที่จะเข้าไปชื่นชมยินดีใน “บรมสุขทัศน์” และเข้าอยู่ร่วมกับพระเจ้าอย่างอย่างสมบูรณ์ (คำถามข้อ 100)

38. แดนชำระเป็นสถานที่หรือ?

แดนชำระไม่ใช่สถานที่ ถ้าเราเข้าใจวิญญานไม่ใช่วัตถุ ความคิดที่ดีกว่าเรื่องแดนชำระคือเป็นสถานะของความเป็นอยู่ เราได้กล่าวถึงความยากลำบากในการใช้ลักษณะของเวลาและสถานที่สำหรับชีวิตหลังความตาย(คำถามที่ 21) แดนชำระไม่ใช่ “สถานที่” ซึ่งวิญญาน “ไป” โดยใช้ “เวลา” มากหรือน้อย เหมือนกับการชั้นสูตรศพของเรือนจำ แม้หลายคนจะจินตนาการว่าเป็นแบบนี้และจิตรกรรมฝาผนังในยุคกลางจำนวนมากเป็นแบบนี้

แดนชำระค่อนข้างจะเป็นวิธีที่เทววิทยาคาทอลิกพยายามที่จะคาดหวังกับข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเราส่วนมากมิได้ตายแบบเป็นนักบุญหรือมรณสักขี เรา นำความไม่สมบูรณ์และข้อบกพร่องไปกับเรา ถ้าการเลือกของมนุษย์นับจากบางสิ่งบางอย่าง ดังนั้นเราต้องรับผลที่ตามมาให้เหมาะกับระดับที่แตกต่างกันของความบาปและความศักดิ์สิทธิ์เมื่อเราปิดชีวิตของเราลง

บ่อยครั้งที่เราได้ยินผู้คนพูดถึงช่วงเวลาและสถานการณ์ที่มีความยากลำบากในชีวิตของพวกเขาว่าเป็นเหมือน “แดนชำระในโลกนี้” มีปรีชาญาณอยู่ในคำพูดนี้ ความทุกข์ยากของเราในชีวิตนี้ไม่สามารถชำระล้างหรือทำให้เราบริสุทธิ์ในหลาย ๆ ด้าน การเอาใจใส่ของเราต่อผู้อื่นอย่างจริงจัง แรงจูงใจของเรามีความชัดเจน ความเสียใจของเรานำไปสู่การแก้ไข ความอดทนของเราเติบโตขึ้น ความเห็นแก่ผู้อื่นของเราขยายมากขึ้น อดคิดของเราละลายหายไป ถ้าเราดำเนินชีวิตในชีวิตนี้ด้วยกรณีเหล่านี้ของการพัฒนาฝ่ายจิตอย่างไม่สนใจ แดนชำระเป็นวิธีทางเทววิทยาที่จะบอกว่ากระบวนการจะเป็นอย่างไรหลังความตาย

39. แดนชำระเกี่ยวข้องกับความสุขธรรมดาหรือไม่?

เป็นสิ่งที่ได้รับการสอนมาแต่ดั้งเดิม ความสุขธรรมดาจะเป็นอย่างไรหลังจากวิญญานออกจากร่างกายเรานั้นเราไม่รู้อย่างแท้จริง แต่มีการใช้ภาพออกมาเป็นไฟ ซึ่งเป็นสสารที่ทำให้เกิดความเจ็บปวดแต่ก็ทำให้เกิดความบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม ไฟเป็นอีกภาพลักษณ์หนึ่งที่เราใช้เพื่อไตร่ตรองในสิ่งที่อยู่ไกลโพ้น

อาจจะเป็นประโยชน์ที่จะคิดถึงกระบวนการของการพิพากษาที่อย่างน้อยส่วนหนึ่งของแดนชำระที่วิญญานได้รับหลังจากความตาย เราทุกคนต่างรู้ว่ายากแค่ไหน โดยแท้จริงแล้วเป็นความเจ็บปวดและความอับอายที่ละเอียดสามารถยอมรับตัวเองหรือผู้อื่นในสิ่งบกพร่อง การติดยาเสพติด การกระทำ

ตัวอย่างเปิดเผยที่เราได้กระทำ กระบวนการของการสำรวจตนเองและการส่องสว่างภายในมีส่วนเกี่ยวข้องกับการพิพากษารายบุคคล อาจจะเป็นการชำระล้างที่เจ็บปวดของวิญญาณ และยิ่งยากลำบากมากขึ้นสำหรับผู้ที่ต้องเผชิญมาก และน้อยลงสำหรับผู้ที่ย้ายมาใช้พระพรหมทานเพื่อเติบโตในการรู้จักตนเองในชีวิตนี้

ตลอดเวลาหลาย ปีนักเทววิทยาบางคนได้ระบุว่าความเจ็บปวดในแดนชำระ ว่าเป็นการที่วิญญาณถูกเผาไหม้ด้วยความปรารถนาที่จะพบพระเจ้า บาป หรือ ผลที่ตามมาของบาป ทำให้วิญญาณอยู่ห่างไกลจากความ เป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าชั่วคราว ทุกข์ทรมานกับความเจ็บปวดที่แยกจากพระองค์ เหมือนกับจากคนรัก นี่เป็นอีกวิธีหนึ่งในการคิดถึงเรื่องแดนชำระ

40. ในพระคัมภีร์มีกล่าวถึงแดนชำระหรือ?

ไม่ชัดเจนนัก มีข้อความที่เป็นที่นิยมในหนังสือมัคคาบี ฉบับที่ 2 “เขา สั่งให้ถวายเครื่องบูชาแด่เซบยาบของผู้ตาย เพื่อจะได้พ้นจากบาป” (2 มคบ 12:45) ข้อความนี้สามารถใช้โต้แย้งความคิดเรื่องแดนชำระ แต่ในบริบทเดิม หมายถึงข้อเท็จจริงที่ว่าทหารชาวฮิวจำนวนมากที่ตายจากการปกป้องบ้านเมืองของตนจากซีเรียกรีก ถูกพบว่าที่หลุมศพของพวกเขามีรูปเทพธิดาของคนต่างศาสนาอยู่ ไม่มีการอ้างอิงอื่น ๆ เรื่องแดนชำระในพระคัมภีร์พระธรรมเดิม

คำว่า “แดนชำระ” ก็ไม่ปรากฏในพระคัมภีร์พระธรรมใหม่เช่นกัน อย่างไรก็ตาม มีบางข้อความที่ชี้ให้เห็นถึงเรื่องการให้อภัยบาปที่ได้รับหลังความตาย(มธ 12:32; 2 ทธ 1:18) ประสิทธิภาพและความสำคัญของการสวดภาวนาสำหรับผู้ตายปรากฏในสมัยคริสตชนแรกเริ่ม นักเทววิทยาได้เขียนคำถามเกี่ยวกับสถานะของผู้ตายก่อนที่พระคริสต์เจ้าจะทรงเสด็จมาครั้งสุดท้ายอย่างเข้มข้นมากขึ้น นักบุญอ็อกัสติน ในศตวรรษที่ 5 เข้าใจว่าคริสตชนสวดภาวนาอุทิศให้กับผู้ตาย(ดูบทเทศน์ของท่าน 172.2.2)

คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิกในสมัยกลาง สังคายนามที่เมืองลียงส์ กำหนดเรื่องแดนชำระไว้อย่างชัดเจน (ปี 1254 และอีกครั้งในปี 1274) และที่เมืองฟลอเรนซ์ (ปี 1438) สังคายนามที่เมืองเตรนต์ (ปี 1545-1563) ได้ปกป้องการสอนเรื่องแดนชำระเพื่อต่อต้านการปฏิรูปของโปรเตสแตนท์ ซึ่งโดยทั่วไปแล้วได้ยกเลิกเรื่องแดนชำระ เพราะหลักฐานในพระคัมภีร์นั้นอ่อนมาก

41. เราสามารถช่วยวิญญาณในแดนชำระด้วยการสวดภาวนาหรือ?

มีประเพณีอันยาวนานในการระลึกถึงผู้ตายในคำภาวนา และวอนขอพระเจ้าทรงให้อภัยบาปของพวกเขา และขอให้ทรงรับพวกเขาไว้ในพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า ข้อความจากหนังสือมัคคาบี ฉบับที่ 2 ที่กล่าวไว้ในคำถามข้อที่ 40 มักถูกอ้างถึงในเรื่องนี้ ในขณะที่ความคิดเรื่องแดนชำระได้รับพื้นทางเทวศาสตร์ในพระศาสนจักรโรมันคาทอลิก จึงกลายเป็นเรื่องธรรมดาที่เชื่อมโยงการสวดภาวนากับการ “ลดเวลาการอยู่” ในแดนชำระสำหรับผู้ที่ได้รับผลการสวดภาวนาให้ ในขณะที่การระลึกถึงผู้ที่ตายก่อนเราในความเชื่อเป็นสิ่งดีและน่ารัก ต้องระมัดระวังว่า เมื่อคิดถึงเรื่องแดนชำระเราต้องไม่คิดถึงเรื่องเป็นเวลาตามที่เรารู้จัก

42. พระคุณการุณย์คืออะไร?

พระคุณการุณย์เป็นการแทนหรือการชดเชย พระศาสนจักรใช้สิทธิพิเศษเพื่อการอภิบาล ได้เคยสอนว่าการสวดภาวนาบางอย่างจะเทียบเท่ากับวัน เดือน หรือปีของการถือศีลอดอาหารและการใช้โทษบาป ดังนั้นแทนที่จะถือศีลอดอาหาร 40 วันเพื่อเป็นการใช้โทษบาปสำหรับบาปส่วนตัว พระสงฆ์ผู้ฟังแก้บาปสามารถให้ทำกิจใช้โทษบาปด้วยการสวดภาวนา หรือให้สวดบทภาวนาบางบท การสวดบทภาวนาบางบทอาจจะจะมี “คุณค่า” หรือเทียบเท่ากับการอดอาหารเป็นเวลา 40 วัน

พระศาสนจักรได้ใช้ระบบนี้ด้วยเหตุผลเพื่อความดีในการอภิบาล ในความพยายามอย่างแรงกล้าที่จะปฏิรูปพระศาสนจักร สังคม และกำจัดการ ร้ายแรงของบาป หนังสือการใช้โทษบาปในต้นสมัยกลางได้มีการพัฒนาระบบที่ซับซ้อนของการใช้โทษบาปที่ค่อนข้างรุนแรงที่กลายเป็นสิ่งที่เกินไปไม่สำหรับผู้รับศีลอภัยบาปที่จะกระทำ ดังนั้น พระศาสนจักรจึงให้พระคุณการุณย์และลดการใช้โทษบาปเพื่อทำให้เกิดความเป็นไปได้ที่จะกระทำ พระคุณการุณย์เหล่านี้ถูกนำมาประยุกต์ใช้กับการสวดภาวนาเพื่อผู้ตาย หลังจากนั้นก็มี ความเข้าใจว่าสามารถ “หักลบ” จาก “เวลา” ของวิญญานที่อยู่ในแดนชำระ อย่างไรก็ตามวิธีการดังกล่าวเป็นการแนะนำที่ผิดพลาดจากลักษณะเดิมของพระคุณการุณย์และทำให้เกิดคำถามทางเทววิทยาอย่างมากมาย

ในปี 1476 เมื่อสมเด็จพระสันตะปาปาซิกตัส ที่ 4 ต้องการเงินเพื่อสร้าง มหาวิหารนักบุญเปโตร ที่กรุงโรม พระองค์จึงทรงประชุมครั้งแรกเรื่องพระคุณ การุณย์สำหรับวิญญานในแดนชำระเพื่อให้พวกเขา “ได้รับการชำระในทันที” เพื่อแลกเปลี่ยนกับการบริจาคเงินในการสร้างมหาวิหารนักบุญเปโตรหลังใหม่ การสวดทบทภาวนาบางบท และเงินที่ถวายในจำนวนที่ระบุจะ “รับประกัน” วิญญานในแดนชำระให้ได้เข้าสู่สวรรค์ แม้ว่าจะพยายามแก้ไขและทำความเข้าใจในเรื่องนี้ การใช้ในทางที่ผิดในการ “ขายพระคุณการุณย์” แพร่กระจายอย่างรวดเร็ว และช่วยเร่งรัดให้เกิดการปฏิรูปของโปรเตสแตนท์

กรุงโรมได้ระบุไว้ตั้งแต่ปี 1840 ว่าการสวดภาวนาสำหรับผู้ตาย แม้มี การระบุไว้เรื่อง “พระคุณการุณย์บริบูรณ์” แต่ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับพระเมตตา ของพระเจ้ามากกว่าความพยายามของมนุษย์ซึ่งเรา “ไม่สามารถแทรกแซง ธรรมชาตินี้ได้”

43. ทุกคริสตจักรสอนเรื่องแดนชำระหรือ?

ไม่ ไม่มีปรากฏเรื่องแดนชำระอยู่ในหลักคำสอนเรื่องความเชื่อในจารีตประเพณีของออร์ทอด็อกซ์ หรือแม้นิกายโปรเตสแตนท์ ในปัจจุบันเรื่องการสอนสอนว่าเป็นหัวข้อที่จำเป็นของความเชื่อ มาร์ติน ลูเธอร์ต่อต้านการสอนนี้ อย่างชัดเจน ถือว่าเราได้รับความรอดพ้นจากการถวายนูชาของพระคริสตเจ้า แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น ไม่ต้องการความทุกข์ทรมานอื่นใดอีก หรือการทดแทนความผิดใดอีกเพื่อที่จะเข้าอยู่ร่วมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเจ้า

44. มีบางคนได้ไปสวรรค์โดยตรง โดยไม่ต้องทนทุกข์ทรมานในแดนชำระหรือ?

บรรดามรณสักขี เพราะความเชื่อที่พวกท่านมีจึงทำให้เข้าใจเสมอมาว่าจะเข้าสู่สวรรค์ในทันที เพราะพวกท่านเต็มใจพลีชีพเพื่อพระคริสตเจ้า นอกจากนี้ยังมีบุคคลที่เป็นแบบอย่างทางความเชื่อและศีลธรรมที่ตายเพื่อประโยชน์ของศิลปะศิลปะต่าง ๆ ที่ได้คิดว่าได้เข้าสู่พระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้าในทันทีที่ตาย

45. จะเกิดอะไรกับผู้ที่มาตัวตาย?

บรรดาผู้ที่มาตัวตายเพราะความสิ้นหวังหรือความหดหู่โดยใช้ความตายเพื่อจบความทุกข์ทรมานนั้น เราไม่สามารถตัดสินพวกเขา และแน่นอนว่าความรักของพระเจ้าทรงรู้ถึงความลึกของความเจ็บปวดของพวกเขาดังนั้น ในขณะที่พระศาสนจักรรักษาจุดประสงค์ของความผิดทางศีลธรรมในเรื่องนี้ เราจำเป็นต้องจำไว้ว่าพระยุติธรรมของพระเจ้านั้นมีพระเมตตาอยู่เสมอ และคนเหล่านั้นที่ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างมากความรักของพระเจ้าทรงมีจุดมุ่งหมายพิเศษสำหรับพวกเขา เราอาจจะบอกได้ว่าแดนชำระของเขานั้นเกิดขึ้นแล้วในโลกนี้

46. จะเกิดอะไรกับผู้ที่ย้ายอย่างสิ้นหวัง ไม่มีความหวังในชีวิตหลังความตาย ถึงแม้พวกเขาเหล่านั้นจะเป็นบุคคลที่มีชีวิตที่ดี?

อีกครั้งหนึ่งที่เราไม่สามารถทราบได้ว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์สิ่งใดในกรณีต่างๆ บางทีแดนชำระสำหรับบุคคลเหล่านี้ก็เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยความจริงที่น่าพิศวง และการรับรู้ในภายหลังเพื่อความดีของเราเอง และสิ่งที่พระเจ้าแห่งความรักทรงเตรียมไว้ให้เรา

47. จะเกิดอะไรกับผู้ที่ย้ายโดยปราศจากงานศพและการฝังศพแบบคาทอลิก?

ดังที่กล่าวไว้แล้วในคำถามข้อ 17 การถวายพิธีบูชามิสซาแห่งการกลับคืนชีพ การให้บริการด้านอื่นๆ และการสวดภาวนาสำหรับผู้ตายเป็นการเฉลิมฉลองความเชื่อในพระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพเพื่อประโยชน์ของผู้ตาย แน่แน่นอนว่าพระเจ้าทรงสดับฟังคำภาวนาของเราที่ภาวนาสำหรับผู้ตายและเพื่อประโยชน์ของพวกเขา อย่างไรก็ตาม ความรักและพระเมตตาของพระเจ้านั้นไม่มีขอบเขตต่อพิธีทางโลกหรือคำวอนขอของเรา บรรดาผู้ที่ย้ายโดยปราศจากงานศพและการฝังศพแบบคาทอลิกที่ไม่ใช่เกิดจากการละเลยในทางหนึ่งนั้นเขายังเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า

อิมบอ (Limbo)

48. อันตรภพคืออะไร?

เป็นความคิดทางเทววิทยาที่โผล่ขึ้นมาครั้งแรกในราวศตวรรษที่ 5 ระหว่างการการโต้แย้งของนักบุญออกัสติน กับ เปลาจีอุส พระสงฆ์ชาวอังกฤษ ในสมัยนั้นสันนิษฐานว่าทารกที่ยังไม่ได้รับศีลล้างบาปจะถูกปฏิเสธไม่ให้เข้าสู่ความรุ่งโรจน์ของเมืองสวรรค์ เพราะพวกเขาไม่ได้รับพระหรรษทานโดยทางศีลล้างบาป แต่พวกเขาก็ไม่อาจถูกส่งไปอยู่ในนรก จากการโต้เถียงของเปลาจีอุส เนื่องจากพวกเขาไม่ได้ทำบาปส่วนตัว ดังนั้นเขาจึงสร้างชั้นของ *อันตรภพ* ขึ้น เพื่ออธิบายถึงสถานะของผู้บริสุทธิ์ที่ยังไม่ได้รับศีลล้างบาป ซึ่งยังไม่เคยได้รับความชื่นชมยินดีในการเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า แต่จะอยู่ในสภาพแห่งความสุขตามธรรมชาติ แนวคิดเรื่องอันตรภพไม่พบว่ามิกกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ หรือในข้อเขียนของคริสตชนในศตวรรษก่อนหน้านี

เรื่องอันตรภพนี้บรรดานักเทววิทยาได้มีการกล่าวถึงและโต้เถียงกันเรื่อยมาเป็นเวลาหลายศตวรรษ คำถามเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อให้ทราบว่าเด็ก ๆ ที่เสียชีวิตเหล่านี้ได้รับความทุกข์ทรมานในอันตรภพหรือไม่ เหมือนกับวิญญาณในแดนชำระ หรือว่าพวกเขามีความสุขอย่างแท้จริง และถ้าใช่ ธรรมชาติของความสุขของพวกเขาคืออะไร ที่น่าสนใจคือ พระศาสนจักรไม่เคยสอนเรื่องอันตรภพว่าเป็นข้อคำสอนด้านความเชื่อ และนักเทววิทยาหลายคนมองว่าเป็นความผิดพลาดทางเทวศาสตร์

น่าเสียดาย ที่สภาวการณ์ทางการอภิบาลและการสอนคำสอน ทำให้อันตรภพถูกสอนราวกับว่าเป็นข้อคำสอนอย่างเป็นทางการของพระศาสนจักร

ซึ่งนำไปสู่ความเป็นทุกข์อันไม่จำเป็นให้กับบิดา-มารดาและครอบครัวของผู้ที่จากไป ในหลายประเทศเด็กๆที่ยังไม่ได้รับศีลล้างบาปไม่ได้รับอนุญาตให้ฝังอยู่ในสุสานคาทอลิก

ยังมีความเข้าใจเรื่องอंत्रภพอีกประการหนึ่ง ซึ่งพบอยู่ในข้อเขียนของบรรดาบิดาจารย์ของพระศาสนจักร เป็นสถานที่ซึ่งผู้ชอบธรรมและผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่ได้สิ้นชีวิตก่อนที่พระคริสตเจ้าจะทรงบังเกิดมาที่รอคอยการไถ่กู้ของพระองค์ ซึ่งดูเหมือนเกี่ยวข้องกับแนวคิดของชาวฮิวในเรื่อง **แดนมรณา** Sheol (ดูคำถามข้อ 2 และข้อ 64) หลังจากการกลับคืนพระชนมชีพ ในรูปแบบทางเทววิทยา พระคริสตเจ้าทรงเสด็จไปเยี่ยมมิถุนยานเหล่านี้ในอंत्रภพ และทรงนำพวกเขาขึ้นไปอยู่ในความรุ่งโรจน์ของสวรรค์กับพระองค์

49. พระศาสนจักรคาทอลิกยังคงเชื่อเรื่องอंत्रภพหรือ?

ดังที่ได้กล่าวแล้วในคำถามข้อ 48 ว่าไม่มีความเชื่อหรือการสอนอย่างเป็นทางการเกี่ยวกับอंत्रภพว่าเป็นข้อคำสอนด้านความเชื่อของพระศาสนจักรคาทอลิก คำนี้ไม่มีกล่าวไว้ในคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก ที่จัดพิมพ์เมื่อ ปี ค.ศ. 1994 *หนังสือคำสอน* บันทึกรไว้ว่าเราควรปล่อยให้เด็กที่สิ้นใจไปโดยที่ยังไม่ได้รับศีลล้างบาปอยู่ในพระเมตตาและความรักของพระเจ้า ไว้วางใจในพระพรอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ว่ามีหนทางแห่งความรอดสำหรับเด็กๆที่สิ้นใจโดยปราศจากศีลล้างบาป (CCC 1261) นอกจากนี้พระศาสนจักรยังปกป้องทารกในครรภ์ทุกชีวิตในฐานะเป็นมนุษย์ที่เป็นสิ่งล้ำค่าสำหรับพระเจ้า จึงดูเหมือนว่าจะไม่สอดคล้องกันในความคิดว่าพวกเขาจะถูกนำไปอยู่ในอंत्रภพ ถ้าพวกเขายังไม่ได้รับศีลล้างบาป และด้วยเหตุนี้จึงถูกกีดกันไม่ให้เข้าร่วมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระเจ้าตลอดนิรันดร

นอกจากนี้ยังเป็นที่น่าสนใจที่ว่าท่ามกลางพิธีฝังศพต่างๆในจารีตโรมัน มีบทภาวนาเฉพาะ และ บทอ่านจากพระคัมภีร์ที่กำหนดให้ใช้ในพิธีมิสซา

ปลงศพ “สำหรับเด็กที่ตายโดยไม่ได้รับศีลล้างบาป” บทภาวนาเหล่านี้เพื่อ
บรรเทาทุกข์บิดามารดาเพื่อให้พวกเขาทราบว่าเด็กที่พวกเขาเศร้าเสียใจถึง
นั้น “บัดนี้ได้รับมอบไว้ในความรักของท่านแล้ว”

นักเทววิทยาบางท่าน ต้องการอธิบายถึงความคิดเรื่องอันตรภพต่อไป
ในการไตร่ตรองถึงชะตาชีวิตของเด็กที่ยังไม่ได้รับศีลล้างบาป แต่ความรู้สึก
โดยทั่วไปของสัตบุรุษคือเป็นความคิดที่ไม่ดีตั้งแต่เริ่มแล้ว

50. เกิดอะไรขึ้นกับทารกในครรภ์หรือทารกที่เสียชีวิตตั้งแต่ยัง เล็ก? พวกเขายังคงอยู่ในขั้นตอนของการพัฒนาหรือ?

บางทีในการตอบคำถามนี้วิธีที่ดีที่สุดคือเริ่มจากจดหมายนักบุญ ยอห์น
“ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว แต่เราจะเป็นอย่างไรใน
อนาคตนั้นยังไม่ปรากฏชัดแจ้ง เราตระหนักดีว่า เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ เรา
จะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะเราจะได้เห็นพระองค์อย่างที่พระองค์ทรงเป็น”
(1 ยอห์น 3:2) ความเชื่อ คริสตชนและการสอนของคาทอลิก เรียกร้องให้เรา
เคารพชีวิตมนุษย์ที่ห่อหุ้มอยู่ในความอ่อนโยนของมดลูก หรือทารกที่อ่อนแอ
ชีวิตมนุษย์ในทุกขั้นตอนเป็นสิ่งมีค่าสำหรับพระเจ้า ตลอดเวลาหลายศตวรรษที่
นักวิทยาศาสตร์ได้มีข้อเสนอแนะว่าทารกที่ตายก่อนที่จะเกิดมา หรือตายในขณะที่
ยังเป็นทารก หรือตายก่อนวัยที่จะรู้จักเหตุผลถึงศักยภาพของความรู้หรือ
ความรักแบบมนุษย์ พระเจ้าได้ทรงนำพวกเขาไปสู่ความชื่นชมยินดีอย่างเปี่ยม
ล้นในสวรรค์ พวกเขาจะได้รับการพิพากษาอย่างพิเศษเป็นประสบการณ์ของ
การเปิดเผยความจริงและการยอมรับที่เตรียมพวกเขาให้เป็นเหมือนพระเจ้า
และได้เห็นและรู้จักพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ ดังที่พระเจ้าทรงรู้จักพวกเขา

51. เกิดอะไรขึ้นกับผู้ที่มีได้เป็นคริสตชน?

พระศาสนจักรสอนว่าศีลล้างบาปเป็นวิธีปรกติและจำเป็นสำหรับคริสตชนในการเข้าสู่ธรรมล้ำลึกของการกลับคืนพระชนมชีพของพระคริสตเจ้า อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ไม่เคยได้ยินเรื่องพระคริสตเจ้า ไม่เข้าใจสารของพระวรสาร แน่แน่นอนว่าพวกเขาไม่ได้อยู่นอกเหนือความรักและพระพรพรทานของพระเจ้า ผู้ที่แสวงหาความจริงและผู้ที่ยึดมั่นชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้าตามที่พวกเขาเข้าใจจะถูกต้องตัดสินใจตามที่พวกเขาดำเนินชีวิต นักเทววิทยาคาทอลิกเรียกว่าเป็น “การรับศีลล้างบาปด้วยความปรารถนา” ซึ่งเป็นวิธีการทางเทววิทยาที่จะบอกว่าถ้าบุคคลเหล่านั้นรู้ถึงความสำคัญของศีลล้างบาป พวกเขาจะขอรับ ผู้เตรียมตัวเป็นคริสตชนที่เตรียมรับศีลล้างบาป ที่สิ้นใจก่อนได้รับศีลศักดิ์สิทธิ์ก็ได้รับความรอดพ้นด้วยความปรารถนาของพวกเขาก็จะรับศีลศักดิ์สิทธิ์(CCC 1259-1260)

การสิ้นโลกและการพิพากษาสุดท้าย

52. เราสามารถทราบได้หรือไม่ว่าการสิ้นโลกจะมาเมื่อใด?

สิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงตอบคำถามนี้คือ “ส่วนเรื่องวันและเวลานั้นไม่มีใครรู้เลย ทั้งบรรดาทูตสวรรค์และแม้แต่พระบุตร นอกจากพระบิดาเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น” (มธ 24:36; มก 13:32; 1ธส 5:1-2) ตลอดเวลาหลายศตวรรษที่ผู้คนได้ละเลยการตักเตือนของพระเยซูเจ้าถึงการทำนายเรื่องการสิ้นโลกและการพิพากษาสุดท้าย และพยายามรวบรวมพยานหลักฐานจากพระคัมภีร์ กิจกรรมดังกล่าวอยู่ในระดับที่รุนแรงตลอดเวลาเป็นศตวรรษหรือสหัสวรรษ หรือเมื่อเหตุการณ์ต่างๆ ในโลกทำให้สถานการณ์ของเราดูเหมือนจะไม่แน่นอน พระคัมภีร์เองนั้นโดยทั่วไปแล้วมีความสนใจในเรื่องการยืนยันความหมายทางประวัติศาสตร์มากกว่าการทำนายถึงจุดจบของโลก

53. พระเยซูเจ้าตรัสถึงเรื่องการสิ้นโลกและการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์หรือ?

พระเยซูเจ้าตรัส โดยเฉพาะในพระวรสาร มัทธิว 24 มาระโก 13 และลูกา 21 บทเหล่านี้นำเสนอการเทศน์สอนของพระเยซูเจ้าที่เต็มไปด้วยการเปิดเผยความจริง ใน มาระโก 13 พระเยซูเจ้าตรัสถึงการทำลายพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และในทันทีก็นำกลับเข้าสู่การเสด็จกลับมาของพระองค์ หรือ *การเสด็จกลับมาของพระคริสตเจ้า* (parousia) ภาษากรีกหมายความว่า “การมีอยู่” หรือ “การมาถึง”

ในพระวรสารนักบุญมัทธิว บทที่ 24 ยังเน้นเกี่ยวกับการทำลายพระวิหาร แต่เป็นคำเตือนทางเทวศาสตร์ถึงความไม่แน่นอนของโลกนี้มากกว่า และ

การเสด็จกลับมาของพระคริสตเจ้าเมื่อสิ้นสุดของกาลเวลา จำได้ว่าชาวโรมัน ทำลายพระวิหารในปีค.ศ. 70 บรรดาคริสตชนสมัยแรกเริ่มหลายคนเป็นชาวยิว พวกเขาได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์หายนะที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของชาวยิว พวกเขาเฝ้ามองย้อนกลับไปและค้นหาคำอธิบายการเทศน์สอนของพระเยซูเจ้าพยายามที่จะเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

ในพระวรสารนักบุญลูกา บทที่ 21 พระเยซูเจ้าตรัสถึงการทำลายไม่เฉพาะแต่เพียงพระวิหารเท่านั้น แต่กรุงเยรูซาเล็มทั้งเมืองก็จะถูกทำลาย เพราะการปฏิเสธพระเยซูเจ้า นักบุญลูกาชี้ให้เห็นว่าหลังจากกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย บรรดาคริสตชนจะออกไปทั่วโลกเพื่อเทศน์สอนพระวรสารและเตรียมมนุษยชาติเพื่อการเสด็จกลับมาของพระเยซูเจ้า

54. บรรดาคริสตชนรุ่นแรกคาดว่าพระเยซูเจ้าจะทรงเสด็จกลับมาในไม่ช้าหรือ?

ใช่ ในพระวรสารนักบุญมาระโก ซึ่งเขียนในราวปี ค.ศ. 65-70 เรามีหลักฐานว่าบรรดาคริสตชนรุ่นแรกมีความหวังอย่างเต็มเปี่ยม ว่าพระเยซูเจ้าจะเสด็จกลับมาในช่วงชีวิตของพวกเขา ในความเป็นจริง ไม่นานหลังจากพระวิหารถูกทำลาย ความหวังในการใกล้กลับมาของพระเยซูเจ้ายังพบในจดหมายถึงชาวเอเธนส์ในกาลฉบับที่ 1 บทที่ 4:13-18 นักบุญเปาโลเขียนจดหมายฉบับแรกในราวปี ค.ศ. 51 เพื่อปลอบโยนผู้มีความเชื่อที่สูญเสียผู้ที่ตนรัก ท่านให้ความมั่นใจกับพวกเขาว่าบุคคลอันเป็นที่รักที่จากไปจะไม่เสียเปรียบจากความตาย แต่จะฟื้นขึ้นมาจากความตายเข้าร่วมกับญาติมิตรผู้มีชีวิตในการต้อนรับพระเยซูเจ้าเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

ความคาดหวังอย่างร้อนใจเรื่องการเสด็จกลับมาของพระเยซูเจ้านี้ ยังพบในจุดสูงสุดของหนังสือวิวรณ์ซึ่งได้ย้ำในคำสัญญาของพระเยซูเจ้า “เราจะมาทันที” (วิว 22:7,20) และการตอบรับด้วยความชื่นชมยินดีของผู้มีความเชื่อ ว่า “อาเมน ข้าแต่พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า เญยเสด็จมาเถิด” (วิว 22:20)

อย่างไรก็ตาม เมื่อเวลาผ่านไป ชนรุ่นต่อมาของคริสตชนแรกเริ่มนั้น เริ่มตระหนักว่าการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสตเจ้า หรือ*การเสด็จกลับมาของพระคริสตเจ้า* (parousia) จะไม่เกิดขึ้นในเร็วๆ นี้ ความสำนึกที่กำลังตระหนักนี้สะท้อนอยู่ในพระวรสารนักบุญมัทธิว บทที่ 24 และลูกา บทที่ 21 ซึ่งเราได้กล่าวถึงแล้วในคำถามข้อ 53 ในพระวรสารบทเหล่านี้ การเสด็จกลับมาของพระเยซูเจ้าไม่ใช่สิ่งที่คาดหวังว่าจะเกิดขึ้นทันทีหลังจากพระวิหารหรือกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลาย อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ที่เป็นความพินาศเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นเหมือนการเตือนทางเทววิทยาถึงการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์

ในจดหมายของนักบุญเปโตร ฉบับที่สอง บทที่ 3 เราได้รับความชัดเจนจากการไตร่ตรองทางเทววิทยาในเรื่องความล่าช้าของการเสด็จกลับมาอีกครั้งของพระเยซูเจ้าที่เป็นความกังวลของคริสตชนรุ่นที่สองและสาม ผู้เขียนได้เตือนผู้อ่านของท่านว่า “สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า เพียงหนึ่งวันก็เหมือนกับหนึ่งพันปี และหนึ่งพันปีก็เหมือนกับหนึ่งวัน องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงรื้อหรือที่จะปฏิบัติตามพระสัญญาดังที่บางคนคิด แต่พระองค์ทรงอดกลั้นต่อท่านทั้งหลาย ไม่ทรงประสงคิให้ผู้ใดต้องพินาศ แต่ทรงประสงคิให้ทุกคนกลับใจ เปลี่ยนวิถีชีวิต”(1 ปต 3:8-9) ข้อความนี้เน้นความคิดที่ว่าเวลาเป็นหมวดหมู่ของมนุษย์ซึ่งจะใช้กับพระเจ้าอย่างที่มีมนุษย์ใช้ไม่ได้ และเราควรมุ่งสู่สิ่งที่สอดคล้องกับชีวิตของเราคือความรักของพระเจ้าและพระพรชานของพระองค์

บรรดาคริสตชนยังคงรอคอยการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูเจ้าเมื่อสิ้นสุดกาลเวลา ถึงแม้ความคาดหวังของเราจะไม่เกิดขึ้นทันทีสำหรับบรรดาผู้มีความเชื่อรุ่นแรกๆ ความเชื่อของเราในการเสด็จกลับมาของพระองค์ ที่เราเฉลิมฉลองเป็นพิเศษในเทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้า ช่วยให้เราเปิดกว้างและคาดหวังถึงการประทับอยู่และพระอาณาจักรของพระเจ้าในโลกของเรา

55. หนังสือวิวรณ์ให้คำอธิบายเกี่ยวกับการสิ้นโลกหรือไม่?

ไม่เชิงนัก หนังสือวิวรณ์จริงๆ แล้วมีคำอธิบายที่ชัดเจนถึงความทุกข์และความวุ่นวายทั่วโลก (วิวรณ์ บทที่ 6, 8 และ 9) เราสามารถเข้าใจข้อความเหล่านี้ได้ดีขึ้นเมื่อเราเข้าใจหนังสือวิวรณ์ว่าเขียนเพื่ออะไรและเพื่อใคร

ในระหว่างศตวรรษแรก บรรดาคริสตชนได้รับความทุกข์ทรมานอย่างมากจากการเบียดเบียนของจักรพรรดิเนโร (ค.ศ. 54-68) และจักรพรรดิโดมีเชียน (ค.ศ. 81-96) การกระทำของจักรวาลและสัญลักษณ์ที่โดดเด่นหลายอย่างในหนังสือวิวรณ์เป็นการกล่าวอย่างแอบแฝงถึงสถานการณ์ที่เจ็บปวดนี้ตามที่ถูกล้อมผู้ข่มเหงกระทำ บรรดาคริสตชนกลุ่มแรกพูดและเขียนเรื่องราวความทุกข์ทรมานของพวกเขาและความหวังในการได้รับการปลดปล่อยของพวกเขาเป็นการห้ำหั่นและภาษาสัญลักษณ์ ความลับต้องได้รับการปกป้องเพื่อไม่ให้เกิดการถูกเบียดเบียนและการตอบโต้มากขึ้น ดังนั้น เรื่องการล่มสลายของสวรรค์และแผ่นดินโลกที่เริ่มถูกทำลายเป็นความทุกข์ทรมานของผู้คนที่คร่ำครวญเพื่อสังคมจะได้กลับด้าน เพื่อให้ผู้ที่เบียดเบียนข่มเหงพวกเขาตกจากตำแหน่งของอำนาจและการปกครองเหนือพวกเขา

หนังสือวิวรณ์ใช้สัญลักษณ์หลายอย่างที่ใช้ในหนังสือดาเนียล หนังสือดาเนียลเขียนเมื่อ 4 ศตวรรษก่อน ค.ศ. เพื่อให้กำลังใจและบรรเทาใจชาวฮิวในระหว่างที่พวกเขาถูกกษัตริย์อันติโอคัส เอปิฟานีส ข่มเหงอย่างไร้ความปราณีเป็นจำนวนมาก ภาษาส่วนใหญ่เกี่ยวกับ “เวลาในยุคสุดท้าย” และ “โลกใหม่ที่จะมาถึง” จะต้องเข้าใจในบริบทของประวัติศาสตร์ที่เขียนหนังสือดาเนียลและหนังสือวิวรณ์ ส่วนของพระคัมภีร์เหล่านี้ ทั้งพระคัมภีร์ฮีบรู (ดาเนียล) และพระคัมภีร์คริสตชน (วิวรณ์) แสดงความปรารถนาอันแรงกล้าของผู้ถูกกดขี่ข่มเหงเพื่อจะได้เห็นการปฏิวัติเปลี่ยนแปลง ที่เริ่มต้นมาจากพระเจ้า เพื่อความทุกข์ยากของพวกเขาจะได้จบลงและฟื้นฟูความยุติธรรม

56. ถ้าเช่นนั้นหนังสือวิวรณ์มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสิ้นโลกและการพิพากษาสุดท้ายหรือ?

บริบททางประวัติศาสตร์ดั้งเดิมของหนังสือวิวรณ์ (ได้อธิบายไว้ในคำถามข้อ 55) ไม่ได้หมายความว่าส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์นี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการสิ้นสุดของกาลเวลาและการเสด็จกลับมาอีกครั้งของพระคริสตเจ้า เหตุการณ์ของความรุนแรงและการทำลายล้างที่เกิดกับชุมชนคริสตชนในท้องถิ่นที่อยู่ภายใต้การปกครองของกรุงโรมกลายเป็นโอกาสสำหรับสะท้อนทางบทกวีและสัญลักษณ์เกี่ยวกับจุดจบและจุดประสงค์ทางประวัติศาสตร์ ไม่ว่าสถานการณ์ของเรา หรือ สภาพการณ์ของโลกนี้จะเป็นอย่างไ หนังสือวิวรณ์เตือนเรว่ากำลังมุ่งสู่สิ่งสร้างใหม่ “แล้วข้าพเจ้าเห็นฟ้าใหม่และแผ่นดินใหม่” (วิว 21:1)

หนังสือวิวรณ์ออกมาในท่ามกลางเสียงร้องของชุมชนคริสตชนที่ถูกเบียดเบียน แต่ก็เป็นที่เตือนคริสตชนทุกคนอย่างหนักแน่นว่า “เราไม่มีนครถาวรอยู่ที่นี้” (ฮีบ 13:14) และที่นั่นพระคริสตเจ้าจะเสด็จกลับมาเพื่อ “ทำทุกสิ่งขึ้นใหม่” (วิว 21:5) ในแง่ของหนังสือวิวรณ์ เป็นหนังสือเล่มสุดท้ายในพระคัมภีร์พระธรรมใหม่ เริ่มตั้งแต่หนังสือปฐมกาลหนังสือเล่มแรกในพระคัมภีร์ บอกเล่าเรื่องราวของการสร้าง จะสมบูรณ์ พระคริสตเจ้า พระวาจาของพระเจ้า ผู้ทรงแสดงพระองค์ในสิ่งสร้าง และโดยทางทุกสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมา และจะทรงนำทุกสิ่งไปยังจุดสิ้นสุดที่ดีที่สุดของพวกเขาในพระเจ้า พระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพตรัสว่า “เราคือ อัลฟาและโอเมก้า... เป็นปฐมเหตุและอวสาน... เป็นเบื้องต้นและบั้นปลาย”(วิว 1:8, 21:6, 22:12)

การยึดติดเกินควรของหนังสือวิวรณ์ในเรื่องสัญลักษณ์ที่แปลกๆ และชุดตัวเลขที่ซ้ำๆ กัน (เลขสี่ เลขเจ็ด เลขสิบสอง และเลขยี่สิบสี่) การศึกษาข้อความอย่างละเอียดถี่ถ้วนของรหัสลับและข้อความที่ซ่อนอยู่เพื่อตีความเหตุการณ์ปัจจุบันอาจก่อให้เกิดการเคลื่อนไหวเป็นพัน ๆ ปี อย่างไรก็ตาม สิ่งต่างๆ

เหล่านี้ เพียงเราตีความสนใจของเราจากความท้าทายที่แท้จริงของหนังสือ
วิวรณ์ คงอยู่กับการเปิดกว้างให้กับพระอานุภาพของการช่วยให้รอดพ้นของ
พระเจ้าในประวัติศาสตร์ แม้ในช่วงเวลาที่เลวร้าย และมีความทุกข์ยากอย่าง
สาหัส และดำเนินชีวิตคริสตชนก็จะช่วยทำให้โลกนี้มีความยุติธรรมและความ
สงบมากขึ้น ในขณะที่เรากำลังเดินทางไปสู่การบรรลุถึงเป้าหมายของสิ่งสร้าง
ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ดังนั้น ในความหมายนี้หนังสือวิวรณ์นี้มีส่วน
เกี่ยวข้องกับจุดจบและจุดประสงค์ของประวัติศาสตร์

57. ใครหรืออะไรที่เป็น “ผู้เป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์” และ “สัตว์ร้าย”?

คำว่าผู้เป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์มีอยู่ในจดหมายนักบุญยอห์น ฉบับที่
1 และ 2 เท่านั้น ข้อความเหล่านี้ดูเหมือนว่าจะอ้างถึงบุคคลหรือกลุ่มบุคคล
ที่หลอกลวงเรื่องพระคริสต์เจ้า หรือสอนสิ่งที่ต่อต้านพระองค์ หรือต่อต้าน
พระศาสนจักร (1ยอห์น 2:18,22; 4:3, 2ยอห์น 7) ในหนังสือวิวรณ์มิได้ใช้คำว่า
ผู้เป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ แต่ดูเหมือนว่าศัตรูของพระคริสต์และของ
พระศาสนจักรใช้คำว่า “สัตว์ร้าย” (วิว 13:1 และ 19:19) และ “นครบาบิโลน”
(วิว 17:18) ภาพลักษณ์อันไม่พึงประสงค์สองอย่างนี้ดูเหมือนจะเป็นการอ้าง
โดยตรงถึงจักรพรรดิโรมันหรือจักรวรรดิโรมัน

ดังนั้น ในบริบทดั้งเดิมของพระคัมภีร์ ศัตรูของพระคริสต์เจ้าและของ
พระศาสนจักรคือผู้สอนที่หลอกลวงข่มขู่ชุมชนผู้มีความเชื่อจากความคิดที่
ผิดๆของพวกเขา(ผู้เป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์) หรือการถูกเบียดเบียนข่มเหง
ภายนอกจากผู้คุกคาม เช่นการจ้องจ้ำและการฆ่าบรรดาสัตบุรุษ(สัตว์ร้าย)

ตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมาความคิดเรื่องผู้เป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์
ถูกใช้(หรือนำไปใช้ในทางผิด)เพื่อทำลายชื่อเสียงคนนอกคริสต ยังทำหน้าที่เป็น
เครื่องหมายเฉพาะของผู้ที่มีความแค้นและความโหดร้ายของผู้ปลุก

ปั่นฝูงชนในประวัติศาสตร์ เช่น ฮิตเลอร์ สตาลิน หรือ พรพต ไม่ใช่กล่าวถึง
ซาตาน หรือหมายถึงผู้ที่คาดเดาว่ากระทำชั่วอย่างที่สุดซึ่งจะเป็นภัยต่อโลก
จนกว่าจะสิ้นโลก

ภาพของสัตว์ร้ายที่ไพล่ออกมาจากพระคัมภีร์นั้นเป็นเครื่องเตือนอย่าง
หนักแน่นว่าบรรดาคริสตชนและมนุษย์ผู้มีน้ำใจดีทุกคนต้องจัดการและต่อต้าน
กับผู้ที่มีความเห็นแก่ตัวและผู้ที่เป็อุปสรรคที่จะสร้างหายนะให้กับโลก การ
ต่อสู้ระหว่างผู้มีความเชื่อในพระเจ้ากับผู้กระทำความชั่วซึ่งจะดำเนินต่อไป
จนกว่าจะจบสิ้นเมื่อความชั่วถูกเอาชนะได้ในที่สุด(วิว 19:20)

58. อาร์มาเกตดอนคืออะไร และเกี่ยวข้องกับอะไรกับการสิ้นโลก?

อาร์มาเกตดอน มีกล่าวถึงเพียงครั้งเดียวในพระคัมภีร์(วิว 16:16) เป็น
สถานที่ต่อสู้ครั้งสุดท้ายระหว่างความดีและความชั่ว และเป็นการประกัน
ว่าในที่สุดความดีจะมีชัยชนะ นักวิชาการทางพระคัมภีร์ยังไม่แน่ใจว่าคำว่า
อาร์มาเกตดอนซึ่งมาจากภาษาฮีบรู ซึ่งหมายถึงสถานที่หนึ่ง ซึ่งอาจจะหมายถึง
ภูเขาเมกิดดอน หรืออาจจะอยู่ในพื้นที่ของภูเขาคาร์แมล ทั้งสองด้านเต็ม
ไปด้วยความขัดแย้งระหว่างชาวฮีบรูดั้งเดิมกับศัตรูทางการเมืองหรือทาง
ศาสนาของพวกเขา

ภูมิศาสตร์มีความสำคัญน้อยกว่าความหมายที่ลึกซึ้ง ในภาษา
สัญลักษณ์ที่พาดพิงถึงประวัติศาสตร์ของมหากาพย์การต่อสู้ในพระคัมภีร์
ผู้เขียนวิวรณ์ประกาศว่าในที่สุดความดีจะได้รับชัยชนะและความชั่วจะถูก
ทำลาย คำว่าอาร์มาเกตดอนมาเพื่อกล่าวถึงมหากาพย์ในการต่อสู้ ยังถูกนำ
มาใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงอย่างสั้นๆถึงความรุนแรงในการสิ้นโลก

59. จากหนังสือวิวรรณ์ดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงพระพิโรธ เพราะอะไร?

ในระดับหนึ่ง ความโกรธของชุมชนที่ถูกเบียดเบียนข่มเหงเข้ามาในหนังสือวิวรรณ์เป็นข้อความศักดิ์สิทธิ์ ในอีกระดับหนึ่ง หนังสือวิวรรณ์เป็นการตอบของพระเจ้าต่อคำถามที่ถูกถามในหนังสือโยบ จำไว้ว่าสำหรับผู้เขียนหนังสือโยบ การลงโทษการกระทำของตนนั้นต้องเกิดขึ้นในระหว่างชีวิตนี้ เนื่องจากในเวลานั้นยังไม่มีชีวิตหลังความตายยกเว้นเรื่อง *แดนผู้ตาย* (คำถามข้อ 29) หนังสือวิวรรณ์ยืนยันอย่างแจ่มชัดว่า ในที่สุด หลังจากชีวิตนี้ สิ่งผิดจะได้รับ ความถูกต้อง ผู้กระทำผิดจะถูกลงโทษ ผู้ชอบธรรมจะได้รับรางวัลนิรันดร์ พระพิโรธของพระเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของความมีชัยของพระเจ้าเหนือความชั่วร้าย บางทีพระพิโรธของพระเจ้าในหนังสือวิวรรณ์สะท้อนได้มากขึ้นสำหรับผู้อ่านที่ตนเองตกเป็นเหยื่อของความอยุติธรรม ความยากจนและอำนาจทางการเมือง

ท่ามกลางพระพิโรธของพระเจ้าในหนังสือวิวรรณ์มีภาพที่งดงามอย่างน่าแปลกใจของการพิพากษา การพิพากษาสุดท้ายเป็นสัญลักษณ์ที่อ้างถึงการเก็บเกี่ยวที่พระเจ้าเองทรงเก็บเกี่ยวพืชผลด้วยเคียวของพระองค์ (วว 14) ข้อความเดียวกันนี้ยังเสนอให้เห็นภาพลักษณ์ของการเก็บเกี่ยวผลองุ่นในไร่องุ่นที่พระเจ้าทรงบีบลงไปในเหล้าองุ่นใหม่ การเก็บเกี่ยวและไร่องุ่นเป็นการเตือนของพระเยซูเจ้าถึงเรื่องพระอาณาจักรของพระเจ้าในอุปมาหลายเรื่อง ยังเป็นการเตือนถึงปึงและเหล้าองุ่นอันหมายถึงศีลมหาสนิทที่เราเฉลิมฉลองในการรอคอยการเสด็จกลับมาอีกครั้งของพระเยซูเจ้าและสถาปนาพระอาณาจักรของพระเจ้า

60. คริสตชนบางคนพูดเรื่อง “การเสวยราชย์หนึ่งพันปีของพระคริสตเจ้า” ก่อนที่พระองค์จะเสด็จกลับมาครั้งที่สองและสิ้นโลก นั้นเกี่ยวกับอะไร?

หนังสือวิวรณ์กล่าวว่า เป็นจุดที่ยังไม่ได้กำหนดไว้ในประวัติศาสตร์ชาติเราจะถูกกล่าวไว้และไร้อำนาจเป็นเวลาหนึ่งพันปี ในช่วงเวลานั้นความดีจะเหนือกว่า ชาวดีจะได้รับการเทศน์สอน และทุกอย่างจะอยู่เหนือความชั่ว เมื่อครบกำหนดหนึ่งพันปี ชาติเราจะถูกปล่อยออกมา “หลอกลวงนานาชาติ” (วิว 20:8) แล้วพระคริสตเจ้าจะทรงเสด็จกลับมาเพื่อพิพากษาครั้งสุดท้ายและในที่สุดจะมีชัยชนะเหนือความชั่วร้าย

นักเทววิทยาบางท่านในศตวรรษแรกๆของพระศาสนจักรได้ตีความข้อความที่คลุมเครือนี้ แม้แต่ในปัจจุบัน ศาสนาคริสต์บางนิกาย เช่น ลัทธิอานาแบบติสม์ แอดเวนติสต์ และพยานพระเยโฮวาห์ก็ยังคงทำแบบนี้อยู่ พระศาสนจักรคาทอลิกส่วนใหญ่ไม่ใช่ข้อความนี้ตามตัวอักษร

61. คริสตชนบางคนเชื่อในเรื่องการกำหนดล่วงหน้า (ชะตากรรม) นั้นหมายความว่าพระเจ้าทรงทราบแล้วว่าผู้ใดจะได้รับความรอดพ้น และผู้ใดจะไม่ได้หรือ?

การสอนเรื่องการกำหนดล่วงหน้าจริงๆแล้วไม่ขึ้นอยู่กับความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงทราบแล้วว่าผู้ใดจะได้รับความรอดพ้นหรือผู้ใดจะไม่ได้รับ กล่าวอย่างถูกต้อง คือความเข้าใจดั้งเดิมเรื่องการกำหนดล่วงหน้าว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งพระทัยแล้วว่าให้ผู้ใดได้รับความรอดพ้นและผู้ใดจะไม่ได้ได้รับความรอดพ้น การกำหนดล่วงหน้าเป็นสิ่งที่น่าอึดอัดใจของนักเทววิทยาในการสอนที่เน้นอย่างมากถึงวิธีที่เป็นไปได้ว่าความรอดพ้นของเราทั้งหมดนั้นขึ้นอยู่กับพระประสงค์ของพระเจ้า

ความคิดเริ่มแรกในเรื่องนี้ได้แพร่หลายออกไปเนื่องจากข้อเขียนของท่านนักบุญออกัสตินในศตวรรษที่ห้า ในการโต้แย้งกับลัทธิเปลาจิวส ที่มีความคิดว่าเราพิสูจน์ตัวเองว่าสมควรที่จะได้รับการช่วยให้รอดพ้นได้ด้วยความมุ่งมั่นและความพยายามฝ่ายจิตของเราเอง นักบุญออกัสติน โต้แย้งว่าเราได้รับการช่วยให้รอดพ้นโดยทางน้ำพระทัยและพระหรรษทานของพระเจ้าเท่านั้น

ด้วยความกดดันของการโต้แย้งนี้เท่าที่ท่านสามารถจะทำได้นั้น นักบุญออกัสตินด้วยความโกรธจึงได้ประกาศว่าพระเจ้าทรงมีอิสระและอำนาจสูงสุดในการประทานพระหรรษทาน การช่วยให้รอดพ้นของเรานั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าอย่างครบถ้วน เนื่องจากเราไม่สามารถทำอะไรได้ แม้แต่จะคิดว่าจะทำอย่างไรเพื่อที่จะได้รับการช่วยให้รอดพ้น นอกจากว่าพระเจ้าจะทรงประทานพระหรรษทานให้กับเรา นักบุญออกัสตินยังกล่าวต่ออีกว่า พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ตั้งแต่นิรันดรถึงจำนวนคงที่อย่างแน่นอนของผู้ที่จะได้รับการช่วยให้รอดพ้น นักบุญออกัสตินและนักเขียนคาทอลิกสมัยต่อมาปรากฏอยู่ในจดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวโรม ท่านเขียนถึงบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงกำหนดล่วงหน้าให้เป็นผู้ชอบธรรมและได้รับพระสิริรุ่งโรจน์(รม 8:28-30) (แน่นอนว่าอาจจะมีส่วนตีความหมายของข้อความนี้ก็ย่อมเป็นไปได้)

นักเทวศาสตร์อื่นๆหลายท่าน โดยเฉพาะในพระศาสนจักรออร์โธดอกซ์พบว่าเทวศาสตร์ของนักบุญออกัสตินเรื่องการกำหนดล่วงหน้าเป็นการละเมิดคำสอนถึงความสำคัญของการเท่าเทียมกันของเสรีภาพของมนุษย์ พวกเขาปฏิเสธความคิดที่ว่าพระเจ้าทรงเลือกเฉพาะบางคนให้ได้รับความรอดพ้น นักเทวศาสตร์เหล่านี้ชี้ไปที่จดหมายนักบุญเปาโลถึงทิโมธี ฉบับที่ 1 ซึ่งกล่าวถึงพระเจ้าว่า “พระองค์มีพระประสงค์ให้ทุกคนได้รับความรอดพ้น และรู้ความจริงที่สมบูรณ์”(1 ทธ 2:4) ถึงกระนั้น ความคิดเรื่องการกำหนดล่วงหน้าได้รับการแสวงหาทางเทวศาสตร์และฝังแน่นอยู่ตลอดมา สิ่งนี้ได้รับการรื้อฟื้นและให้ความสำคัญอีกครั้งจากการปฏิรูปโปรเตสแตนต์ของลูเธอร์และคาลวิน ทั้งสอง

ท่านได้รับอิทธิพลอย่างมากจากข้อเขียนของนักบุญออกัสติน ซึ่งยังคงสามารถพบว่าเป็นที่นิยมในทิวทัศน์ด้านการศึกษาของศาสนจักรโปรเตสแตนต์บางแห่งในจารีตประเพณีของกาลวิน

ตั้งแต่การปฏิรูป เทวศาสตร์คาทอลิกพยายามที่จะรักษาความสมดุลของความคิดเรื่องการกำหนดล่วงหน้า ความสมบูรณ์ของพระเจ้า ธรรมล้ำลึก การเข้าถึงมิได้ และความไม่มีที่สิ้นสุด ความรู้และความรัก กับความจำเป็นในการรักษาเสรีภาพของมนุษย์ โดยที่เราแต่ละคนตอบสนองต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าว่าเราจะได้รับการช่วยให้รอดพ้น ความสำเร็จเป็นอย่างไรนั้นนักเทวศาสตร์หลายท่านอยู่ในความพยายามของพวกเขาที่เป็นที่ถกเถียงกัน

บางทีอาจจะไม่ใช่ข้อเขียนที่เป็นคำสอนของนักบุญออกัสตินเรื่องการกำหนดล่วงหน้าที่เป็นประโยชน์มากที่สุดในที่นี่ แต่เป็นบทเทศน์เพื่อการอภิบาลและจดหมายของท่าน ในสิ่งเหล่านี้ท่านได้ให้คำแนะนำแก่ประชาชนของท่านว่าไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับการกำหนดล่วงหน้า และไม่ต้องหวั่นไหวเกี่ยวกับว่าพวกเขาเป็นบุคคลที่ได้รับการกำหนดล่วงหน้าให้ได้รับความรอดพ้นหรือไม่ได้รับ บางทีท่านเองก็เริ่มที่จะตระหนักว่าเป็นการเรียนการสอนที่ซับซ้อนและขัดแย้งเพียงใด สามารถนำมาใช้อย่างไม่มีเมตตาต่อต้านศัตรูโดยสันนิษฐานว่าพวกเขาอยู่ในหมู่ผู้ที่ได้รับการกำหนดล่วงหน้าไว้แล้วว่าจะไม่ได้รับความรอดพ้น นักบุญออกัสตินกล่าวว่า เราควรอธิษฐานภาวนาเพื่อขอพระพรของท่านเพื่อความอดทนในความเชื่อ ความหวัง และความรักของเรา

62. การพิพากษาสุดท้ายเมื่อสิ้นสุดกาลเวลา รวมทั้งการพิพากษารายบุคคลที่เราต้องเผชิญเมื่อเราตายจะเป็นอย่างไร?

การพิพากษาทั้งสองเป็นสาระเดียวกัน กล่าวคือ เรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้อย่างไร การพิพากษาสุดท้ายหรือการพิพากษาประมวลพร้อมเมื่อสิ้นสุดกาลเวลา จะไม่เหมือนกับศาลอุทธรณ์ในประเด็นที่ว่าพระเจ้าอาจคว่ำการพิพากษา

รายบุคคลของเรา เพราะมีหลักฐานใหม่หรือขั้นตอนการฝ่าฝืน

การพิพากษาทั้งสองจะแตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากบริบทในการพิพากษาประมวลพร้อม มนุษย์ทุกคนจะมีชีวิต และตาย และตัดสินใจเลือกด้วยการเลือกหรือตัดสินใจด้วยตัวเองแบบมนุษย์อย่างสมบูรณ์ และของการทำให้ประวัติศาสตร์สำเร็จลุล่วงไป ความสัมพันธ์อย่างสมบูรณ์ระหว่างบุคคลที่ถูกรื้อสร้างมากับสรรพสิ่งต่างๆ จะได้รับการเปิดเผยและเป็นที่ยอมรับ การพิพากษารายบุคคลเปิดเผยแก่เราว่าชีวิตของเรามีผลกระทบต่อผู้อื่นและต่อโลกที่เราอาศัยอยู่อย่างไร การพิพากษาประมวลพร้อมจะเปิดเผยถึงความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวมนุษย์ทั้งหมดตลอดเส้นทางของประวัติศาสตร์ของเขา ชีวิตส่วนบุคคลของเราจะเป็นสภาพในบริบทที่กว้างที่สุดและเข้าใจจากมุมมองของวาระสุดท้าย บางสิ่งบางอย่างที่ไม่เป็นมิติของการพิพากษาส่วนบุคคลก่อนสิ้นสุดของกาลเวลาและประวัติศาสตร์

อย่างไรก็ตาม ยังมีปัญหาเรื่องเวลา ถ้าเมื่อเราตายเราออกจากเวลาและสถานที่ตามที่เรารู้จัก แล้วความแตกต่างที่เกิดขึ้นระหว่างการพิพากษารายบุคคลและการพิพากษาประมวลพร้อมอาจจะจัดที่ดีที่สุดซึ่งยังไม่แน่นอน ตระกูลของความแตกต่างอาจจะช่วยให้ไตร่ตรองถึงที่นี่และตอนนี้ถึงความลึกลับดังกล่าว มันจะเป็นจริงเพียงใดในสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้เรา นั่นเราไม่ทราบ

ประการที่สาม

สรุป

63. มีกล่าวเรื่องนรกในพระคัมภีร์ฮีบรูหรือ?

ชาวฮีบรูในสมัยแรกๆมีแนวคิดเรื่องแดนผู้ตาย อาณาจักรใต้ดินแห่งการดำรงอยู่หลังความตาย เป็นดินแดนแห่งความมืด ความเศร้าโศก และความหลงลืมที่มนุษย์ทุกคนไปหลังความตาย ไม่ว่าจะพวกเขาจะมีชีวิตที่ดีหรือไม่ดีก็ตาม กษัตริย์เฮเซคียาห์ได้อธิบายไว้ในหนังสือประกาศกอิสยาห์ “ไม่มีใครในแดนมรณะขอบพระคุณพระองค์ได้ บรรดาผู้ตายสรรเสริญพระองค์ไม่ได้ บรรดาผู้ที่ลงไปในเหวลึกจะหวังในพระกรุณามั่นคงของพระองค์ไม่ได้” (อิสยาห์ 38:18)

ความคิดของชาวฮีบรูเกี่ยวกับแดนผู้ตายเหมือนกับฮาเดส ในตำนานกรีก และความคิดเกี่ยวกับนรกซึ่งพบในเผ่าเฮอโรมานิก ความเข้าใจแรกๆที่แตกต่างกันเหล่านี้ในเรื่องชีวิตหลังความตายไม่ได้เลือกปฏิบัติระหว่างความดีหรือความชั่ว หรือเกี่ยวข้องกับความคิดในเรื่องรางวัลหรือการลงโทษหลังความตาย พวกเขาเพียงพยายามในความคิดสร้างสรรค์เพื่อต่อสู้กับสิ่งที่อาจรอคอยเราเมื่อตายไปแล้ว

สิ่งที่คนส่วนมากในปัจจุบันเข้าใจเรื่องนรกคือเป็นสถานที่ของปีศาจและถูกสาป ที่เกิดมาในช่วงปลายสมัยพระคัมภีร์ฮีบรู คำว่านรก(gehenna)เริ่มปรากฏหลังจาก 500 ปีก่อนคริสตศักราชว่าเป็นสถานที่ที่ผู้กระทำผิด ชาวฮิวและชนต่างศาสนาถูกลงโทษหลังจากความตาย นรก(gehenna)แต่เดิมเป็นชื่อเมืองของกรุงเยรูซาเล็มที่ถูกทิ้งอยู่ในหุบเขาอินโนม ในสมัยโบราณมีสถานที่สำหรับบูชาอันต์มนุษย์(ยรม 7:31) ในวรรณกรรมพยากรณ์และการเปิด

เผยความจริงในข้อเขียนของชาวฮิว ได้อธิบายไว้ในรายละเอียดว่าเป็นสถานที่แห่งความมืด ไฟที่ไม่รู้ดับ หนอนไม่รู้ตาย โข และเครื่องมือลงทัณฑ์ทุกชนิด ในที่สุด นรก(gehenna)ถูกเข้าใจว่าเป็นส่วนหนึ่งของแดนผู้ตาย ที่ซึ่งคนชั่วจะได้รับ การลงโทษอย่างสาสมกับการกระทำในชีวิตของเขาก่อนที่จะมีการพิพากษาสุดท้าย (อสย 66:24 ; 2มคบ 6:26...)

หนังสือปริชาญาณยังสอนไว้ว่า คนชั่วจะถูกลงโทษในชีวิตหลังความตาย(ปชญ 4:18-20) ไม่มีการสอนเรื่องนรกอย่างเป็นทางการเป็นระบบในพระคัมภีร์ฮีบรู เช่นเดี๋ยวกัน แม้ในปัจจุบัน ก็ไม่มีรูปแบบที่แน่นอนในข้อคำสอนทางความเชื่อ เรื่องชีวิตหลังความตายในศาสนาฮิว แม้ในสมัยของพระเยซูเจ้าก็ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในหมู่ชาวฮิวในความคิดเรื่องการลงโทษในชีวิตหลังความตายสำหรับผู้สมควรได้รับมัน

64. มิกกล่าวเรื่องนรกในพระคัมภีร์พระธรรมใหม่หรือ?

คำว่านรก(gehenna)ในภาษาฮีบรู เป็นสถานที่ของการลงโทษที่น่ากลัวของคนชั่ว ปรากฏบ่อยครั้งในพระวรสารสหัสทัศน์(มัทธิว มาระโก และลูกา) ท่านยอห์นผู้ทำพินิจล้างได้พาดพิงถึง(มธ 3:12) พระเยซูเจ้าตรัสถึงและอธิบายถึงนรก(gehenna)หลายครั้งในการเทศน์สอนของพระองค์(มธ 5:29ff, 6:22, 8:12, 10:28, 133:42, 13:50, 18:9, 22:12, 23:15, 23:33, 24:51, 25:30, มก 9:43ff, 11:23, ลก 10:15, 12:5, 13:28) พระองค์ยังทรงใช้คำว่าแดนผู้ตายหลายครั้ง(มธ 11:23, ลก 10:18, 16:23)

ไม่พบคำว่านรก(gehenna)หรือแดนผู้ตายในพระวรสารนักบุญยอห์น ในการเขียนของท่านยอห์น พระเยซูเจ้าตรัสถึงผู้กระทำความชั่วจะถูกเนรเทศไปสู่ความมืด(ยน 3:19-21) การลงโทษเป็นหลักในกรณีที่ไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงส่งพระเยซูเจ้าลงมาให้เรา(ยน 8:24, 10:28)

จดหมายของนักบุญเปาโลเตือนว่าผู้กระทำชั่วจะได้รับความพินาศนิรันดร ทุกข์ทรมาน และถูกแยกออกจากพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า (2 ธส 1:9, โรม 2:9, 9:22, ฟป 3:19) ภาพอันน่าทึ่งและน่าสะพรึงกลัวของนรกพบอยู่ในข้อเขียนการเปิดเผยความจริงของชาวฮิวน์นั้ปรากฏขึ้นอีกครั้งในหนังสือพระคัมภีร์พระธรรมใหม่เล่มหลังๆ(2ปต 2:17, ยดา 6-7) โดยเฉพาะในหนังสือวิวรณ์ซึ่งอธิบายถึงทะเลไฟและกำแพงอันที่ซึ่งปีศาจและผู้กระทำชั่วจะได้รับความทุกข์ตลอดนิรันดร (วิว 19:10, 21:8)

ดังนั้น ความคิดเรื่องนรกมีการกล่าวอย่างจริงจังในพระคัมภีร์พระธรรมใหม่โดยพระเยซูเจ้าและบรรดาศิษย์ของพระองค์ พวกเขาได้รับการถ่ายทอดมาจากวรรณกรรมเปิดเผยความจริงของชาวฮิว

65. พระเยซูเจ้าได้ทรง “เสด็จลงไปนรก” ก่อนที่พระองค์จะทรงกลับคืนพระชนมชีพอีกครั้งในวันที่สามตามที่มิถกกล่าวไว้ในบทข้าพเจ้าเชื่ออย่างไร?

การยืนยันความเชื่อหรือบทข้าพเจ้าเชื่อ อย่างเช่น บทข้าพเจ้าเชื่อถึงพระเป็นเจ้า ยืนยันว่าหลังจากสิ้นพระชนม์พระเยซูเจ้า “เสด็จลงไปนรก” นรกในข้อความนี้เป็นการแปลความคิดของแดนผู้ตาย (sheol) ไม่ใช่ นรก (gehenna) ดังนั้นบทข้าพเจ้าเชื่อนี้ประกาศความเชื่อสองสิ่ง คือเหมือนเช่นมนุษย์ทุกคน พระเยซูเจ้าทรงสิ้นพระชนม์และมีส่วนร่วมอย่างสมบูรณ์ในชะตากรรมความเป็นมนุษย์ของเรา และพระองค์ทรงนำการไถ่กู้มาสู่วิญญาณที่ดีที่กำลังรอคอยอยู่ในแดนผู้ตาย (คำถามข้อ 49)

คำสอนของคากอกอลิกเรื่องนรก

66. พระศาสนจักรคาทอลิกสอนเรื่องนรกไว้อย่างไร?

จากสมัยพระคัมภีร์พระธรรมใหม่ พระศาสนจักรได้สอนเสมอว่าผู้ที่ตายอย่างน่าสลด หรือตายในบาปหนักถูกลิดรอนความสัมพันธ์กับพระเจ้าตลอดนิรันดร และยังได้รับการลงโทษนิรันดร การสอนนี้ได้รับการยืนยันตลอดมาหลายศตวรรษโดยเอกสารต่างๆ เช่น Fides Damasi และสังคายนาต่างๆของพระศาสนจักร เช่น สังคายนาลาเตรัน ที่ 4 (1215) สังคายนาลีอองส์ ที่ 2 (1274) สังคายนาฟลอเรนซ์ (1439) และสังคายนาแห่งเตรนต์ (1547) ในปี 1336 สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 12 ทรงเขียนในธรรมนูญของสมเด็จพระสันตะปาปา Benedictus Deus ว่าผู้ที่ถูกสาปแช่งลงไปในนรกทันทีที่ตายหลังจากการพิพากษารายบุคคลก่อนการพิพากษาประมวลพร้อมของมวลมนุษยชาติ(คำถามข้อ 32)

พระศาสนจักรยังแบ่งแยกการลงโทษในนรกออกเป็นสองชนิด *การลงโทษแบบ Passive* การลงโทษที่เลวร้ายที่สุดในสองชนิดคือการถูกแยกออกจากพระเจ้า ซึ่งเป็นแก่นแท้ของนรก *การลงโทษที่เด็ดขาด Positive* เกี่ยวข้องกับความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานของบุคคลที่คงอยู่ตลอดไป เพราะการสูญเสียนี้ ความแตกต่างนี้ได้รับการยืนยันในปี 1979 จาก “Letter on Certain Question Concerning Eschatology” ซึ่งจัดพิมพ์โดยสมณกระทรวงแห่งความเชื่อ

นอกเหนือจากข้อความทั่วไปเหล่านี้ ไม่มีการสอนอย่างเป็นทางการของพระศาสนจักรว่านรกอาจจะเป็นอย่างไร ถึงแม้ตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา มีบางครั้งที่นักเทวศาสตร์ได้ข้อสรุปจากพระคัมภีร์ว่าไฟนรกเป็นจริงและเกี่ยว

กับกายภาพ แต่อำนาจการสอนของพระศาสนจักรไม่ค่อยมีการประกาศอย่างเป็นทางการเกี่ยวกับการตีความในเรื่องนี้และการเปิดเผยความจริงอื่น ๆ ในเรื่องภาพลักษณ์ของนรก

67. นรกเป็นสถานที่ทางกายภาพหรือ?

ในวันพุธที่ 28 กรกฎาคม 1999 สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 ทรงทำให้ผู้คนที่มาเข้าเฝ้าพระองค์ประจำสัปดาห์เป็นจำนวนมากแปลกใจ ด้วยข้อความเกี่ยวกับนรก(บางทีอาจเป็นเพราะความร้อนในฤดูร้อนของอิตาลี ได้เตือนคำพูดของพระองค์) พระองค์ทรงเริ่มว่าเราต้องไม่ตีความการเปิดเผยความจริงในภาพเกี่ยวกับนรกตามตัวอักษร แต่เป็นสัญลักษณ์ พระองค์กล่าวต่อไป ว่านรกไม่ใช่สถานที่ทางกายภาพ แต่เป็นสถานะ เป็นการเลือกของเรา โดยอิสระเสรี เราจะแยกจากพระองค์ตลอดนิรันดร์ สภาพการแยกตนเองจากความสัมพันธ์กับพระเจ้าและกับบรรดาผู้มีความสุขในสวรรค์เช่นนี้ได้ชื่อเรียกว่า “นรก”(CCC 1033)

สมเด็จพระสันตะปาปาทรงยืนยันว่า ไม่ใช่การสาปแช่งที่เป็นผลมาจากการริเริ่มของพระเจ้า แต่เป็นการเลือกด้วยน้ำใจอิสระของมนุษย์ที่ปฏิเสธความรักของพระเจ้า ในความหมายนี้ นรกและความทุกข์ทรมานนั้นเริ่มต้นตั้งแต่ชีวิตนี้แล้ว ความคิดเห็นอย่างไม่คาดฝันของสมเด็จพระสันตะปาปาเกี่ยวกับเทวศาสตร์คาทอลิกเรื่องนรกช่วยให้ความกระจ่างในคำสอนของพระศาสนจักรและการพิจารณาทางเทวศาสตร์ แต่ทำให้ชาวคริสเตียน คาทอลิก และคนอื่นจำนวนมากไม่พอใจ พวกเขาชอบความเข้าใจตามตัวอักษรในเรื่องของนรกกว่าเป็นสถานที่ทางกายภาพของไฟ และการทรมานร่างกายอย่างแท้จริง แม้พระองค์มิได้ตรัสด้วยความไม่รู้พลังและประกาศอย่างเป็นทางการว่าเป็นข้อความเชื่อของพระศาสนจักร สมเด็จพระสันตะปาปาทรงให้น้ำหนักกับการคาดเดาทางเทวศาสตร์เรื่องนรกที่มีมานานและทรงชี้ให้เห็นทิศทางการไตร่ตรองเรื่องนี้ในอนาคต

68. ภาพวาดสมัยโบราณและสมัยกลางอธิบายถึงนรกไว้อย่างไร?

พวกเขาให้น้ำหนักการวาดภาพจากความคิดของการเปิดเผยความจริงเรื่องนรกจากพระคัมภีร์ฮีบรูและพระคัมภีร์พระธรรมใหม่ ศิลปินยังชอบความงดงามในรายละเอียดของการทรมานของบาปต้นเจ็ดประการ (จองหอง ทรชนนี้ อิจฉา โมโห ลามก โลภอาหาร และเกียจคร้าน)

จุดสูง หรือจุดต่ำ ขึ้นอยู่กับมุมมองภาพนรกที่ปรากฏอยู่ในผลงานของดันเต้ งานกวีนิพนธ์ที่ยิ่งใหญ่ในศตวรรษที่ 14 เรื่อง “The Divine Comedy” ในหนังสือเล่ม 1 เรื่องนรก เขาได้อธิบายถึงวงกลมแก้วหรือชั้นที่อยู่ของผู้ที่ถูกสาปแช่ง ยิ่งลึกลงไปยิ่งชั่วร้ายเป็นระดับของผู้ที่ถูกลงโทษ และการลงโทษยิ่งรุนแรงมากขึ้น ดันเต้ ดึงสัญลักษณ์การเปิดปิดด้วยการกำหนดน้ำแข็งที่ควบคุม ไม่ใช่ไฟ ระดับที่ลึกที่สุดของนรกเป็นที่อยู่ของผู้ที่ชั่วร้ายที่สุด

ภาพ “การพิพากษาครั้งสุดท้าย” ของไมเคิล แอนเจโล ที่อยู่บนเพดานของวัดน้อยซิสติน เป็นผลงานชิ้นเอกอีกชิ้นหนึ่งที่ได้รับแรงบันดาลใจจากรูปแบบธรรมประเพณีการเปิดเผยความจริง และวรรณกรรมคลาสสิก ความนึกคิดทางศิลปะของไมเคิล อันเจโล และกวีนิพนธ์ของดันเต้ ช่วยในการกำหนดภาพของนรกที่เป็นที่นิยมแม้ในปัจจุบันนี้

69. หลังจากกลับเป็นขึ้นมาของผู้ตายและการพิพากษาสุดท้ายนรกจะแตกต่างกันหรือไม่?

คำถามนี้เข้าใจว่าเพื่อนำไปใช้กับเวลาและชีวิตหลังความตายของมนุษย์ เราต้องดำเนินการต่อด้วยการตอบสนองอย่างไม่แน่นอนนัก รู้ว่าความแตกต่างที่เรากระทำอาจจะเป็นสิ่งชั่วคราวที่ดีที่สุด อย่างไรก็ตาม เราสามารถไตร่ตรองในเรื่องการทำให้สมบูรณ์และเกี่ยวกับร่างกายมนุษย์

เมื่อกลับเป็นขึ้นมาจากความตาย เมื่อถึงเวลาที่กำหนด ประวัติศาสตร์และการพิพากษามนุษยชาติ ทุกสิ่งสร้างจะได้รับการเริ่มใหม่และทำให้สมบูรณ์

ในพระคริสตเจ้า(คส 1:15-20 อพ 1:8-10) น้ำใจอิสระของมนุษย์ เป็นสิ่งสำคัญ และเป็นมิติที่น่าทึ่งของประวัติศาสตร์ จะได้รับการแก้ไขเป็นส่วนหนึ่งของอำนาจในการควบคุมของทุกสิ่งและการบรรลุผลของการสร้าง การเลือกของมนุษย์เป็นตัวแปรที่ไม่อาจคาดการณ์ได้ของประวัติศาสตร์ จะยุติลงเมื่อสิ้นสุดกาลเวลา ดังนั้นในแง่ที่ไม่มีใครจะ “เพิ่มเข้าไป” ในประชากรของนรกหลังจากการพิพากษาครั้งสุดท้าย

จะอย่างไรก็ตาม พร้อมกับการกลับคืนชีพของร่างกาย ทางกายภาพ ประสบการณ์ของเราจะสมบูรณ์ใน “ฟ้าใหม่และแผ่นดินใหม่” (วว 21:1) เพิ่มความสุขของเราในความรักของพระเจ้า สำหรับผู้ที่ถูกลงโทษ ตรงกันข้าม การคืนสู่สภาพเดิมทางกายภาพจะเพิ่มประสบการณ์ของการแยกออกจากพระเจ้า และถูกแยกออกไปจากการบรรลุผลของการสร้าง

ดังนั้น คำถามเรื่องเวลาเก็บไว้ต่างหาก เรื่องการทำให้สมบูรณ์และเกี่ยวกับร่างกายมนุษย์ชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างบางประการในชีวิตหลัง ความตาย ในการพิพากษาครั้งสุดท้าย

70. คาทอลิกจำเป็นต้องเชื่อเรื่องนรกหรือ?

ถ้าท่านหมายถึงนรกเป็นสถานที่ทางกายภาพของไฟที่ไม่รู้ดับและการลงโทษทรมาณนั้น ไม่ใช่ ถ้านรกที่หมายถึงสถานะสุดท้ายของการเป็นอยู่และประสบการณ์มนุษย์ที่อยู่ห่างจากพระเจ้า ซึ่งเป็นผลมาจากความเห็นแก่ตัว การปฏิเสธความรักและความดีด้วยการเลือกอย่างอิสระ ก็ใช่

นรก ทางเทวศาสตร์เป็นผลมาจากสามสิ่ง คือ ความเชื่อในชีวิตหลัง ความตาย การยืนยันด้วยน้ำใจอิสระ และการใช้เหตุผลการตอบแทนตามความยุติธรรม ถ้าเราเชื่อว่าการเลือกของเราเป็นเรื่องสำคัญ เวลาที่ผ่านมา พฤติกรรมของเราจะกำหนดว่าเราเป็นใคร เผยให้เห็นสิ่งที่เราให้ความสำคัญ และแยกแยะการปฏิบัติความรักของเรา อย่างไรก็ตาม เราต้องยอมให้ความ

จริงที่น่ากลัวของบรรดาผู้ที่ดำเนินชีวิตลดความเป็นตนเองอย่างซ้ำๆ ลดคุณค่าของการเป็นบุคคล และดับความรักของพวกเขา นรกคือจุดจบสุดท้าย และเป็นผลเนื่องมาจากชีวิตเช่นนี้ คำสอนของคาทอลิกยืนยันความเป็นไปได้ของสถานะนี้

ปีศาจและภูตลวรรค์ที่ตกในบาป

71. มีกล่าวถึงเรื่องปีศาจในพระคัมภีร์ฮีบรูหรือ?

เช่นเดียวกับคนส่วนใหญ่ในสมัยก่อน ชาวฮีบรูสันนิษฐานว่าดินแดนเหนือธรรมชาติไม่ได้กำหนดไว้ “การเป็นอยู่ของสวรรค์”(โยบ 1:6) การเป็นอยู่นี้ไม่ได้เป็นประโยชน์ หรือเป็นมิตรกับความเป็นมนุษย์เสมอไป แต่ยังคงอยู่ภายใต้อำนาจของพระเจ้าเสมอไป ในพระคัมภีร์ฮีบรูยังมีเรื่องของปีศาจต่างๆ

การเป็นอยู่ของสิ่งเหล่านี้อธิบายว่าเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติ ที่หลอกหลอนอยู่ในทะเลทรายที่รกร้าง และคุกคามมนุษย์ที่โชคร้ายพอที่จะพบกับพวกมัน (อสย 13:21, 34:14 ทบต 8:3 ศคย 5:8-11) บ่อยครั้งที่รูปเคารพต่างๆ ของเผ่าหรือชาติอื่นถูกเรียกว่าเป็นปีศาจ(ฉธบ 32:17 สดด 106:37) ส่วนใหญ่ปีศาจเป็นสิ่งสร้างที่มีอำนาจซึ่งล่องลวง ระบาย ใสร้าย หรือคุกคามประชากรของพระเจ้า(1ซมอ 16:14 ศคย 3:1 โยบ 1) ชื่อปีศาจ(Satan) มาจากภาษาฮีบรู มีความหมายว่า “ผู้ใสร้าย” หรือ “ผู้เป็นปฏิปักษ์” Diabolos ภาษากรีก แปลเป็นภาษาฮีบรูคำว่า “ปีศาจ(Satan)” และคำดั้งเดิมของภาษาอังกฤษคือ “ปีศาจ(Devil)”

วรรณกรรมการเปิดเผยความจริงของชาวฮิวได้นำเข้าสู่ความคิดเรื่องศึกจักรวาลระหว่างพระเจ้าและพลังแห่งความชั่วร้ายทั้งหมดในจักรวาล จากบริบทที่เป็นลักษณะของผู้หนึ่งที่มีอำนาจเหนือจิตชั่วที่เป็นเจ้านายเหนือผู้อื่นเริ่มไหลออกมา ปีศาจ(Satan) นี้กลายเป็นเจ้าชายของทูตสวรรค์ที่ต่อต้านพระเจ้า และถูกไล่ออกจากสวรรค์พร้อมกับผู้นำของพวกมัน ปีศาจ(Satan) กลายเป็นต้นแบบหรือแบบจำลองสำหรับประชากรนรกทุกคนที่ปฏิเสธน้ำพระทัยและความรักของพระเจ้า

72. เรื่องซาตานมิได้เด่นชัดในพระคัมภีร์พระธรรมใหม่หรือ?

ใช่ ท่านสามารถมองเห็นอิทธิพลได้จากพระคัมภีร์ฮีบรูสมัยแรกและข้อเขียนการเปิดเผยความจริงของชาวฮิว สมัยต่อมาเกี่ยวกับผู้เขียนพระคัมภีร์พระธรรมใหม่นำเสนอเรื่องซาตานและปีศาจอย่างไร พระเยซูเจ้าทรงพบซาตานครั้งแรกในถิ่นทุรกันดาร (มธ 4:1... มก 1:12-13 ลก 4:1...) มีปีศาจมาประจัญพระองค์แต่พระเยซูเจ้าทรงต่อต้าน ทรงส่งสัญญาณถึงชัยชนะเหนือความชั่วร้ายที่กำลังมาในพระอาณาจักรของพระเจ้า(ลก 22:31 ยน 13:2,27)

ไม่พบว่ามีปีศาจครอบครองบุคคลในพระคัมภีร์ฮีบรู อย่างไรก็ตาม เป็นเรื่องปรกติในวรรณกรรมของชาวฮิวที่ไม่ใช่พระคัมภีร์และพระคัมภีร์พระธรรมใหม่ เมื่อพระเยซูเจ้าทรงขับไล่ปีศาจ มันเป็นเรื่องหมายเพิ่มมากขึ้นถึงชัยชนะที่ใกล้เข้ามาของพระเจ้าที่ทรงมีชัยชนะเหนือความชั่ว ความทุกข์ทรมาน และบาป(มธ 8:16 มก 1:34 ลก 6:18, 11:14) พระทรมาน และการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้าเป็นความพ่ายแพ้ครั้งสุดท้ายของปีศาจ (ลก 22:3,31 ยน 12:31, 13:27 1คร 2:8)

นักบุญยอห์นมิได้เขียนเรื่องพระเยซูเจ้าทรงขับไล่ปีศาจ แต่ท่านมักใช้ความมืดเป็นสัญลักษณ์ของความชั่วร้าย (ยน 1:5, 3:19, 8:12, 9:1-41, 12:35-36, 13:30 1ยน 1:11) ในพระวรสารนักบุญยอห์นปีศาจคือ “บิดาของการพูดเท็จ”(ยน 8:44) “เจ้านายแห่งโลกนี้”(ยน 12:31) หรือเรียกง่าย ๆ ว่า “มารร้าย”(ยน 17:15) ในสิ่งที่อาจจะอ้างอิงถึงปีศาจหรืออิทธิพลของพวกมัน นักบุญเปาโล ได้เขียนเกี่ยวกับการเริ่มต้นจักรวาลนั้นท่านเรียก “การปกครอง อำนาจ และอาณาภาพ” ว่าเป็นคู่ต่อสู้ของพระเจ้า แต่พระคริสตเจ้าทรงได้รับชัยชนะ (รม 8:38 1คร 15:24, 2คร 11:14 อพ 1:21, 6:12) ปีศาจยังได้รับการระบุว่าเป็นพระเท็จเทียมของประชากรอื่น(1คร 10:20-21) และกับ “จิตที่เข้าทรง” ซึ่งเป็นที่นิยมของผู้ที่เชื่อโศกกลางทั่วจักรวรรดิโรมัน(กจ 16:16-18)

73. เรื่องซาตานไม่ได้ปรากฏอยู่ในหนังสือวิวรณ์หรือไม่?

ในหนังสือวิวรณ์มีสิ่งเหล่านี้ตัวอย่างหลากหลาย และบางครั้งแสดงถึงการตัดความเชื่อมต่อกันของความชั่วร้ายที่ถูกนำมาใช้ด้วยกันในวรรณกรรมการเปิดเผยความจริงของชาวฮิวและคริสตชน ในหนังสือวิวรณ์บทที่ 12 ปีศาจถูกนำเสนอในรูปของมังกร(สัญลักษณ์ของความชั่วร้ายที่อยู่ในวรรณกรรมการเปิดเผยความจริง และยังพบในตำนานของชาวบาบิโลน ชาวอียิปต์ และชาวกรีก) ปีศาจยังถูกระบุว่าเป็นงูโคหกของหนังสือปฐมกาล 3:15 ที่หลอกลวงอาดัมและเอวา(วว 12:9, 20:2 ปชญ 2:24) เป็นตัวควบคุมที่ชั่วร้ายของสังคมมนุษย์ โดยเฉพาะมีอำนาจเหนือจักรวรรดิโรมันโดยสัญลักษณ์ที่เป็นสัตว์ร้ายและหญิงโสเภณี(วว 7)

อัครทูตตามีคาแอล ผู้พิทักษ์ผู้ยิ่งใหญ่ของชาวอิราเอลในวรรณกรรมการเปิดเผยความจริงของชาวฮิว(ดนล 10:12-21, 12:1) มีชัยชนะต่อซาตานและขับไล่มันออกจากสวรรค์(วว 12:7-8) หนังสือวิวรณ์ยังบอกอีกถึงความพ่ายแพ้ครั้งสุดท้ายของซาตานและถูกเนรเทศไปอยู่ในนรกตลอดนิรันดร (วว 20:10)

โดยทั่วไปเราสามารถกล่าวได้ว่าพระคัมภีร์พระธรรมใหม่รับถึงการดำรงอยู่ของความชั่วร้าย และอำนาจของความชั่วร้ายอย่างจริงจัง การสำแดง การแสดงให้เห็นเป็นรูปร่าง และการแปลงร่างต่างๆเหล่านี้ของอำนาจชั่วร้ายที่เราพบในพระคัมภีร์ฮีบรูก็พบในพระคัมภีร์พระธรรมใหม่ด้วย โดยเฉพาะในหนังสือวิวรณ์ สันนิษฐานว่าสิ่งสร้างเหล่านี้มีรูปร่างที่คริสตชนส่วนมากรับรู้ว่าเป็นทูตสวรรค์ที่กระทำความผิดที่เราเรียกกันว่าซาตานและปีศาจ

74. เบเอลเซบูลคืออะไร?

เบเอลเซบูล (มก 3:22) ซึ่งหมายความว่า “เจ้าแห่งปีศาจ” ปรากฏขึ้นในศตวรรษที่สี่จากการแปลพระคัมภีร์เป็นภาษาลาตินของจูเลียส จากนั้น

ผ่านเข้าไปในภาษาอังกฤษเป็นชื่อที่นิยมใช้คือปีศาจ (devil) สำหรับชาวฮีบรูโบราณเป็นชื่อที่เสื่อมเสียใช้สำหรับเทพเจ้าของเมืองเอโครน ในเมือง ฟิลิสเตีย (2 พกษ 1:2,3,6,16)

นี่เป็นสิ่งที่แตกต่างกันเล็กน้อย(และบางทีอาจจะเหมือนต้นฉบับมากกว่า) การสะกดคำว่า *Beelzebul* ซึ่งใช้ในต้นฉบับก่อนหน้านี้ของพระคัมภีร์พระธรรมใหม่ เป็นการทุจริตทางภาษาของคำว่า *Baalzabub* ซึ่งเป็นชื่อและสมญา ซึ่งแปลว่า “เจ้านายแห่งโลก” ซึ่งเป็นหัวหน้าพระบาอัลของชาวคานาอัน เป็นเวลานานที่ชาวคานาอันนั้มีการเทวรูปของเพื่อนบ้านของชาวฮีบรู เพื่อให้เหมาะสมกับชื่อของเทวรูปสำหรับจิตชั่วร้ายซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับชาวฮีบรู

75. พระศาสนจักรสอนเรื่องปีศาจไว้อย่างไร?

เพื่อให้ขอบเขตการสอนที่ดีในเรื่องความเชื่อและศีลธรรม พระศาสนจักรจึงกล่าวค่อนข้างน้อยในเรื่องเกี่ยวกับซาตานและปีศาจ การสอนอย่างเป็นทางการของพระศาสนจักรในเรื่องปีศาจสามารถสรุปเป็นประเด็นหลักๆได้ไม่กี่ประเด็น พระศาสนจักรยอมรับพยานหลักฐานของพระคัมภีร์ในเรื่องการดำรงอยู่ของอำนาจชั่วร้ายและจิตชั่ว ได้เตือนถึงอิทธิพลดังกล่าวที่สามารถมีเหนือธรรมชาติของมนุษย์ซึ่งเป็นคนบาป ยืนยันถึงการมีอยู่ของปีศาจซึ่งเป็นสิ่งสร้างและไม่ว่าในทางใดไม่สามารถเทียบเท่าหรือคุกคามพระเจ้าผู้สร้างได้ และเป็นพยานให้กับชัยชนะที่สมบูรณ์ของพระคริสตเจ้าที่ทรงมีเหนือความชั่วร้ายในทุกรูปแบบ พระศาสนจักรไม่เคยกำหนดว่าซาตานคืออะไร นอกจากทูตสวรรค์ที่ตกในบาป

ซาตานการล่อลวง และอำนาจของความชั่วร้ายเป็นหัวข้อที่ปรากฏอยู่อย่างสม่ำเสมอในข้อเขียนของบรรดาบิดาจารย์ของพระศาสนจักรและบรรดานักเทวศาสตร์สมัยกลาง โดยเฉพาะในข้อคิดของพวกเขาท่านเกี่ยวกับพระคัมภีร์

พวกท่านยังได้นำเสนอศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆของคริสตชน ว่าเป็นการป้องกันอำนาจของความชั่วร้ายที่ประสิทธิภาพ พระศาสนจักรได้ให้พิธีกรรมการไล่ผี(มิใช่ศีลศักดิ์สิทธิ์)สำหรับบุคคลที่ถูกตัดสินว่าได้รับความยากลำบากจากอำนาจจิตที่หลบหนีจากความเข้าใจของมนุษย์หรือการวินิจฉัยทางการแพทย์ โดยทั่วไปพระศาสนจักรเน้นการดูแลอภิบาลและการสวดภาวนาให้กำลังใจ เป็นวิธีการที่พระศาสนจักรต้องการเพื่อช่วยผู้คนที่พ้นจากความชั่วร้าย

76. คาทอลิกจำเป็นต้องเชื่อในการดำรงอยู่ของปีศาจหรือ?

ไม่มีในบทข้าพเจ้าเชื่อที่กล่าวถึงซาตานว่าเป็นข้อความเชื่อ อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่สมัยโบราณพิธีกรรมศีลล้างบาปเรียกร้องให้ผู้รับศีลและชุมชนคริสตชนที่ชุมนุมกันนั้น “ปฏิเสธปีศาจและกิจการทุกอย่างของมัน” รวมทั้งอำนาจและการยั่วยวนของของความชั่วร้าย ดังนั้น ในขณะที่พระศาสนจักรยืนยันถึงการมีอยู่ของจิตชั่ว และของหัวหน้าชั่วร้ายในท่ามกลางพวกมัน การสอนนี้ไม่ได้ถูกเน้นให้เป็นหลักหรือสิ่งสำคัญในพระวรสาร ความชั่วร้ายต่ำกว่าเรื่องการเผยแสดงของพระเจ้าและการประเมินค่าเกี่ยวกับความจริงของประสบการณ์มนุษย์ จิตชั่วมีอยู่ในหลายศาสนา ไม่เฉพาะในการเปิดเผยความจริงหรือคำสอนของคริสตชน

ในศตวรรษที่ผ่านมา การเทศน์และการสอนเรื่องปีศาจอยู่ในระดับหัวแถวของนักเทวศาสตร์คริสตศาสนิกชนหลายท่าน เช่น มาร์ติน ลูเธอร์ หลายคนในปัจจุบันพบการดำรงอยู่ของซาตานและปีศาจอื่นๆเป็นเรื่องยากที่จะยอมรับว่าเป็นอะไรที่มากกว่าตำนานของอารยธรรมที่มีมานานของอดีตที่ผ่านมา อย่างไรก็ตาม วิทยาศาสตร์ร่วมสมัยเปิดใจของเราไปสู่ความกว้างใหญ่และหลากหลายของจักรวาล อย่างน้อยก็ไม่มีเหตุผลที่จะให้ยอมรับถึงความเป็นไปได้ของพลังของความชั่วร้ายที่อาจจะอาศัยอยู่ในจักรวาล

ประเภทกรรมของพุ่มไม้ของโกเชนบรอก

77. บาปอะไรที่ไม่ได้รับการอภัยตามที่พระคัมภีร์กล่าวถึง?

ความคิดเรื่อง “บาปที่ไม่ได้รับการอภัย” ปรากฏในพระวรสารเรื่องราวที่พระเยซูเจ้าทรงเผชิญหน้ากับกลุ่มคนที่ไม่เป็นมิตร ที่ถามคำถามถึงที่มาของอำนาจและสิทธิ์ของพระองค์ในการขับไล่วิญศาจ(มก 3:28-30 มธ 12:31-32) คำตอบของพระเยซูเจ้าต่อความท้าทายของพวกเขา มีสามประการ ประการแรก พระองค์ทรงยืนยันว่าพระเจ้าจะทรงให้อภัยบาปทุกประการ แม้แต่การดูหมิ่นพระเจ้า(มก 3:28 มธ 12:31) ประการที่สอง แม้บรรดาผู้ที่วิพากษ์วิจารณ์หรือดูหมิ่นพระองค์ก็จะได้รับการอภัย(มธ 12:32) ประการที่สาม บรรดาผู้ที่ดูหมิ่นพระจิตเจ้าจะไม่ได้รับการอภัยเลย “ทั้งในโลกนี้และในโลกหน้า”(มธ 12:32) พวกเขา “มีความผิดตลอดนิรันดร” (มก 3:29)

เป็นภาษาที่แข็งแกร่งและชัดเจน ซึ่งดูเหมือนขัดแย้งกัน พระเจ้าทรงให้อภัยบาปทุกประการได้อย่างไรและในขณะเดียวกันไม่ทรงให้อภัยบาปที่เจาะจงว่าเป็นบาปที่ดูหมิ่นพระจิตเจ้า สิ่งที่ย้ำชัดว่าเป็นการดูหมิ่นพระจิตเจ้าคืออะไรทำไมจึงเป็นบาปยกเว้น และทำไมจึงแตกต่างจากการดูหมิ่นองค์พระเยซูเจ้า

การดูหมิ่นหมายถึงการพูดอย่างไม่เคารพพระเจ้าหรือต่อว่าพระเจ้า พระเยซูเจ้าทรงยินดีที่จะรับและให้อภัยผู้ที่ขาดความเข้าใจต่อพระวรสารหรือการปฏิเสศพระองค์ของพวกเขา อย่างไรก็ตาม ภาษาทางเทวศาสตร์ของพระคัมภีร์พระธรรมใหม่ พระจิตเจ้าคือวิธีการกล่าวถึงการมอบพระองค์เองของพระเจ้า เป็นการเชื่อเชิญของพระเจ้าที่จะใกล้ชิดเป็นหนึ่งเดียว พระพรนิรันดรของพระเจ้า ความรักที่ไม่มีเงื่อนไข ดังนั้น เราอาจจะทำให้ชีวิตของเราเองและ

ของผู้อื่นว่านาย เราอาจจะตีความผิดหรือแม้กระทั่งปฏิเสธพระวรสารของ พระเยซูเจ้า ตรรกะใดที่เรายังคงอยู่ในระดับที่เราอยู่กับความรักของพระเจ้า พระองค์ก็จะทรงหาทางเข้าไปในวิญญาณของเราเพื่อเยียวยารักษา ให้อภัย และทรงกระทำให้เราทั้งหมด

ยกเว้นเมื่อเราตำหนกความคิดที่ดีของความรักของพระเจ้า หรือต่อต้าน ความเป็นไปได้ของการริเริ่มของพระเจ้าซึ่งเป็นการเสี่ยงที่จะทำให้เราเองไม่ ยอมแม้แต่กับพระเจ้าผู้ทรงเคารพในน้ำใจของเรา บาบที่ไม่ได้รับการอภัยเป็น ผลมาจากการปฏิเสธของเราต่อความก้าวหน้าของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเรา ไม่ใช่ การการถอนตัวของพระเจ้าออกจากเรา ไม่สามารถให้อภัยได้เพราะพระเจ้าจะ ไม่ทรงละเมิดเสรีภาพของเรา ในแง่ การลงโทษไปสู่สุนทรภรณ์คือชะตากรรมของ ผู้ที่อยู่ในระดับลึกที่สุดของการที่พวกเขาปฏิเสธความรักของพระเจ้า

78. เราสามารถมั่นใจได้หรือไม่ว่าคนที่มิชีวิตชั่วร้ายจะอยู่ในนรก?

ไม่ พระศาสนจักรไม่เคยสอนว่ามนุษย์คนใดจะถูกลงโทษอย่างสาหัสให้ ลงนรก ดังนั้น ในขณะที่เราถูกขอให้ยอมรับความจริงของความชั่วร้ายอย่าง แท้จริง และในความเป็นไปได้ของการถูกสาปแช่ง เราไม่สามารถคาดเดาได้ ว่าแม้แต่บุคคลที่ชั่วช้ายังคงมีความเต็มใจที่จะคงอยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้าในช่วง เวลาแห่งความตาย

ในอีกแง่หนึ่ง พระศาสนจักรประกาศบ่อยครั้งและเฉลิมฉลองผู้คน จำนวนมากเป็นนักบุญหรือ “พลเมืองของสวรรค์” อยู่ร่วมกับพระเจ้าพระเจ้า ผู้ศักดิ์สิทธิ์หนึ่งเดียวตลอดนิรันดร

79. นรกจะคงอยู่ตลอดนิรันดรหรือ?

เป็นเรื่องยากที่จะยอมรับว่าพระเจ้าจะทรงอนุญาตให้บุคคลใดถูก แยกออกจากความเป็นจริงของพระเจ้าตลอดนิรันดรในสถานะที่ถูกกีดกัน

และได้รับความทุกข์ทรมานอย่างไม่สิ้นสุด ท่านออริเจน นักเทวศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ของศตวรรษที่สาม(ค.ศ.185-254)สอนว่า ในที่สุดนรกจะถูกทำลาย และทุกคนที่ถูกลงโทษ และแม้แต่ทูตสวรรค์ที่กระทำผิดที่เราเรียกว่าปีศาจ จะกลับคืนสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้า พระศาสนจักรปฏิเสทฤษฎีนี้ของการบูรณะสุดท้าย และการกลับคืนมาของบุคคลชั่วช้าและทูตสวรรค์ที่กระทำผิด อย่างไรก็ตาม จำเป็นต้องปฏิเสธอย่างเป็นทางการจากสมัชชา แห่งคอนสแตนติโนเปิล ในปี 543 แสดงให้เห็นว่าความคิดนี้น่าสนใจ

บางที บางคนจะอ้างว่า บรรดาผู้ตายที่ถูกลงโทษจากการเลือกของเขาเองหยุดลงหลังจากมีชีวิตอยู่ในการกระทำที่ชั่วร้าย อย่างไรก็ตาม การสอนของคริสตชนให้ความสำคัญกับความศักดิ์สิทธิ์และธรรมชาติของแต่ละบุคคลว่า การทำลายล้างวิญญาณใดๆของพระเจ้า ไม่เคยมีการสอนในเรื่องความคิดเกี่ยวกับนรกว่าเป็นสถานะที่ต้องเผชิญกับความว่างเปล่าตลอดไป

80. คนในนรกจะรู้จักกันหรือ?

ไม่มีคำสอนของพระศาสนจักรในคำถามนี้ ทั้งหมดที่เราสามารถทำได้คือการคาดการณ์จากความเข้าใจทางด้านเทวศาสตร์อย่างมีขอบเขตของพระศาสนจักรในเรื่องเกี่ยวกับนรกว่าเป็นการแยกจากพระเจ้าตลอดนิรันดร (คำถามข้อ 64, 66, 67)

ในจดหมายฉบับแรกของนักบุญยอห์น เขียนว่า “เรารู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก ผู้ใดดำรงอยู่ในความรัก ย่อมดำรงอยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าย่อมทรงดำรงอยู่ในเขา” (1ยอห์น 4:16) การแยกจากพระเจ้าอย่างเด็ดขาด หมายถึงการขาดความรักอย่างสมบูรณ์ทั้งสำหรับตนเองและกับคนอื่น ๆ ความรู้จำเป็นสำหรับความรักและเป็นมิติที่ต่อเนื่องในกิจการของความรัก ด้วยความรักเราฮันย่นและให้คุณค่ากับผู้ที่เรารู้จัก ความรักสนับสนุนเราให้เรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับผู้ที่เรารัก ความรู้และความรักจึง

มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดและมีมิติที่พึ่งพากันของประสบการณ์มนุษย์

ปราศจากความรักรู้ไม่มีประโยชน์ ผิดหวัง แยกตัวออก และในที่สุดอาจจะทำลายตนเองและผู้อื่นได้ ถ้าเราสามารถอ้างทางทฤษฎีได้ว่าไม่มีความรักในนรก ดังนั้นเราจึงสามารถกล่าวได้ว่าอะไรก็ตามที่เป็นความรู้ที่ผู้ที่ถูกสาปแช่งอาจมีต่อผู้อื่นหรืออย่างแท้จริงของพระเจ้าคือปราศจากการยอมรับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ไม่มีการรับรู้ หรือไม่มีการคบค้าใดๆ คำกล่าวที่ว่า “หัวอกเดียวกัน” จะไม่ใช่กับผู้ที่ถูกสาปแช่ง สำหรับหมู่เพื่อนฝูงที่หมายถึงการรับรู้บางอย่างของการเอาใจใส่ใดๆสำหรับความทุกข์ของผู้อื่น

นักปรัชญา existentialist ชาวฝรั่งเศส ชื่อ ฮีน-ปอล ซาร์ตร แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับนรกในการล้อเล่นของเขาว่า *ไม่มีทางออก* หนึ่งในตัวละครกล่าวถากถาง ด้วยความลึกลับใจว่า “นรกคือ บุคคลอื่นๆ” ในทางทฤษฎี เราอาจจะกล่าวตอบด้วยความลึกลับใจและความเศร้าว่า “ในนรกบุคคลอื่นๆ เพียงแค่ไม่สำคัญ”

ประการที่สี่

ลวรรค์

สวรรค์ในพระคัมภีร์

81. มีกล่าวเรื่องสวรรค์ในพระคัมภีร์ฮีบรูหรือ?

ใช่ มีกล่าวถึงบ่อยมาก แต่ความหมายแตกต่างจากความเข้าใจเรื่องสวรรค์ในปัจจุบัน เมื่อชาวฮีบรูสมัยโบราณมองขึ้นไปและเห็นท้องฟ้า พวกเขาจินตนาการว่าเป็นชามขนาดมหึมาที่ครอบคลุมโลก (ซึ่งพวกเขาคิดว่าโลกแบน) พวกเขาเรียกโดมนี้ว่าท้องฟ้า เหนือท้องฟ้าอันมหึมานี้พระเจ้าทรงเก็บฝนและหิมะที่ตกลงสู่พื้นดินโดยผ่านทางรูของท้องฟ้า(ปฐมก 1:8 สดด 148:4-6) บรรดาดาวเคราะห์และดวงดาวลอยตัวอยู่ในเพดานโค้งนี้ (ปฐมก 1:14-18) นี่คือนี่คือสิ่งที่ชาวฮีบรูเข้าใจเกี่ยวกับจักรวาล

คำว่าสวรรค์ถูกนำมาใช้ในการกล่าวถึงท้องฟ้า ถึงโดมอันสูงส่งที่อยู่เหนือท้องฟ้า และยังหมายถึงพื้นที่ด้านบนของท้องฟ้า ชาวฮีบรูเชื่อว่าพระเจ้าทรงประทับอยู่ใน "ในสวรรค์" โดยเฉพาะอยู่เหนือท้องฟ้า(สดด 104:2-3,13) พระบัลลังก์ของพระเจ้าทรงตั้งอยู่บนยอดของท้องฟ้า (อิสย 66:1 อพย 24:10) บางครั้งพระเจ้าจะ "ทรงเสด็จลง" มาจากสวรรค์เพื่อแทรกแซงกิจการของมนุษย์ และทรงพบปะกับโมเสสหรือประชาชนชาวฮีบรู (ปฐมก 11:5,7 อพย 19:18, 33:9 กตว 11:17) เมื่อยาโคบได้ฝันเห็นพระเจ้าที่เบธเอล ท่านเรียกสถานที่นั้นว่า "ประตูสวรรค์" เพราะการเสด็จมาเยี่ยมของพระเจ้าทำให้ที่ศักดิ์สิทธิ์เป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างสวรรค์และโลก (ปฐมก 28:17) ต่อมา พระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มและพระแท่นของพระวิหารเป็นสัญลักษณ์และที่ตั้งของที่คบบหาสมาคมระหว่างสวรรค์และโลก (อิสย 6 ฮกก 2:1-9)

ข้อความบางอย่างในพระคัมภีร์ฮีบรูลงใจที่จะกล่าวถึงพระเจ้าทรง

ออกจากสวรรค์มาสู่โลก พวกเขาค่อนข้างเน้นความครบครันของพระเจ้า และการอยู่เหนือความเข้าใจอย่างสมบูรณ์ของพระองค์ ตัวอย่างเช่น หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ เน้นว่าพระเจ้ายังคงอยู่ในสวรรค์เสมอและการติดต่อของมนุษย์กับพระเจ้านั้นเกิดจากพลังแห่งพระนามของพระเจ้า หรือพระวาจาของพระเจ้าทางริมฝีปากของมนุษย์ (ฉธบ 12:11, 30:11-14) ข้อความอื่นๆ กล่าวอ้างถึงการแทรกแซงของพระเจ้า ถึงทูตสวรรค์ของพระองค์ผู้ทรงถูกส่งมายังแผ่นดินโลกเพื่อกระทำตามคำสั่งของพระเจ้า (อพย 23:20) พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า ทรงสถิตอยู่ในสวรรค์ “ความห่างไกล” นี้ คือการเน้นถึงความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าและเตือนประชาชนว่าไม่มีที่ใดในโลกที่สามารถบรรจुพระเจ้าได้ แท้จริงแล้ว บางข้อความเตือนเราว่าไม่มีบรรดาสวรรค์หรือแม้แต่ “สวรรค์สูงสุด” (บริเวณที่อยู่เหนือท้องฟ้า) ที่สามารถบรรจुพระเจ้าได้ พระองค์ทรงสูงส่งเหนือสิ่งสร้างทั้งปวง (1พกษ 8:27 2 พศด 2:6, 6:18)

อย่างไรก็ตาม ความสูงส่งของพระเจ้าหรือความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์มิได้หมายความว่าพระเจ้าทรงอยู่ห่างไกลและมีได้ทรงสนใจชะตากรรมของมนุษย์ พระเจ้าทรงทราบทุกสิ่งและทรงควบคุมสิ่งสร้างทั้งปวง (ยรม 23:23-24 สดต 139:7-12) ดังนั้น สวรรค์เป็นดั่งที่ประทับของพระเจ้า ยังคงเป็นที่มาของการช่วยให้รอดพ้นและความหวังของเรา (ปฐก 49:25 ฉธบ 33:13 1 พกษ 8:35-36) พระคัมภีร์ฮีบรู ชั่งมองไปข้างหน้าเมื่อสิ้นสุดของกาลเวลา เมื่อพระเจ้าจะทรงสร้างฟ้าใหม่และแผ่นดินใหม่ (อสย 65:17, 66:22) ในสิ่งสร้างใหม่นี้ ผู้ชอบธรรมจะชื่นชมยินดีกับความรอดพ้นในความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า(สดต 73:23-28)

82. มิกกล่าวเรื่องสวรรค์ในพระคัมภีร์พระธรรมใหม่หรือ?

มีความคิดมากมายในพระคัมภีร์พระธรรมใหม่ที่ได้รับความนิยมเรื่องสวรรค์มาจากพระคัมภีร์พระธรรมเดิม และจากความเข้าใจที่มาจากความ

เชื้อในองค์พระเยซูเจ้าของบรรดาคริสตชนในสมัยแรกเริ่ม ในพระคัมภีร์พระธรรมใหม่สวรรค์เป็นดินแดนของพระเจ้า ตามที่บรรพบุรุษของชาวฮีบรูได้เขียนไว้ เป็น “สถานที่” ที่พระเยซูเจ้าทรงเสด็จมา คำอ้อนวอนของประกาศกอิสยาห์ว่า “เมื่อพระองค์ทรงทำสิ่งน่าสะพรึงกลัวที่ข้าพเจ้าทั้งหลายคาดไม่ถึง พระองค์เสด็จลงมา”(อิสย 64:1)

ในพระวรสารนักบุญยอห์น พระเยซูเจ้าทรงดำรงอยู่ก่อนพระวาจาของพระเจ้า ทรงประทับอยู่กับพระเจ้าก่อนสิ่งสร้าง ผู้ทรงเสด็จลงมาจากสวรรค์เพื่อ “มาประทับอยู่ในหมู่เรา” (ยอห์น 1:1-3, 10-14) พระเยซูเจ้าทรงเสด็จลงมาจากสวรรค์และจะทรงกลับไปหาพระบิดาผู้ทรงส่งพระองค์ลงมา (ยอห์น 3:13, 17; 6:38,42,50; 16:28) เหตุการณ์การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูเจ้า หลังจากทรงสิ้นพระชนม์และกลับคืนพระชนมชีพอันเป็นเรื่องน่าทึ่งแล้ว การเสด็จกลับไปของพระเยซูเจ้าประทับอยู่เบื้องขวาของพระเจ้าพระบิดา นั่นคือสถานที่แห่งเกียรติยศและอำนาจในสวรรค์ (มก 16:19 ลก 24:50-51 กจ 1:9-11 ยอห์น 7:62, 20:17)

เมื่อพระเยซูเจ้าจะทรงเสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่งในพระสิริรุ่งโรจน์เมื่อสิ้นสุดแห่งกาลเวลา ซึ่งจะทรงเสด็จลงมาจากสวรรค์ (มก 13:26, 14:62 มธ 24:30) หลังจากการพิพากษาสุดท้าย พระเยซูเจ้าจะทรงนำผู้ชอบธรรมกลับไปสู่สวรรค์พร้อมกับพระองค์ ที่ซึ่งพวกเขาจะอยู่กับพระองค์และพระบิดาในพระสิริรุ่งโรจน์ (1ธส 4:16-17 วจ 19)

หนังสือวิวรณ์ให้ความสนใจประกาศกอิสยาห์(อิสย 65:17, 66:22) ที่ประกาศว่าพระเจ้าจะทรงสร้างฟ้าใหม่และแผ่นดินใหม่เมื่อสิ้นสุดแห่งกาลเวลา(วจ 21:1,5) พระคัมภีร์พระธรรมใหม่ยืนยันว่าผลงานอันสร้างสรรคของพระเจ้ายังไม่เสร็จอย่างสมบูรณ์(2ปต 3:13) แม้แต่สวรรค์ก็จะเปลี่ยนแปลงและทำให้สมบูรณ์โดยกิจการการสร้างสรรคใหม่ของพระเจ้า (รม 8:19-22) การเปลี่ยนแปลงและการทำให้สมบูรณ์นั้น เหมือนกับการสร้างครั้งแรก จะเกิดขึ้น

ในพระคริสตเจ้า โดยทางพระคริสตเจ้า และพร้อมกับพระคริสตเจ้า ในพระคริสตเจ้าสิ่งสร้างทั้งปวงรวมทั้งสวรรค์เคยเกิดขึ้นและจะเป็นอยู่ตลอดไป (คส 1:15-17) พระคริสตเจ้าทรงเติมทุกส่วนในสวรรค์และบนแผ่นดิน (อพ 1:23) โดยทางพระคริสตเจ้าทุกสิ่งจะได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่ (วว 21:5)

เป็นสิ่งที่เป็นธรรมชาติที่จะกล่าวว่าพระคัมภีร์มีความคิดเรื่องสวรรค์ที่มีไ้เป็นเพียงสถานที่ที่คงที่หรือรัฐถาวรที่ผู้มีบุญทั้งหลายไปอยู่เมื่อตายแล้ว เป็นความจริงที่มีพลังเป็ยมด้วยพระเจ้า กิจกรรมสร้างสรรคเพื่อประโยชน์ของประชากรของพระเจ้าและการสร้างที่สมบูรณ์ ในพระคัมภีร์พระธรรมใหม่การประทับอยู่และกิจการของพระเจ้าทุกประการเน้นและมีศูนย์กลางในธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าผู้ทรงปกครองในสวรรค์

83. มีความแตกต่างระหว่างสวรรค์และพระอาณาจักรพระเจ้าหรือ?

ใช่ มีความแตกต่างกัน พระอาณาจักรของพระเจ้าต่อยกว่าสวรรค์และต่อยกว่าโลก วลีนี้ “พระอาณาจักรสวรรค์” หรือ “การเสวยราชของพระเจ้า” ตามที่บางครั้งมีการแปลออกมา ซึ่งมาจากวรรณกรรมการเปิดเผยความจริงของชาวยิว ซึ่งหมายถึงเวลาในอนาคตหรือในรัชสมัยของพระเมสสิยาห์ เมื่อทุกคนพร้อมมนุษย์ยอมรับพระเจ้า ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้า และดำเนินชีวิตเพื่อส่งเสริมความยุติธรรมและสันติเพื่อมนุษย์ทุกคน พระอาณาจักรของพระเจ้าเน้นหลักสำคัญคือการเทศน์สอนของพระเยซูเจ้า “พระเยซูเจ้าเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศเทศนาข่าวดีของพระเจ้าตรัสว่า ‘เวลาที่กำหนดไว้มาถึงแล้ว พระอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้แล้ว’”(มก 1:14-15 มธ 4:17 มก 4:26, 9:1, 10:25) ในอีกแง่หนึ่งเราสามารถกล่าวได้ว่าพระอาณาจักรของพระเจ้าคือ “สวรรค์บนแผ่นดิน” นั่นคือ สังคมที่มีความยุติธรรมและสงบสุข ซึ่งเป็นผลมาจากความเชื่อของมนุษย์ทุกคนและดำเนินชีวิตราวกับว่าพระเจ้า

ทรงอยู่ท่ามกลางเรา

ในขณะที่เรามักจะเข้าใจว่าพระเยซูเจ้าทรงถูกส่งมาเพื่อเตรียมวิญญานของเราให้ไปสู่สวรรค์ การเทศน์สอนของพระองค์บ่อยครั้งที่เกี่ยวกับการสร้างโลกให้ดีขึ้น คริสตชนจำนวนมากมีสวรรค์เป็นจุดหมายปลายทางสุดท้าย แต่หนทางสู่พระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้าคือการสร้างความยุติธรรมให้มากขึ้นและโลกที่มีมนุษยธรรมให้มากขึ้นที่นี้และบัดนี้ นั่นคือพระอาณาจักรของพระเจ้า

ข้อความที่เกิดขึ้นจริงในพระวรสาร นักบุญมัทธิว มักใช้วลี “พระอาณาจักรสวรรค์” แทนที่จะใช้ “พระอาณาจักรพระเจ้า” การแสดงออกของนักบุญมัทธิว “พระอาณาจักรสวรรค์” หมายถึงผลกระทบจากพระพรพรทานและพระอานูภาพของพระเจ้าในท่ามกลางมนุษย์บนโลกนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่แสดงในชุมชนคริสตชน

สวรรค์หมายถึงที่ประทับของพระเจ้าและของพระคริสตเจ้า ที่ซึ่งผู้ชอบธรรมจะมีส่วนร่วมในพระสิริรุ่งโรจน์นิรันดรของพระองค์ พระอาณาจักรของพระเจ้าคือการแสดงออกถึงสังคมมนุษย์ที่ดียิ่งขึ้น แม้มีความแตกต่างกันในความหมาย แต่แนวคิดทั้งสองสัมพันธ์กัน คือพระเจ้าทรงประทับท่ามกลางเราและด้วยการดำเนินชีวิตของเราในพระเจ้า โดยทางพระคริสตเจ้า และในพระจิตเจ้า เพียงเท่านั้นมนุษย์จึงจะสามารถบรรลุถึงพระอาณาจักรของพระเจ้าได้ ตรงกันข้าม สังคมในอุดมคติที่คาดการณ์ไว้ในวลี “พระอาณาจักรพระเจ้า” อาจนำไปสู่ เพื่อเตรียมเราสำหรับ และแม้กระทั่งช่วยให้เกิดการมีส่วนร่วมและประสบการณ์ของความเป็นจริงของสวรรค์

คำสอนของภาคอภิกถ์เรื่องสวรรค์

84. พระศาสนจักรสอนเรื่องสวรรค์ไว้อย่างไร?

สวรรค์เป็นสภาพของการเป็นหนึ่งในเดียวอย่างเต็มเปี่ยมและนิรันดร กับพระตรีเอกภาพ พระเจ้าพระเจ้าผู้สร้าง(พระบิดา) พระผู้ไถ่กู้(พระบุตร) และผู้ทรงทำให้ศักดิ์สิทธิ์(พระจิตเจ้า) เป็นสภาพของความชื่นชมยินดีและความสุขที่สมบูรณ์ เพราะเราจะได้บรรลุถึงเป้าหมายที่แท้จริง และเป็นเป้าหมายที่แท้จริงของการดำรงอยู่ของเรา คือ เป็นหนึ่งเดียวในความรักกับพระเจ้าของเรา เป็นการบรรลุผลของความสามารถที่ลึกที่สุดของความอ่อนน้อม ความปีติยินดี และความสนิทสนมอย่างเต็มเปี่ยม รู้อย่างทันที และรักที่มาของการเป็นอยู่ของเรา(ดูคำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก ข้อ 1023-1029)

สวรรค์คือการรวมชีวิตภายในของเราไว้ในพระตรีเอกภาพ ความเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสตเจ้า เริ่มจากศีลล้างบาป จะสมบูรณ์เมื่อพระคริสตเจ้าทรงนำเราเข้าสู่ความรักของพระองค์และเป็นที่ยรักของพระเจ้าพระบิดา/พระเจ้าผู้สร้าง เราจะจุ่มอยู่ในและได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระจิตเจ้าผู้ทรงดำรงชีวิตในความจริงของความรักระหว่างพระบิดาและพระบุตร ระหว่างพระเจ้าผู้สร้างและพระวจนาตถ์นิรันดร สวรรค์เป็นความสมบูรณ์และความรักอย่างเต็มเปี่ยมจากต้นกำเนิดของความรัก

สวรรค์ยังเป็นการยอมรับและการยอมรับอย่างลบล้างไม่ได้ของเราในการมอบพระองค์เองของพระเจ้า การยอมรับการเชื่อเชิญของพระเจ้าทำให้เกิดความเป็นไปได้เฉพาะเมื่อความรักของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงการดำรงอยู่ของเรา และขยายขีดความสามารถอย่างไม่มีขอบเขตของเราในการรู้จัก

และรัก ด้วยพระพรหมทานของพระเจ้าทำให้เราสามารถรับชีวิตนิรันดรและความรัก สวรรค์คือโชคชะตาของทุกคน เพราะในการถือสิทธิของเราที่พระคริสต์เจ้าทรงรับธรรมชาติมนุษย์ทำให้มีความเป็นไปได้สำหรับมนุษย์ทุกคนที่จะเข้าไปสู่ชีวิตของพระเจ้า

85. สวรรค์ เป็นสถานที่ทางกายภาพเหมือนที่ปรากฏในศิลปะทางศาสนาหรือ?

ไม่ใช่ สวรรค์ไม่ใช่สถานที่ แต่เป็นความสัมพันธ์ สวรรค์เป็นความสัมพันธ์กับพระตรีเอกภาพ ซึ่งทำให้เป็นไปได้ด้วยการที่เราเป็นหนึ่งในเดียวกับพระคริสต์เจ้า ตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา ศิลปะของคริสตชนได้ใช้ผลงานทางศิลปะ เช่น แสง สีของท้องฟ้า เมฆ การล่องลอย และการร้องเพลงของทูตสวรรค์ เพื่อแสดงออกถึงความหลากหลายมิติของสวรรค์ในความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า ศิลปิน สถาปนิก นักดนตรี และประติมากรได้ขยายความสามารถของพวกเขาในการจับภาพความคล้ายคลึงบางประการของพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้า ความเหนือธรรมชาติ ความสุข และความสนิทสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวกันของผู้ศักดิ์สิทธิ์และทูตสวรรค์ อย่างไรก็ตาม ความมั่งคั่งและพลังของสัญลักษณ์ของศิลปะทางศาสนาและพิธีกรรม มีความหมายเพื่อยกจิตใจและความคิดของเราสู่ความเป็นไปได้และความหมายของความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้ามากกว่าคำอธิบายถึงสถานที่ทางกายภาพ

นี่ไม่ได้บอกว่าสวรรค์เป็นแค่เพียงสถานะของการปลดปล่อยฝ่ายจิตเข้าไปเข้ามาของการสร้างทางกายภาพ พระคัมภีร์สอนเรื่องการกลับคืนพระชนมชีพของพระคริสต์เจ้า และการกลับคืนชีพของร่างกายเมื่อสิ้นสุดกาลเวลา และการสอนของคาทอลิกเรื่องการได้รับการยกขึ้นสู่สวรรค์ทั้งร่างกายและวิญญาณของพระนางมารีย์ ทั้งหมดนี้ชี้ไปที่สวรรค์ ว่าเป็นสถานะของความ เป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า ซึ่งรวมทั้งการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของสิ่งสร้าง

ที่หนังสือวิวรณ์ 21:1 กล่าวถึง “ฟ้าใหม่และแผ่นดินใหม่”

ดังนั้น สวรรค์จึงไม่ใช่สถานที่ซึ่งวิญญาณของเราไปเมื่อเราตายแล้ว แต่เป็นรูปแบบใหม่ของการดำรงอยู่ในพระเจ้า ซึ่งเปลี่ยนแปลงความเป็นอยู่ของเราและทุกอย่างที่เราเป็น ศิลปะทางศาสนาสามารถเข้าใจได้ว่าได้รับแรงบันดาลใจจากและวิธีการในการคาดหวังและแม้กระทั่งการมีส่วนร่วมในการเปลี่ยนแปลงของบรรดาสิ่งสร้าง

86. ฉันจะไปสวรรค์ทันทีที่ฉันตายหรือ?

ตั้งแต่ประกาศ “*Benedictus Deus*” ของสมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 12 เมื่อปี 1336 พระศาสนจักรได้สอนอย่างเป็นทางการว่า ทุกคนที่ตายในสถานะพระหรรษทานจะเข้าสู่สวรรค์ทันที และไม่ต้องรอจนกว่าพระคริสตเจ้าจะทรงเสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่ง เมื่อสิ้นสุดของกาลเวลา และการพิพากษาสุดท้าย ความล่าช้าเพียงอย่างเดียวในการเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า คือการกระทำบาปหรือเจตจำนงอันเป็นปัญหาที่ยังไม่ได้แก้ไข ซึ่งอาจจะต้องใช้ “เวลา” ในแดนชำระ(คำถามข้อ 37-39)

87. ทุกคนที่มีชีวิตที่ดีจะไปสวรรค์หรือ?

ในการสอนของคาทอลิกการเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าเป็นไปได้สำหรับมนุษย์ทุกคน โดยทางพระคริสตเจ้า พร้อมกับพระคริสตเจ้า และในพระคริสตเจ้า(ดูในหนังสือคำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก ข้อ 1058-1060 และ 1260) แม้ทุกคนที่ล่วงหน้าไปก่อนพระเยซูเจ้าในประวัติศาสตร์ และบรรดาผู้ที่ไม่เคยได้ฟังพระวรสารก็เข้าถึงพระเจ้าได้โดยทางพระคริสตเจ้าด้วยคุณธรรมของธรรมชาติมนุษย์ของเขา ในพระคริสตเจ้า พระเจ้าทรงรับและเปลี่ยนแปลงธรรมชาติมนุษย์ของเรา เมื่อชายหรือหญิงมีชีวิตที่ดีต้องคืนรนกับคำถามเรื่องการดำรงอยู่ของมนุษย์ มุ่งมั่นที่จะมีชีวิตอยู่ด้วยความเคารพต่อผู้อื่น เปิดกว้าง

ต่อศักดิ์ศรีความรักของมนุษย์ และเดินทางชีวิตของตนด้วยความหวังและความรัก ในขณะที่พวกเขา ยิ่งที่ ยิ่งเข้าไปสู่ความล้าลึกของความเป็นมนุษย์ของตนเองมากขึ้น พวกเขาก็เข้าสู่ธรรมล้ำลึกของพระเจ้าผู้ทรงรับสภาพมนุษย์ของพระคริสตเจ้า

ในการสอนของคาทอลิก พระวจนาถทรงรับสภาพมนุษย์ พระบุตรของพระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงตั้งศีลศักดิ์สิทธิ์เพื่อมนุษย์ทุกคน โดยทางพระคริสตเจ้า สิ่งสร้างทั้งมวลเปี่ยมด้วยพระจิตเจ้า (ยอห์น 3:1-2 อพย 44:3 กจ 2:17-21) ความเชื่อคริสตชนออกมาจากความสว่างของธรรมล้ำลึกของการมอบพระองค์เองของพระเจ้าเพื่อการไถ่กู้สากล การเฉลิมฉลองการไถ่กู้นี้ และการประกาศถึงความหวังที่ได้รับแรงบันดาลใจจากธรรมล้ำลึกนี้

ร่างกายที่กลับเป็นขึ้นมา

88. ร่างกายที่กลับเป็นขึ้นมาของฉันจะเป็นอย่างไร?

คำถามนี้เป็นของคริสตชนสมัยเก่า บรรดาคริสตชนที่เมืองโครีนธ์ ได้ถามท่านนักบุญเปาโลเรื่องธรรมชาติของร่างกายที่กลับคืนชีพ ท่านตอบเป็นการเปรียบเทียบเรื่องเมล็ดพันธุ์และต้นพืช “เมล็ดข้าวสาลีหรือเมล็ดพืชอย่างอื่นที่ท่านหว่านลงไปนั้นเป็นเพียงเมล็ดมิใช่ลำต้นที่จะงอกขึ้น พระเจ้าประทานลำต้นแบบต่างๆตามพระประสงค์ให้เมล็ด เมล็ดแต่ละชนิดจึงมีลำต้นตามชนิดของมัน...การกลับคืนชีพของผู้ตายก็เช่นเดียวกัน สิ่งที่หว่านลงไปนั้นเน่าเปื่อย แต่สิ่งที่กลับคืนชีพนั้นไม่เน่าเปื่อยอีก สิ่งที่หว่านลงไปนั้นไม่มีเกสร แต่สิ่งที่กลับคืนชีพนั้นมีความรุ่งเรือง สิ่งที่หว่านลงไปนั้นอ่อนแอ แต่สิ่งที่กลับคืนชีพนั้นมีอานุภาพ สิ่งที่หว่านลงไปเป็นร่างกายตามธรรมชาติ แต่สิ่งที่กลับคืนชีพเป็นร่างกายที่มีพระเจ้าเป็นชีวิต”(1คร 15:37-38, 42-44)

การเปรียบเทียบนี้เน้นความแตกต่างระหว่างร่างกายทางกายภาพ นั่นคือตำแหน่งของการดำรงอยู่ของเราในชีวิตนี้ และร่างกายฝ่ายจิตซึ่งจะเป็นศูนย์กลางของความเป็นหนึ่งเดียวของเรากับพระเจ้าตลอดนิรันดร ทั้งสองแตกต่างกันในทางราบ เมล็ดที่แห้งเล็กน้อยและสูง มีความชุ่มฉ่ำ พืชดอกในที่สุดก็เกิดผล การเปรียบเทียบยังให้ความต่อเนื่อง เมล็ดแต่ละชนิดมีลำต้นตามชนิดของมัน ไม่ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงใดๆในความเป็นอยู่ของฉันนำมาซึ่งการกลับคืนชีพของร่างกาย จะมีความต่อเนื่องระหว่างฉันเป็นใครและฉันจะเป็นอย่างไรในสวรรค์ การเปลี่ยนแปลงนี้ซึ่งท่านนักบุญเปาโลกล่าวไว้ว่าจะเกิดขึ้น “ทันทีทันใด ชั่วพริบตา”(1คร 15:52) ไม่ใช่ภาวะที่ร่างกายถูกทำลาย

แต่เป็นการเปลี่ยนรูป

ตลอดประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาของคริสตชน มีหลายคนที่คาดการณ์เกี่ยวกับคุณภาพและลักษณะเฉพาะของการกลับคืนชีพ ร่างกายฝ่ายจิต เกี่ยวกับสิ่งที่จะสามารถและวิธีการที่อาจจะนำทางเรื่องพื้นที่และการรับรู้ของจักรวาล ในปี 1979 สมณกระทรวงว่าด้วยข้อคำสอนเรื่องความเชื่อ ได้จัดพิมพ์ “จดหมายเกี่ยวกับคำถามบางข้อที่เกี่ยวกับอันทกาลวิทยา” (Letter on Certain Questions Concerning Eschatology) เรียกร้องคริสตชนให้อยู่ใกล้ชิดมากขึ้นกับสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวถึงในเรื่องชีวิตหลังความตาย แม้ว่าจะมีรายละเอียดค่อนข้างจำกัด

89. ร่างกายของฉันจะเป็นร่างกายทางกายภาพเหมือนในปัจจุบันหรือ?

เราไม่ทราบ อย่างไรก็ตาม พึงจำไว้ว่าความต่อเนื่องของบุคคล หรือความรู้สึกของเราเอง แม้แต่ในชีวิตนี้ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเพียงร่างกายทางกายภาพเท่านั้น ประสบการณ์ชีวิตของเรา ความทรงจำของเรา และความหวังของเรา ในทุกรูปแบบที่เราเป็น และวิธีการที่เรามีประสบการณ์ของเราเอง (ดูคำถามข้อ 23) แนนอนว่าจิตใจของเรา หรือชีวิตฝ่ายจิตของเราอยู่ในและขึ้นอยู่กับร่างกายและสมองของเรา แต่พิจารณาว่าร่างกายเองนั้นมีการไหลอย่างต่อเนื่อง มีการเปลี่ยนแปลง และมีการสร้างโมเลกุล เซลล์ และโครงสร้างใหม่ ความทรงจำของเราเป็นประสบการณ์ลึกลับเป็นการเปลี่ยนแปลงทางเคมีที่เกิดจากไฟฟ้าอย่างรวดเร็ว และรูปแบบที่เราอยากเข้าใจ การดำรงอยู่ของเราในชีวิตนี้เป็นการเดินร่าอย่างต่อเนื่อง ระหว่างเรื่องราว พลังงานของเรา และสภาพแวดล้อมของเรา และเข้าใจยาก ช่องว่างที่ไม่สามารถมองเห็นได้ในสิ่งเหล่านี้ คำถามเชิงซ้อนและกระบวนทัศน์ในการเปลี่ยนแปลงทางวิทยาศาสตร์ ให้นำหนักมากไปในทางการพิจารณาเกี่ยวกับธรรมชาติของความรู้สึกของ

มนุษย์ ความคิด ความรู้สึก และการตัดสินใจ

ประสบการณ์ของเราในสิ่งสร้างทั้งมวลคือการใช้ สื่อกกลาง และได้รับการตีความผ่านการดำรงอยู่ของร่างกายของเราในชีวิตนี้ การ กลับเป็นขึ้นมาของร่างกายเป็นการยืนยันถึงความเป็นหนึ่งเดียวของเรากับพระเจ้าในสวรรค์ ซึ่งจะรวมถึงความรู้และความรักอย่างต่อเนื่องต่อสิ่งสร้างทุกอย่างผ่านทางวิธีการใหม่ นั่นคือความต่อเนื่องกับการดำรงอยู่ของเราในโลกนี้ และในขณะที่เดียวกันเปลี่ยนแปลงเราด้วยการให้เรามีส่วนในชีวิตของพระตรีเอกภาพ

90. ถ้ำร่างกายของพระเยซูเจ้าและพระนางมารีย์ได้รับการยกขึ้นสวรรค์ พวกท่านจะแตกต่างจากคนอื่น ๆ ในสวรรค์ก่อนการพิพากษาสุดท้ายอย่างไร?

การสอนเรื่องพระเยซูเจ้าเสด็จกลับคืนพระชนมชีพจากความตาย และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ยืนยันว่าความเป็นมนุษย์เต็มรูปแบบทั้งร่างกายและวิญญาณของพระองค์อยู่ในความเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดาและพระจิต พระเยซูเจ้า “ทรงเป็นปฐมเหตุ ทรงเป็นบุคคลแรกในบรรดาผู้ตายที่กลับคืนชีพ”(คส 1:18) ด้วยเหตุนี้ การเปลี่ยนแปลงและการฟื้นฟูของสิ่งสร้างทั้งปวงได้เริ่มขึ้นแล้วโดยทางพร้อมกัน และในความเป็นมนุษย์ของพระคริสตเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ

พระศาสนจักรคาทอลิกมีธรรมเนียมประเพณีอันยาวนานของความเชื่อที่ว่าเมื่อพระนางมารีย์สิ้นชีวิต พระมารดาของพระเยซูเจ้า ทรงมีส่วนร่วมในการกลับเป็นขึ้นมาของพระบุตรของพระนางในลักษณะที่ว่าความเป็นมนุษย์ของพระนางได้เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงทั้งร่างกายและวิญญาณ และจึงเป็นการฟื้นฟูล่วงหน้าส่วนที่เหลือของสิ่งสร้างเมื่อสิ้นสุดของกาลเวลา การสอนนี้เรียกว่า “พระนางมารีย์รับเกียรติเข้าสู่สวรรค์ทั้งกายและวิญญาณ” สมเด็จพระสันตะปาปาปิโอที่ 12 ทรงประกาศอย่างเป็นทางการว่าเป็นข้อความเชื่อของพระศาสนจักร เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 1950

ดังนั้น การสอนของคาทอลิกว่าในองค์พระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพและการถวายเกียรติแด่พระมารดาของพระเจ้า การคืนค่า การบรรลุปะหัย และการสรรเสริญของสิ่งสร้างทั้งมวลเป็นไปตามที่คาดการณ์ไว้และตามสัญญา บรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ในสวรรค์แตกต่างจากพระเยซูเจ้าและพระนางมารีย์ในแง่ที่ว่าความเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าของพวกเขายังไม่สมบูรณ์ด้วยการกลับเป็นขึ้นมาจากร่างและการบูรณะใหม่ครั้งสุดท้ายของสิ่งสร้างทั้งปวง อย่างไรก็ตาม “ฟ้าใหม่และแผ่นดินใหม่” ในหนังสือวิวรณ์ 21:1 ในการสนทนານี้เราต้องจำไว้ว่าประเภทเวลาของเราอาจจะใช้ไม่ได้กับวิธีที่ประณีตและสอดคล้องกันกับความลึกลับของนิรันดร

91. อายุจะเป็นอย่างไรในสวรรค์?

นี่เป็นอีกครั้งที่เราใช้ประเภทของเวลาคือการผ่านไปของปีเพื่อสอบถามเกี่ยวกับนิรันดร เป็นการพิจารณาอย่างบริสุทธิ์เพื่อกำหนดอายุ “ที่สมบูรณ์” ของผู้คนที่อยู่ในสวรรค์ แต่ถ้าเราใช้ประเภทของการเปลี่ยนแปลงและการฟื้นฟูที่เราพบในพระคัมภีร์(1คร 15) เราสามารถกล่าวได้ว่าไม่ว่าเราจะอายุมากหรือน้อยเราอยู่ในช่วงเวลาที่เราเสียชีวิต ความเป็นมนุษย์ของเราจะถูกสร้างใหม่และได้รับการฟื้นฟูด้วยความรักและพระพรของพระเยซูเจ้า ครุฑนันทที่อ่อนแอจะเป็นอย่างไรแม้กระทั่งความรักของมนุษย์สามารถเปลี่ยนและฟื้นฟูคนที่รักได้ทุกวัย

92. ผู้ที่ประสบกับความเจ็บป่วยทางจิต ความพิการทางร่างกาย หรือคนปัญญาอ่อน จะมีความยินดีกับสุขภาพจิตที่ดีและมีความสามารถในสวรรค์หรือ?

การเปลี่ยนแปลงและการฟื้นฟูด้วยพระพรเสนาและความรักของพระเจ้าที่ทำให้เราเข้าร่วมในการเข้าไปอยู่ในสิริรุ่งโรจน์ของสวรรค์จะได้รับการฟื้นฟู รักษา และเสริมกำลังความเป็นมนุษย์ของเรา ความเจ็บป่วยและความทุกข์ทรมานทุกอย่างของมนุษย์จะหายไป

นี่คืออัศจรรย์ของพระเจ้าที่จัดการกับความเจ็บป่วย ความทุกข์ทรมาน และความอ่อนแอของมนุษย์ ในอัศจรรย์ของพระเจ้าเราเริ่มเห็นแวบเดียวเป็นครั้งแรกของการสร้างใหม่ เป็นประสบการณ์ส่วนบุคคลของผู้ที่ได้พบกับพระเจ้าในโลกลี้และยืนยันความเชื่อในพระองค์ เมื่อสิ้นสุดของกาลเวลาพระเจ้าพระองค์เดียวกันนี้ซึ่งพลังแห่งการสร้างสรรค์ที่เกิดขึ้นในและโดยทางอัศจรรย์ของพระเจ้าจะรักษาและสร้างสิ่งสร้างทั้งปวง

ตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา เมื่อใดก็ตามที่พระศาสนจักรตระหนักถึงอัศจรรย์ของการรักษาหรือการบูรณะ เป็นการยืนยันว่าการรุกรานด้วยอำนาจของพระเจ้าที่ช่วยรักษาและฟื้นฟูเป็นการกระทำล่วงหน้าถึง “ฟ้าใหม่และแผ่นดินใหม่” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้าสำหรับสิ่งสร้างทั้งมวล (วิว 21:1,5) ทั้งศาสนบริการการรักษาของพระคริสต์เจ้าในระหว่างที่พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ในโลกนี้และอัศจรรย์ในโอกาสต่างๆที่พระศาสนจักรยอมรับ ให้ความมั่นใจว่าบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ในสวรรค์จะมีความชื่นชมยินดีกับสิ่งที่พวกเขาเป็นและความสมบูรณ์ของความเป็นมนุษย์ของพวกเขา

93. ทารก เด็ก หรือแม่แต่ทารกในครรภ์เป็นมนุษย์เต็มรูปแบบ เมื่อเขาเข้ามาอยู่ในสวรรค์หรือ?

แม้จะมีความคิดชั่วขณะว่าทารก เด็ก และเด็กที่ยังไม่คลอดจำนวนมากที่พบกับความตายก่อนวัยอันควรตลอดประวัติศาสตร์ของมนุษย์เป็นไปได้อย่างล้นหลาม การถูกทำลายจากเชื้อโรค ภัยพิบัติตามธรรมชาติ สงคราม และการทำแท้ง ทำให้ผู้อ่อนแอและผู้ที่ไม่สามารถป้องกันตัวเองได้เสียชีวิตมากเป็นพิเศษ ในพระคัมภีร์พระธรรมเดิม พระเจ้าตรัสด้วยความหวังใยเป็นพิเศษถึงสมาชิกในครอบครัวมนุษย์ดังกล่าวและทรงติเตียนอย่างต่อเนื่องต่อประชากรของพระองค์และบรรดาหัวหน้า ที่ไม่ได้ให้การปกป้องและป้องกันคนยากจนและผู้ไร้อำนาจ(อสย 1-3 ยรม 2) ดูเหมือนจะเป็นข้อสรุปที่เป็นธรรมชาติของความเชื่อคริสตชนว่า พระเจ้าจะทรงประทานพื้นฐานและการเริ่มต้นให้ผู้ที่มิมีชีวิตและประสบการณ์มนุษย์ในโลกนี้

พระเยซูเจ้าทรงแสดงความหวังใยเป็นพิเศษสำหรับเด็ก “ปล่อยให้เด็กเล็กๆมาหาเราเถิด อย่าห้ามเลย เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของคนๆ เหมือนเด็กเหล่านี้”(มธ 19:14, 18:2-4 มก 10:14-16) พระวรสารนักบุญลูกาบันทึกว่าพระเยซูเจ้าทรงปรารถนาให้เด็กเล็กๆเข้าถึงการอวยพรของพระองค์ (ลก 18:15-17) พระเจ้าทรงต้องมีสิ่งที่จัดหามาให้บางอย่างสำหรับแบ่งปันกับพวกเขา ให้เป็นมนุษย์อย่างเต็มเปี่ยมและสมบูรณ์ในการเปลี่ยนแปลงและการฟื้นฟูสิ่งสร้างทั้งปวง และการมีความชื่นชมยินดีในสวรรค์

ความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวกับผู้ศักดิ์สิทธิ์

94. จะมีความรู้สึกถึงการเป็นชุมชนและการมีชีวิตร่วมกันในสวรรค์หรือ?

การสอนเรื่องความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวกับบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ ยืนยันถึงความสัมพันธ์ที่แสดงความรักระหว่างทุกคนที่เป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสตเจ้า สัตบุรุษบนโลกนี้ วิญญาณในแดนชำระ และบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ในสวรรค์ ทุกคนเป็นสมาชิกของรหัสกายพระคริสตเจ้า ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าด้วยพระอานุภาพของพระจิต นี่เป็นหนึ่งในคำสอนที่เก่าแก่ที่สุดประการหนึ่งของคริสตชนที่พบในบทข้าพเจ้าเชื่อ

คำสอนเรื่องความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวกับบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ ยังสะท้อนให้เห็นถึงเนื้อหาหลายประการในพระคัมภีร์ที่อ้างถึงสวรรค์ ว่าเป็นชุมชนแห่งความรักที่สมาชิกเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเจ้า พระเยซูเจ้าทรงใช้ภาพการเลี้ยงในงานวิวาห์เพื่อกล่าวถึงพระอาณาจักรของพระเจ้า (มธ 22:1-13 ลก 14:16-24) เป็นภาพแห่งความชื่นชมยินดีและความสุขในท่ามกลางผู้เข้าร่วมงานที่กำลังเฉลิมฉลองซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดที่สุดของมนุษย์ พระเยซูเจ้าทรงสัญญากับผู้ร้ายที่ติดคนหนึ่งว่า “วันนี้ท่านจะอยู่กับเราในสวรรค์”(ลก 23:42) ทรงประกาศจากกางเขนว่าสวรรค์คือความสัมพันธ์กับพระองค์ นักบุญเปาโลให้ความมั่นใจกับชาวเธสะโลนิกา ว่าพวกเขาจะกลับมารวมกับคนที่รักของพวกเขาที่จากไป และอยู่ร่วมกับพวกเขาและพระคริสตเจ้า(1ธส 4:17) ความรักจะไม่มีความล้มเหลว ความรักไม่มีสิ้นสุด (1คร 13:8,13) ไม่มีสิ่งใด แม้แต่ความตายก็ไม่สามารถพรากเราจากความรักของพระคริสตเจ้า(รม 8:38-39)

นักบุญยอห์นบอกเราว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก ผู้ใดดำรงอยู่ในความรัก ย่อมดำรงอยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าย่อมดำรงอยู่ในเขา” (1ยอห์น 4:16) ความรักนี้จะสมบูรณ์ในสวรรค์ (1ยอห์น 4:17-18) ความสมบูรณ์ของความรักและการเป็นชุมชนจะเป็นอย่างไรในสวรรค์นั้นเรายังไม่สามารถทราบได้ อย่างไรก็ตาม นักบุญยอห์นได้เขียนไว้ว่าประสบการณ์ของเราในชุมชนแห่งความรักในสวรรค์จะเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ความใกล้ชิดของเรากับพระเจ้าและของกันและกันในพระเจ้า

95. ทุกคนในทุกความเชื่อหรือผู้ที่ไม่มีความเชื่อจะอยู่ร่วมกันในสวรรค์หรือ?

ความแตกต่างและการแบ่งแยกกระหว่างศาสนาในโลกจะไม่ใช้ในสวรรค์ ความแตกต่างดังกล่าวเป็นผลมาจากประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ภาษา ปรัชญา เทวศาสตร์ และโครงสร้างทางสังคม เมื่อสิ้นสุดประวัติศาสตร์และสิ่งสร้างของ “ฟ้าใหม่และแผ่นดินใหม่”(วิว 21:1) ผู้ชอบธรรมทุกคนจะถูกรวมไว้กับพระเจ้า และรวมกันและกันในวันตรุษ ในชีวิตความรักของพระตรีเอกภาพ คริสตชนเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงครั้งสุดท้ายและการช่วยให้รอดพ้นจะเกิดขึ้นโดยทางพระ คริสตเจ้า ในพระองค์มนุษยชาติและพระเจ้าจะคืนดีกันและเป็นหนึ่งเดียวกัน (คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก 2550)

96. ครอบครัวของฉัน คู่สมรส หรือลูก ๆ จะสำคัญกับฉันมากกว่าคนอื่น ๆ เมื่ออยู่ในสวรรค์หรือ?

ใช่ ในลักษณะที่ การสอนของคริสตชนให้คุณค่ากับบุคคล เอกลักษณะ และความทรงจำ(คำถามข้อ 22 และ 23) ดังนั้นผู้ที่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเรานั้นจะเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ของเราในชุมชนของผู้มีบุญในสวรรค์ อย่างไรก็ตาม เราจะรู้ เข้าใจ ให้คุณค่า และรักพวกเขาในวิธีการใหม่

เปลี่ยนแปลงจากการมีส่วนร่วมในชีวิตของพระตรีเอกภาพ พระเยซูเจ้าทรงเตือนว่า “เมื่อมนุษย์จะกลับคืนชีพ จะไม่มีการแต่งงานเป็นสามีภรรยาอีก แต่เขาจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์”(มธ 22:30) เป็นการบอกไว้ว่าวิธีการที่เกี่ยวข้องกันของเราจะแตกต่างกันไป ในสิ่งสร้างใหม่ความสัมพันธ์ทุกประการของเราจะได้รับการสร้างขึ้นใหม่และสมบูรณ์ บรรดาผู้ที่เป็นที่รักของเราในชีวิตนี้จะยังคงเป็นเช่นนั้นต่อไป พระเยซูเจ้าตรัสในระหว่างการปราศรัยอำลากับมิตรสหายของพระองค์ว่า “และเมื่อเราไป และเตรียมที่ให้ท่านแล้ว เราจะกลับมารับท่านไปอยู่กับเราด้วย เพื่อว่า เราอยู่ที่ใด ท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย”(ยน 14:3)

มีคำถามที่เกี่ยวข้องคือ แล้วสมาชิกในครอบครัวหรือเพื่อนๆ ที่ปฏิเสธพระเจ้าและอยู่ในนรกจะเป็นอย่างไร สถานการณ์ของพวกเขาจะไม่ทำให้เราเศร้าหรือ ในการตอบคำถามนี้ทางเทวศาสตร์มีคำยืนยันว่าไม่มีอะไรสามารถส่งผลลบหรือคุกคามความสุขจากสวรรค์ได้ ความล้มเหลวของผู้ที่เรารักในการมีส่วนร่วมในความสัมพันธ์เป็นหนึ่งในผู้ศักดิ์สิทธิ์จะไม่ทำให้เราว่านุ่นจากชีวิตใหม่ที่เรามีความชื่นชมยินดีในพระเจ้า

97. ในสวรรค์จะมีบุคคลที่สำคัญมากกว่าคนอื่น ๆ หรือ? เช่น พระสงฆ์ พระสันตะปาปา

ไม่มี ความแตกต่างดังกล่าวเกิดขึ้นจากเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และสังคม พวกเขาเหล่านี้จะถูกลบด้วยสิริรุ่งโรจน์ของสวรรค์ พระศาสนจักรสอนว่าบรรดาผู้ที่มีชีวิตที่ศักดิ์สิทธิ์ในโลกนี้ หรือบรรดาผู้ที่ได้รับความทุกข์ทรมานในชีวิตนี้ โดยอาศัยคุณธรรมจากประสบการณ์ดังกล่าวอาจจะมีฐานะที่มากขึ้นในการได้รับความรักของพระเจ้า และลำดับที่ใหญ่กว่าของความสุขนิรันดร์(สังคายนาเมืองพลอร์เลนซ์ 1439) ในแง่นี้ บุคคลที่ดีจำนวนมากแม้ว่าจะไม่เป็นที่รู้จัก ไม่ได้เป็นนักบวช หรือประวัติศาสตร์ทางโลก อาจจะได้รับ ความชื่นชมยินดีของประสบการณ์ที่เต็มเปี่ยมของพระเจ้า ความแตกต่าง

ดังกล่าวที่เกี่ยวกับ “การแบ่งชั้นความสุขในสวรรค์” อย่างไรก็ตาม เป็นเพียงการคาดเดาทางเทววิทยา

98. จะมีทูตสวรรค์อยู่ในสวรรค์เหมือนกับที่เราเห็นในภาพทางศาสนาหรือไม่?

คำสอนของคริสตชนเรื่องทูตสวรรค์มาจากพระคัมภีร์ และจากการไตร่ตรองทางเทววิทยาในภายหลัง ทูตสวรรค์ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ฮีบรู พวกท่านมีอำนาจ เป็นจิต ใช้ภาพลักษณ์ตามช่วงเวลา ถูกเข้าใจว่าเข้าร่วมกับพระเจ้าในการพิพากษาของสวรรค์(ปฐม 28:12 โยบ 1:6, 2:1 อสค 1 ดนล 3:55,58; 7:9-10) พวกท่านยังทำหน้าที่ผู้นำสารของพระเจ้า นำพระวาจาของพระเจ้ามาสู่โลก (ปฐม 16:7-12, 21:17-18) หรือดำเนินการตามน้ำพระทัยของพระเจ้า (อพย 14:19 2พงษ 19:35) มีการกล่าวถึงทูตสวรรค์เพิ่มมากขึ้นในหนังสือเล่มหลังๆของพระคัมภีร์ฮีบรู และในข้อเขียนการเปิดเผยความจริง พวกท่านได้รับนามเช่น กาเบรียล (ดนล 8:16) และมีคาเอล (ดนล 12:1) และได้รับมอบหมายงานในประวัติศาสตร์แห่งความรอด ในสมัยของพระเยซูเจ้า ลักษณะเด่นของทูตสวรรค์เป็นผู้พิทักษ์ที่ได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้า เป็นเพื่อนร่วมทาง และเป็นผู้อ้อนขอในศาสนาฮิวที่เป็นที่นิยมในสมัยนั้น

บรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์พระธรรมใหม่เกริ่นถึงการดำรงอยู่ของทูตสวรรค์และรวบรวมไว้ในรูปแบบที่เป็นสาระสำคัญของพวกท่าน ทูตสวรรค์กาเบรียลมาแจ้งข่าวแต่พระนางมารีย์ในภารกิจที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้พระนาง(ลก 1:26) ท่านเศคาริยาห์ (ลก 1:11) ท่านโยเซฟ (มธ 1:20, 2:9) และคนเลี้ยงแกะที่เมืองเบธเลเฮม(ลก 2:8-15) บุคคลเหล่านี้ทุกท่านได้รับการเยี่ยมจากทูตสวรรค์ พวกท่านปฏิบัติรับใช้พระเยซูเจ้าหลังจากที่พระองค์ทรงถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร (มธ 4:11) และในสวนเกธเสมนี (ลก 22:43) พระเยซูเจ้าตรัสถึงเด็กเล็กๆว่ามีทูตสวรรค์ของเขา(มธ 18:10) บรรดาอัคร

สาวกได้รับการช่วยเหลือจากทูตสวรรค์ในศาสนบริการของพวกเขา(กจ 12:7-15) ทูตสวรรค์เป็นที่นิยมอย่างมากในหนังสือวิวรณ์ พวกเขาทำนกราบนมัสการพระเจ้าในสวรรค์ (วิว 4, 8:3-5) และดำเนินการตามน้ำพระทัยของพระเจ้าทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดิน (วิว 8:6-13; 9; 10; 14; 15; 16)

พระศาสนจักรสอนว่าการดำรงอยู่ของทูตสวรรค์เป็นสิ่งสร้างที่เป็นอรูป เหมือนความเป็นมนุษย์ ได้รับเรียกให้มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าโดยทางพระคริสตเจ้า พระวจนาตถ์ของพระเจ้า ทุกสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมา รวมทั้งทูตสวรรค์ก็โดยทางพระองค์(สังคายนาลาเตรันที่ 4 ปี 1215 สังคายนาวาติกันที่ 1 ระหว่างปี 1869-1871) ตลอดหลายศตวรรษ มีนักเทววิทยาหลายท่านคาดเดาเรื่องธรรมชาติและจำนวนของทูตสวรรค์ เกินกว่าที่เห็นพ้องเรื่องการดำรงอยู่และการบอบน้อมของพวกเขาต่อพระคริสตเจ้า (มก 13:32 กท 1:8 คส 1:16, 2:18 ฮบ 1:4) คำสอนของพระศาสนจักรอย่างเป็นทางการในเรื่องนี้มีน้อยมาก

ภาพในพระคัมภีร์ในหนังสือดาเนียลและหนังสือวิวรณ์ที่อธิบายถึงศาสนบริการของทูตสวรรค์และการถวายคารวกิจต่อพระเจ้าในสวรรค์ เริ่มต้นมีอิทธิพลค่อนข้างเร็วต่อการเข้าใจของคริสตชนในพิธีกรรมการถวายคารวกิจของตน เช่นเดียวกัน ได้มีความคิดว่าทูตสวรรค์ร่วมถวายคารวกิจในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม(อสย 6:1-7) คริสตชนเชื่อว่าทูตสวรรค์กำลังถวายคารวกิจร่วมกับพวกเขาในพิธีบูชามิสซา (1คร 11:10) ความเชื่อนี้มีอิทธิพลต่อศิลปะทางศาสนา ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าทูตสวรรค์ได้รับการแสดงอยู่ในภาพโมเสก ภาพเฟรสโก และภาพวาดอื่นๆในลักษณะของการถวายคารวกิจร่วมกันกับชุมชนคริสตชน

ดังนั้น ความเชื่อคริสตชนจึงคาดหวังว่าทูตสวรรค์เป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ของเราในการร่วมเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าและกับคนอื่นๆในสวรรค์

99. เราสามารถเกี่ยวข้องกับทูตสวรรค์ในสวรรค์หรือ?

สาระสำคัญของสวรรค์ ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว(ในคำถามข้อ 84) คือความสัมพันธ์กับพระตรีเอกภาพ โดยทางการรวมเข้าด้วยกันกับพระคริสตเจ้า ตามคำสอนของคริสตชนเรื่องทูตสวรรค์นั้น พวกท่านเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตในพระเจ้าโดยทางพระคริสตเจ้าเช่นเดียวกัน เรามักไม่ค่อยคิดว่าทูตสวรรค์ต้องการงานไถ่กู้ของพระคริสตเจ้า และเนื่องจากพวกท่านไม่มีร่างกายแน่นอนว่าพวกท่านไม่ได้รับศีลล้างบาป นอกจากนี้ บรรดาสิ่งสร้างทั้งปวงรวมทั้งทูตสวรรค์ด้วย เข้ามาสู่การเป็นอยู่โดยทางพระวจนาตถ์(ยน 1:1-3) ในฐานะที่เป็นสิ่งสร้าง ทูตสวรรค์จึงเป็นส่วนหนึ่งของการฟื้นฟูและการเปลี่ยนแปลงของสิ่งสร้างทั้งปวงในพระคริสตเจ้าและโดยทางพระคริสตเจ้า (วิว 21:5) ดังนั้นชีวิตของเราจึงมีส่วนร่วมทั้งกับทูตสวรรค์กับพระเจ้าโดยทางพระคริสตเจ้า

การสอนตามธรรมเนียมประเพณีเรื่องทูตสวรรค์นั้น พวกท่านเหมือนกับเรามีสติปัญญาสามารถตัดสินใจ พวกท่านรวมกันอยู่ในสวรรค์เป็นผลมาจากการตอบรับการเชื่อเชื่อของความรักของพระเจ้า

อาจจะเป็นคำแนะนำ และบางที่จะทำให้กระอักกระอ่วนใจในการคิดเกี่ยวกับสวรรค์ ว่าเป็นสิ่งสร้างนอกเหนือจากมนุษย์ที่มีส่วนร่วมในพระตรีเอกภาพ ณ จุดนี้ ในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ เมื่อความกว้างใหญ่ของจักรวาลและความเป็นไปได้ของรูปแบบที่หลากหลายของชีวิตที่ชาญฉลาดเกินกว่ากาแล็กซีของเรา ทำทนายสมมุติฐานของเรา ประเพณีโบราณเรื่องทูตสวรรค์สามารถเปิดความคิดและจิตใจของเรา ทูตสวรรค์ถูกเข้าใจว่าไม่มีร่างกาย มีสติปัญญา และความสามารถในการรัก และไม่เกี่ยวข้องกับวัตถุในจักรวาล พระคัมภีร์และธรรมเนียมประเพณีคริสตชนยอมรับการมีอยู่และการร่วมมือของพวกท่านกับพระเจ้า และกับครอบครัวมนุษย์ในการสร้างสังคมและงานการช่วยให้รอดพ้น

ในสมัยกลาง เรื่องทูตสวรรค์ทำหน้าที่ช่วยนักปรัชญาและนักเทวศาสตร์ให้แบบอย่างเกี่ยวกับข้อจำกัด ไม่มีร่างกาย มีสติปัญญา บางทีพวกท่านสามารถช่วยเราซึ่งเป็นประชาชนในสมัยศตวรรษที่สี่สิบได้ตรงเกี่ยวกับความรักอันไม่สิ้นสุดของพระเจ้า ที่ขยายไปทั่วจักรวาลทางกายภาพในรูปแบบที่เราไม่สามารถจินตนาการได้ ความเป็นไปได้ที่จะสร้างความสัมพันธ์ในสวรรค์กับจิตเหล่านี้ สิ่งมีชีวิตที่เปี่ยมด้วยความรักบางทีเป็นการปรากฏขึ้นแหวเดียวของ “สิ่งที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ที่รักพระองค์”(1คร 2:9)

100. “บรมสุขทัศน์”หมายความว่าอะไร?

นักเทวศาสตร์สมัยกลางถามคำถามพื้นฐานว่า สามารถสร้างได้อย่างไร สิ่งมีชีวิตที่มีขอบเขตจำกัดเช่นมนุษย์หรือทูตสวรรค์ ที่อาจจะมีความสนิทสัมพันธ์กับผู้ที่ไม่มีขอบเขต คงอยู่ในรันดรคือพระเจ้า ซึ่งมีความแตกต่างกันมากเกินไป มีคำถามที่คล้ายคลึงกันก็คือ ชีวิตที่ไม่มีสติปัญญาและความรักของมนุษย์จะเป็นอย่างไร เช่นหนูตัวหนึ่ง เคยเกี่ยวข้องกับระดับเดียวกันกับมนุษย์ คำตอบของนักเทวศาสตร์ ที่มีการอธิบายและพัฒนาหลากหลายศตวรรษถึงความคิดของคริสตชน ความสามารถตามธรรมชาติและแหล่งที่มาที่เหลืออยู่ของเรา เราไม่สามารถหาความเพลิดเพลินในทันที ความสัมพันธ์กับพระเจ้า หน้าต่อหน้า ทุกอย่างที่เรามี แม้กระทั่งกับความเชื่อคริสตชน คือความคิดเกี่ยวกับพระเจ้า เป็นสื่อกลางโดยและผ่านทางภาษาของมนุษย์ซึ่งใช้การเปรียบเทียบ และสัญลักษณ์เมื่อพยายามที่จะพูดเกี่ยวกับพระเจ้า และเรื่องสำคัญที่สุด

มีข้อความมากมายในพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงเรื่องนี้ เมื่อโมเสสขอให้ได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้า พระเจ้าตรัสตอบว่า “ท่านจะดูหน้าเราไม่ได้ เพราะไม่มีมนุษย์คนใดที่เห็นหน้าเราแล้วจะมีชีวิตอยู่ได้”(อพย 33:20) ท่านยอห์นสะท้อนเรื่องนี้ในบทแรกของพระวรสารของท่าน “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย”(ยน 1:18, 5:37, 6:46 2คร 5:7)

แต่เรามีความปรารถนาทันทีในความสนิทสัมพันธ์นี้รันครกับพระเจ้า เฉพาะความสนิทสัมพันธ์กับพระเจ้าเท่านั้นที่เราจะได้รับการตอบสนองอย่าง เต็มเปี่ยมในการแสวงหาที่ลึกซึ้งของมนุษย์ ในความหมาย จุดมุ่งหมาย และ ความสุข นักบุญออกัสตินแสดงถึงสิ่งนี้ในคำกล่าวเริ่มต้นหนังสือคำสารภาพ ของท่านว่า “พระองค์ทรงสร้างเรามนุษย์สำหรับพระองค์ และดวงใจของเรา มนุษย์จะไม่พบสันติสุขใดเลยจนกว่าจะได้พักนอนในพระองค์” (คำสารภาพ 1 บทที่ 1)

พระคริสตเจ้าทรงตอบความต้องการที่ลึกที่สุดนี้ของมนุษย์ พระเยซูเจ้า ทรงเผยแสดงให้เราเห็นธรรมชาติของ “พระพักตร์ของพระเจ้า” “ผู้ที่เห็นเรา ก็เห็นพระบิดาด้วย” (ยอห์น 14:9, 8:19, 10:30,38, 12:45) พระเยซูเจ้ายังทรง ประทานพระพรของพระจิต ซึ่งฟื้นฟูและเปลี่ยนแปลงเรามนุษย์ชาติเพื่อทำให้ สามารถและเพียงพอที่จะ “เห็นพระองค์เหมือนพระองค์ทรงอยู่ต่อหน้าเรา” ใน ความสนิทสัมพันธ์กับพระเจ้า (ยอห์น 16:13 รรม 8:9-11, 14-17)

ในศีลล้างบาปเราเราถูกดึงเข้าในธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า ด้วย พระอานาภาพของพระจิต ในความตายความสมบูรณ์ของชีวิตของเราในพระ คริสตเจ้าเผยแสดงให้เราเห็นและเข้าใน “เห็นพระองค์เหมือนพระองค์ทรงอยู่ ต่อหน้าเรา” ในความสนิทสัมพันธ์กับพระตรีเอกภาพ บรมสุขที่ศันเป็นการ “การเห็น” ที่ทำให้เรามี “ความสุข” ความเชื่อและเทววิทยาซึ่งอาศัยความ คล้ายคลึงกันและอาศัยความรู้เป็นสื่อกลางจะถูกแทนที่ในทันที แบบที่เข้าใจ ง่ายและด้วยความรักของพระเจ้า ดังที่ท่านนักบุญเปาโลได้เขียนไว้ว่า “ใน เวลา นี้ เราเห็นพระเจ้าเพียงราวๆเหมือนเห็นในกระจกเงา แต่เมื่อถึงเวลานั้น เราจะเห็นพระองค์เหมือนพระองค์ทรงอยู่ต่อหน้าเรา เวลา นี้ ข้าพเจ้าไม่รู้อย่าง ไม่สมบูรณ์ แต่เมื่อถึงเวลานั้น ข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนที่พระองค์ทรงรู้จัก ข้าพเจ้า”(1คร 13:12)

บทส่งท้าย

...เราจะเห็นพระองค์เหมือนพระองค์ทรงอยู่ต่อหน้าเรา

(1 คร 13:12)

101. คำถามและคำตอบเหล่านี้มีความหมายต่อการดำรงชีวิตของฉันทันอย่างไร?

ในท้ายที่สุด เราทุกคน จะมีความเชื่อหรือไม่ เราต้องยอมจำนนต่อความลึกลับ นั่นคือความตาย การยอมจำนนคือการทำให้ตนเองอยู่ในมือของผู้อื่น ยอมจำนนต่ออำนาจและความได้เปรียบ ยอมอยู่ในการควบคุม การยอมจำนนอาจเป็นศัตรูที่มีอำนาจเหนือเรา ในกรณีดังกล่าวการยอมจำนนหมายถึงความพ่ายแพ้ ความตายสามารถเป็นเหมือนศัตรู สะกดรอยตามเราตลอดชั่วชีวิตของเรา รออย่างเงียบๆ ในเงามืดเพื่อหาโอกาสที่จะทำลายล้างเรา การยอมจำนนต่อศัตรูที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เหล่านี้ดูเหมือนเป็นความพ่ายแพ้สุดท้ายของเรา

เรายังคงกล่าวถึงการยอมจำนนต่อผู้ที่เรารัก มอบตนเองไว้ในมือของผู้ที่เรารัก บางคนที่เรากำลังรอคอยให้เข้ามาสู่ชีวิตของเรา การยอมจำนนดังกล่าวนี้เป็นชัยชนะของและเพื่อความรัก การสอนของคริสตชนเรื่องสิ่งสูงสุดท้ายแสดงแก่เรา ว่าความตายเป็นเหมือนการกระทำของการยอมจำนนในความรัก การกระทำสุดท้ายของมนุษย์คือโอกาสที่จะมอบตนเองทั้งครบไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า เพื่อให้พระองค์ทรงมีอำนาจและควบคุม ปลอภัยให้

เป็นไปและวางใจไว้ใจว่าความตายของเราคือการมีส่วนร่วมในชัยชนะของพระคริสต์เจ้าเหนือความตาย

บางคนตายบนไม้กางเขนเหมือนพระเยซูเจ้า ตั้งใจยอมจำนนมอบตนเองไว้ในพระหัตถ์ของพระบิดา(ลก 23:46) บุคคลากรทางการแพทย์จะบอกกับท่านว่าพวกเขาได้เฝ้าดูผู้สูงอายุจำนวนมาก หลังจากที่มียาอายุยืนยาวและด้วยความรัก ใช้เวลาช่วงสุดท้ายกับบุตรหลาน ขอขอบคุณแต่ละคนที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของพวกเขา ท่าน หลับตาลงและสิ้นใจ รวากับว่าเป็นความเต็มใจ การยอมจำนนเช่นนี้คือการกระทำครั้งสุดท้ายที่สง่างามของการมีชีวิตที่เรียบง่าย

สำหรับความตายอื่นๆที่เป็นไปอย่างรวดเร็วและไม่คาดฝันที่เกิดจากอุบัติเหตุ หรือการปองร้าย สำหรับความเจ็บปวดมากมายทั้งทางร่างกายและจิตใจ อาจจะเป็นเพื่อนร่วมทางสุดท้ายของพวกเขาที่ทำให้พวกเขาจากสิ่งอื่นๆ ทั้งปวง แม้ในกรณีเช่นนี้ไม่ใช่ความตายตามธรรมชาติของการยอมจำนนชีวิตกิจการของความตาย ไม่ว่าจะด้วยความตระหนักและความตั้งใจอย่างเต็มเปี่ยม ไม่ว่าจะไม่ได้รับคำร้องขอหรือที่ไม่ได้สติ ไม่ว่าจะฉับพลันหรืออย่างช้าๆ หมายถึงการละทิ้งอำนาจและการควบคุม เผชิญหน้ากับสิ่งที่ไม่รู้ แยกออกจากความปลอดภัยของความเป็นมนุษย์แบบที่เรารู้จัก

อย่างไรก็ตาม การยอมจำนนสามารถเป็นทัศนคติและการกระทำอย่างหนึ่งที่เป็นลักษณะของชีวิตคริสตชนทั้งชีวิตของเรา โดยทางศีลล้างบาปเราได้รวมอยู่ในพระคริสต์เจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพ เรามีความรู้สึกที่แท้จริงอย่างมาก ยอมมอบชีวิตของเราแต่พระองค์ ในการสวดภาวนาและการรำพึง เราสามารถยอมจำนนต่อพระคริสต์เจ้าในแต่ละวัน ยอมรับการประทับอยู่และพระอาณาจักรของพระจิตใน ชีวิตของเรา ยอมให้ตนเองได้รับการนำทางและได้รับการแจ้งเตือนจากความรักของพระเจ้าในการจัดการและการตัดสินใจในชีวิตประจำวันของเรา การสอนของคริสตชนในเรื่องสิ่งสุดท้าย สามารถแนะนำเราในนิสัยของการยอมจำนนต่อพระเจ้า โดยการส่งเสริมการรำพึง

ภาวนา ในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อของบรรพบุรุษของเราที่ได้กล่าวไว้ในเรื่องที่สำคัญที่สุด ถ้าเราพัฒนาคุณธรรมฝ่ายจิตในการยอมจำนนตลอดชีวิต การยอมจำนนสุดท้ายในความเชื่อและความหวัง ในตอนสุดท้ายจะกลายเป็นการกระทำที่ดีที่สุดของความไว้วางใจด้วยความรักในพระเจ้าผู้ทรงนำทางเราในโลกนี้ และผู้ที่จะทรงมารับเราด้วยความรักในชีวิตหน้า